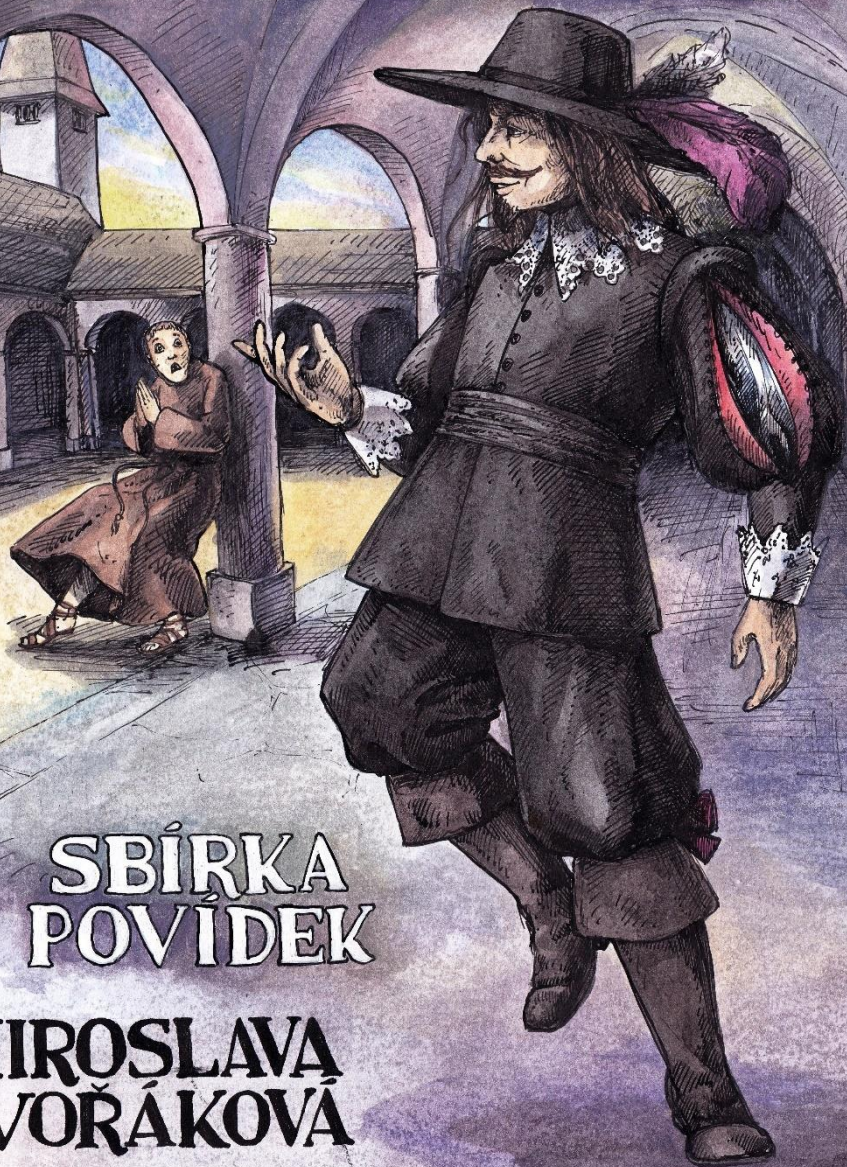

ZA DEVATERO MLHOVINAMI

SBÍRKA
POVÍDEK

MIROSLAVA
DVOŘÁKOVÁ

ZA DEVATERO
MLHOVINAMI

Sbírka povídek

Miroslava Dvořáková

PŘEDMLUVA:

Tři povídky seřazené v této sbírce jsem napsala v letech 2016 až 2019. Poprvé jsem je vydala s pomocí Martina Balcárka na Google play – k volnému stažení – v roce 2020, na počest desátého výročí mé publikační činnosti, jako dárek věrným čtenářům. Podruhé je vydávám u Martina Kolářka E-knihy jedou, a rovněž jsou zde k dispozici k volnému stažení. Povídky vznikly „na objednávku“ – to znamená, že jsem se nechala po dlouhé době opět vyhecovat k účasti v soutěžích, nebo k příspěví do společné antologie. Děj každé ze tří povídek se odehrává v naprosto odlišném prostředí, přesto mají něco společné.

První z nich nazvaná „Podej ďáblovi prst“ čtenáře zavede do časů Třicetileté války v Čechách. Příběh žánrově osciluje mezi historickou fikcí a fantasy a disponuje závěrem, který mi můj kamarád a přísný betačtenář, spisovatel Vladimír Němec, omlátil o hlavu s verdiktem, že se tím zakončením dopouštím na čtenáři podfuku. Vladimír tvrdil (a dodneška tvrdí), že tu závěrečnou pointu jsem zkonstruovala příliš krkolomně, a že organicky nezapadá do kulis, které jsem příběhu vytvořila. Uznávám, že na tom něco je, ale na svém vyústění trvám, protože Jeroným (titulní postava povídky) si to sakra zaslouží, a protože Jeronýma potřebuju – budu potřebovat – potřebovala jsem (čas je při psaní knih relativní), v dalších příbězích z Metaprostoru. Jeroným je prostě nepostradatelný. Vyskytuje se jako nenápadná

vedlejší postava ve třetím díle trilogie Vykladač III – Slzy Netřebů (Nová vlna Praha 2017), najdeme jej v sérii Návrat na Mizeon (Martin Koláček E-knihy jedou, 2021), vyskytuje se i nedávno vydané knize o Šíleném Ottovi a potrhle Virole, nazvané Sarvonův odkaz (Martin Koláček E-knihy jedou, 2022), a koneckonců figuruje i v poslední povídce této aktuální sbírky. Posuďte sami, jestli vám ten závěr připadá nebo nepřipadá jako podfuk. Klidně mi o tom napište (Třeba na www.miroslava-dvorakova.cz). Povídka „Podej ďáblu prst“ vyšla tiskem ve sbírce úspěšných povídek v rámci soutěže Žoldněři fantazie, kterou pořádá nakladatelství Straky na vrbě, v roce 2016 (sbírka „Lovci monster“ 2016, <https://www.kosmas.cz/knihy/221631/lovci-monster/>),

Druhou a třetí povídku jsem situovala do jiných vesmírů, až někam za devatero předělů. Ale protože jsou všechny ty vesmíry propojené, je to skoro stejné, jako kdyby se ty příběhy semlely doma za humny.

„O vlas“ jsem původně sesmolila na objednávku autorek projektu „Žena se lvem“. Jenže ta povídka připadala editorce Zuzance Hlouškové příliš hrrrr akční a divoká. Proto jsem jim do místo ní dodala jiný mnohem komorněji pojatý kousek (povídka „Návrat“ – Žena se lvem, Vydala Fortuna 2016,

<https://www.kosmas.cz/knihy/224647/zena-se-lvem/>). Osiřelou „postapo“ povídku „O vlas“ jsem poslala do soutěže Cena Karla Čapka, kde se v roce 2017 umístila na osmém místě z hodnocených čtyřiceti pěti (v kategorii povídka), a vyšla tiskem ve sborníku Kočas 2018, v redakci Jiřiny Vorlové (vydala Nová vlna, 2018). Jednu

kratinkou, docela vlídnou kritiku na ni, najdete zde: <https://multiverzum.sk/kocas-2018/>

Třetí fantasy dystopickou povídku nazvanou „Poslední kapka“ jsem napsala z potřeby reagovat na jevy, které pozoruji v mém okolí, dokonce i u lidí, které znám věky, a od kterých bych to neočekávala. Mám na mysli vytrácení ochoty ke svobodné výměně názorů, kdy je jedinec důsledkem předimenzovaného aktivismu manipulován k tomu, aby se zařadil do nějakého konkrétního propagovaného názorového proudu, přičemž jakýkoliv jiný názor než ten progresivně deklarovaný, nemá nárok na existenci.

Všechny tři kousky symbolicky vykreslují jedince, který už má plné zuby života v podmínkách společenské smlouvy, která mu přestává vyhovovat. Ale nehledejte v tom žádné velké filozofování! Účelem je pobavit vás.

Přeji příjemně dobrodružnou výpravu napříč vesmíry!

Mirka Dvořáková

OBSAH

PŘEDMLUVA:	3
PODEJ ĎÁBLOVI PRST	7
O VLAS	40
POSLEDNÍ KAPKA	102
MIROSLAVA DVOŘÁKOVÁ – BIBLIOGRAFIE:	152
VYBRANÉ ANOTACE JIŽ VYDANÝCH KNIH	154

PODEJ ĎÁBLOVI PRST

Čechy, červenec, léta Páně 1625

Prásk. „Máš tam chybu, mamlase!“

Před očima se mi zatmělo. Po úderu do týla jsem nosem narazil přímo mezi černě se lesknoucí litery. Z očí mi vytryskly slzy. Bolelo to, ale to vždycky. Zvedl jsem hlavu, abych posoudil škody. Rozepsaný pergamen rozmazaný, stůl postříkaný inkoustem. Odložil jsem brk, sáhl si na tvář. Prsty černé jako z komína.

„Latina není tak těžká! Tví předkové bojovali ve Svaté zemi. Něco v tobě přece muselo zůstat! Dopis do biskupské kanceláře! Musí. Být. Bez. Chyb.“

Stál mi zády a funěl mi za krk. Kdybych se ohlédl, vysloužil bych si další záhlavec. Přinutil jsem se říct: „Mám vzít nový pergamen, bratře převore?“

„Ne,“ odsekl. „Ten bys zmastil taky. Nadiktuju ti tento, a pak to přepíšeš načisto. Za trest tu po nešporách uklidíš.“

Dvě úzká okna v skriptoriu nahoře pod stropem propouštěla tak málo světla, že tam bylo šero a chladno po celý den. Převor Drslav sumíroval soupisy konfiskovaného majetku, které obdržel od konšelů. Ke každému případu přikládal obnos restitucí. Občas diktát přerušil, když měl potřebu si uspořádat myšlenky. Měl ve zvyku uvažovat

nahlas a já míval potíř rozpoznat, kdy ještě mluví sám pro sebe, a kdy už zase diktuje. Bylo mi sotva dvanáct. Nebylo lehké se v záłudnostech převorova vedení orientovat.

„Hmm,“ brouknul zaníceně převor, „opravdu by mě zajímalo, jestli to s tím Generálním pardonem vymyslel císař Ferdinand sám, nebo jestli mu někdo radil. Opravdu geniální tah...“

Výjimečně jsem věděl, o čem převor mluví. Katolíci jsou po Bílé hoře zpátky u moci. Trestají všechny protestanty, kteří se vyšvihli v době Direktoría. Císař rozhodl, že pokud protestant dobrovolně přizná, jakých zločinů se dopustil, dostane milost, jestliže k přiznání doloží soupis svého veškerého jmění. Majetek je výměnou za Generální pardon zkonfiskován. Jen jeho určitá část je provinilci přislíbena vrátit zpět formou restitucí, aby bylo učiněno zadost dobrým mravům a kajícník i s rodinou nezemřel hladu.

Kdybych neměl strach, že mi převor jednu vrazí, poznamenal bych, že mnohem zajímavější by bylo vědět, co to bylo za chytráka, který ty restituce vymyslel. Protože ony restituce jsou protestantům přiznávány ve formě dlužních úpisů, ze kterých už nikdy neuvidí ani groš. Přesně tak totiž dopadl můj otec. Z rodné tvrže nás vyhnal nový pán a museli jsme prosit o přístřeší matčina bratra, sedláka Jíru. Nebyl to špatný člověk, ale strašně rád otci připomínal, že je zkrachovalý aristokrat. Když otce zabil v poli blesk, prodal strýc jeho meč a roztavil naše poslední stříbrné nádobí. Nedbaje na matčin pláč mě odvedl do kláštera. Můj život tak skočil dříve, než začal. Opat si mě tehdy vzal stranou a řekl, že ne já, ale Bůh rozhoduje, co je pro mě dobré. A že Bůh chce, abych byl mnichem.

„Panovník i Svatá Stolica od nás očekávají, že udržíme poddaný lid v klidu,“ deklamoval dál převor, čímž mě přinutil se vrátit do přítomnosti. „Nepotřebujeme, aby nám sem Řím posílal Jezuity jako do Slezska. My si naše protestanty sami přesvědčíme, aby se vrátili do lůna pravé církve! Tak, jak to nakonec udělal i tvůj otec, Jeronýme.“

Zatnul jsem zuby a zůstal zticha. Byl jsem rád, že mluví. Mohl jsem alespoň dokončit odstavec, které jsem při rychlém diktátu nestíhal. Pak odešel a nechal mě to přepsat. Slunce se začalo klonit k západu. Zapálil jsem svíčky. Nohy mě zábly, špína mezi prsty svědila. Měl jsem vztek. Od mých devíti let, co mě sem strýc odvezl, jsem se neohřál. Jenom zima nebo hlad, v horším případě obojí. Práci jsem dokončil, když zvon v kostele volal bratry k nešporám. Zbývalo, aby čistopis Drslav podepsal. Cestou z kostela jsem mu to řekl.

„Nezapomeň na svůj trest, písáři,“ ušklíbl se na mě.

„Jistě bratře převore. Hned tam budu. Jen si zaskočím na latrínu,“ řekl jsem bezelstně. Lhal jsem mu přímo do poďobané tváře, s pohledem upřeným mezi rozježené obočí.

Promeškal jsem večeri. Takže se o sebe musím postarat sám.

Spizírna je na klíč, ale ještě jsem se dokázal protáhnout oknem. Byla tam tma. Velké a těžké bochníky chleba připravené k zítřejší snídani spočívaly v polici ve vyrovnané řadě. Břicho se mi kroutilo hladem. Vytáhl jsem se na špičky a jeden bochník si vzal. Vycenil jsem zuby a uhryznul si. Tvrdá kůrka zvolna sládlá na jazyku. Ještě třikrát jsem si ukousnul, pak jsem bochník vrátil do šteláře. Ohryzanou stranou jsem ho otočil směrem ke zdi. Přistoupil jsem k dalšímu

kousku a postup opakoval. A další. A ještě jeden. Konečně jsem měl dost. Ráno bude bratr Řehoř zase nadávat na myši.

Moc rád bych sebral celý bochník, ale to by byl mazec. Tak jsem se vlastně seznámil s Rupertem. Tehdy jsem byl v klášteře sotva rok. Drslav mě zbil řemenem, protože jsem převrhl kalamář na účetní knihu. Promeškal jsem oběd, večeři i nešpory, než jsem knihu přepsal, a pak jsem se uprostřed noci vydal na lup. Hlady mi to nemyslelo. Nenapadlo mě, že pekař má bochníky spočítané. Jeden jsem popadl a upaloval někam, kde bych se konečně najedl. Útočiště jsem našel u přístavku kovárny, kde skrze prkna prosvítalo světlo. Tam mě taky Rupert u nedojedeného bochníku načapal a svým „Ué...he...he,“ mě pořádně vyděsil. Rozcuchaný a osvětlený světlem z přístavku vypadal jako čert. V hrůze jsem mu tehdy nabídl jediné, co jsem měl. Zbytek ukradeného chleba. A on se hýkavě rozesmál... A vrhnul se mi okolo krku. Zalykal jsem se odporem, abych nevyzvracel, co jsem před tím snědl. Pak jsem poznal, kdo to je. Pitomec Rupert. Ten, co nemá rozum a neumí se sám vysmrkat. Vzpomněl jsem si na akademické debaty v refektáři na téma, zda si Pitomec Rupert umí utřít zadek, či nikoliv. No fůůůj. Nazítří při ranní mši držel opat kázání o hříchu krádeže a o plamenech pekelných. Při snídani jsem se dozvěděl, že Pitomec ukradl chleba a dostal za to nářez. Nelíbilo se mi to, ale nemělo smysl se přiznávat, protože by potrestali ještě mě tuplem. Tak jsem si řekl, že to Pitomci Rupertovi, byť smrděl jak bolavá noha, vynahradím jinak. Kdykoliv to jde, utíkám do stájí, abych ho pozdravil. Nikomu jsem o tom neřekl, protože by se mi ostatní smáli.

Rupert je sice idiot, ale má radost, když mě vidí. A můžu se s ním bavit, o čem chci. Na všechno reaguje stejně. „Uá...he...he.“

Vykradl jsem se ze spíže, smutně si povzdechl při pohledu na dolní dvůr, kde se nachází Rupertův přístavek. Mezi prkny byla tma. Asi už spí. Nemá to ten pitomec snazší? No vážně. Brzy už se oknem do spíže neprotáhnu. Vlekl jsem se zpět do skriptoria, abych si odpykal trest.

Urovnal jsem svitky do truhlice, přetřídil staré pergameny, které později oškrábu, aby se daly znovu použít. Pak ještě knihy, co si sem převor poslední dobou natahal. Ty bude lepší rovnou odnést a zařadit, jinak by řval. Naskládal jsem je do komínku a vypravil se vedle do knihovny. Svítilo se tam! Téměř jsem se přerazil o Ruperta, který na kolenou vytíral podlahu. Můj náklad se řítíl k zemi. „Za co trestají tebe?“ hekl jsem.

„Uá...he...he!“ zaskuhral Rupert a ukázal na louži kolem vědra, o které cvrnkla jedna z knih. Hrůzou jsem zatajil dech. Kdyby spadla do vody... Rychle jsem začal knihy sbírat. Pitomec se mi jal pomáhat. Tehdy jsem nad tím tak neuvažoval, ale vlastně se choval docela chytře. Dva ze svazků navlhly. Začal jsem jimi horečnatě listovat v bláhové naději, že je vysuším. Hlavou mi zněla poučení bratra Quida, že vlhké knihy plesniví. První kniha pojednávala o pěstování hrachu, bobu a dalších plodinách, ale ta druhá, sladký Ježíši, byla plná vyobrazení tvorů natolik roztodivných, až z toho lezly oči z důlků.

Měli pařáty s drápy, ostré zobany nebo tlamy plné velkých zubů, na tělech šupiny, na hlavách rohy. Srdce mi bušilo, ruce se mi chvěly, vyschlo mi v krku, když jsem vyluštil latinský popis: *diabolus*.

„Uá...ha...ha.“ Téměř jsem se leknutím počůral, jak mě Rupert vyrušil. Rychle jsem divnou knihu zavřel a zaběhl dozadu mezi šteláře, abych ji zařadil podle číslice vyražené na hřbetě. Už jsem byl na odchodu, když mě Rupert chňapl za rukáv. Co pořád chce? Přiložil si prst na rozpraskané rty a sfouknul svíčku. Teprve tehdy jsem uslyšel kroky a hlasy ze skriptoria.

Jeden hlas patřil opatovi a ten druhý převorovi. Vypadalo to, že se hádají. Kdyby mě přistihli, že je z knihovny poslouchám, ten nářez by stál za to.

Kroky se přibližovaly ke dveřím. Vrznutí. Zatajil jsem dech. Byli jsme s Rupertem ukrytí ve tmě mezi policemi, ale měl jsem pocit, že moje srdce tluče jako kovádlina.

„Myslel jsem, že něco slyším, ale nikdo tu není,“ řekl nevrle opat.

Kroky se vzdálily, vrzla židle. „Se sloupem kazatelny se někdo pokoušel hýbat,“ řekl opat. „Vysvětli mi, Drslave, jak to možné, když jediný, koho v kostele po mši viděli, jsi byl ty a ten pitomec.“

„Byl jsem si do zakristie pro svíčky,“ řekl trucovitě převor. „Ale kazatelny jsem se ani nedotkl. Možná se ti to jen zdálo, otče opate.“

„Nezdálo,“ odsekl jeho nadřízený. „Natahuji mezi kameny žíni, braře. Víím, jak špatný máš zrak, tudíž mám záruku, že ty ji nenajdeš. Byla přetržená. Takže mám naprostou jistotu, že se někdo pokoušel dnes večer po mši proniknout do krypty.“

„Pitomec Rupert byl v kostele taky,“ řekl rozhořčeně převor. „Drhnul podlahu. Mohl tu žíni přetrhnout čistě náhodně!“

„Možná,“ řekl upjatě opat. „Nevím, kdo to byl, a co ho nakonec odradilo. Ale varuji tě, jako jsem to dělal už dvakrát, abys do krypty nechodil. Dal jsem tam dolů pasti.“

„Tvá nedůvěra mě uráží!“ rozhořčil se Drslav. „Já to nebyl! Jsem stejně horlivý syn katolické církve jako ty, otče! Ostatně, stále nechápu, proč mi nechceš dovolit tomu stvoření, ryze ze studijních důvodů, položit několik otázek! Proč o mně pochybuješ?“

„Protože to tak moc chceš, Drslave,“ řekl opat mírně, ale v jeho hlase zazněl zlověstný tón. „Já přece vím, proč tě sem poslali.“

„Nic mi neprokázali!“ zasyčel převor.

„Dá se to do jisté míry chápat.“ zamručel opat. „Jako inkvizitor jsi byl pod velkým tlakem. Ale stačilo by, kdybys ty zabavené předměty u sebe nedržel déle, než bylo nezbytné. Měl jsi vědět, že kdo si hraje s ohněm, dříve či později se spálí. Biskup mě před tvými sklony varoval a já ohlídám, aby se to neopakovalo. Také jsem ti už několikrát opakoval, abys dohlédl, aby nikdo nevynášel knihy z knihovny. Včera mi Trevor přinesl ten skandální muslimanský kodex o služebných běsech. Prý se povaloval v holubníku!“

„Netuším, kdo ty knihy vynáší, otče opate,“ zamumlal převor.

„Co tvůj písář?“

Schoulený mezi šteláři cítil jsem srdce až v krku. Jednou jsem z knihovny odnesl anatomický atlas, abych se na obrázky podíval venku na světle. Ještě téhož dne jsem tu knihu pořádaně vrátil.

„Ten hloupý kluk? Na to by neměl odvalu,“ zamručel převor. „Ale vyšetřím to, otče. Spolehni se.“

„Doufám, Drslave, že se stejným odhodláním se budeš vyhýbat pokušení krypty.“

„Ach otče! Kdybys mi dovolil, abych se na toho tvora jen podíval, všechno, co mě užírá, by bylo vyléčeno!“

„Co přesně tě užírá, bratře? Zvědavost? Pochybnosti?“ zasyčel opat. „Hodláš se přesvědčovat o existenci Boží tím, že se ujistíš o existenci ďábla? Zklamal jsi mě, Drslave! Pokání na tebe. Půst a žíněnou košili. A už nikdy se nepokoušej mě tam dolů sledovat. Nechej kryptu na pokoji.“

Té noci jsem se už do postele nedostal. Ani nepamatuju, kde jsem se poflakoval, než jsem se vzpamatoval v kostelní lavici na ranní mši. Ještě několik dní jsem chodil jako ve snách, protože jsem si nedokázal vyložit, co si o tom všem mám myslet. Rozhovor mezi převorem a opatem mi zněl v uších jako kolovrátek. V kryptě NĚCO je. Je možné, že tam opat drží samotného ďábla?

O šest let později (prosinec, léta Páně 1631)

Zvon na zvonici se divoce rozklinkal.

„Zavřete bránu! Sasové jedou!“

Vyběhl jsem ze skriptoria do patra, abych se z okna dormitáře podíval. Bratři právě zavírali bránu na petlici. Vojáci přijížděli od řeky. Bylo jich tak na dva tucty. Možná, že to nebude tak horké. Náš

opat spoléhal, že Jan Jiří Saský kapitulační smlouvu s Ferdinandem dodrží, a kláštery nechá na pokoji. Zatím to tak vypadalo. Už tři měsíce v Praze opět vládli protestanti. Ale katolíci z úřadů vyhánění nebyli. Dokonce ani navrátivším se emigrantům, kteří založili nové direktorium, nebylo povoleno ujmout se vlády. Jan Jiří Saský si to nechtěl s císařem dopředu rozházet, ale bylo jasné, že tyto poměry dlouho nevydrží.

Konečně se vojáci přiblížili natolik, že jsem rozeznal detaily výzbroje. V paprscích zimního slunce se jejich hrudní pancíře leskly. Viděl jsem pažby mušket čnicí ze sedel. Podle způsobu, jak chaoticky byli seřazení, podle různobarevných pláštíků, jsem došel k závěru, že to nejsou Sasové, ale marodéři. Hned jsem viděl, že na obranu je pozdě. Protože celý týden silně sněžilo a mrzlo, břevno, kterým se zpevňovala křídla brány proti vyrazení beranidlem, leželo pod hromadou sněhu a ledu. Než by ho stačili vyprostit, bude ta čeládka ve dvoře.

Upaloval jsem do opatovy pracovny. Právě si přehazoval přes ramena plášť. „Poslal jsem holuba do města, aby nám přispěli na pomoc,“ řekl hned, jak mě viděl. „Do té doby si musíme poradit sami. Drslav se postaral o relikviář Svaté Inocencie. Ty, Jeronýme, ochrániš úřední listiny,“ přikázal mi.

Otřeseně jsem přikývl. Při pomyslení, jaká zodpovědnost je na mě nakládána, jsem se roztrásl.

„Seber, co můžeš a všechno ukryj v kryptě,“ instruoval mě opat. „Kazatelna má u paty sloupu rýhu, v ní je páčka. Zatlač na ni. Sloup se posune a tím si otevřeš vchod. Nezapomeň za sebou zavřít a vezmi

si světlo.“ Opat se chopil mého předloktí. Ruka s dlouhými štíhlými prsty se křečovitě sevřela kolem mé paže. „Zůstaň pod kazatelnou a do krypty nechoď. Chodby dál jsou zavalené.“

„A vy, otče?“ Poslední dobou opat postonával, a ani dnes nevypadal moc dobře. Táhlo mu ostatně na osmdesátku.

Opat se chytil za hrudník, jako kdyby ho tam něco zabořilo, a pokřičoval se. „Pokusím se ochránit bratry.“

Buch.

Buch.

Buch.

Pobíhal jsem po skriptoriu, otevíral truhlice, sbíral listiny z polic. Zaprášené potrhané archy pergamenu, i stočené dobře uchovávané svitky jsem házel do pytle. Věděl jsem, že petlice na bráně dlouho nevydrží.

Buch.

Buch.

Buch.

Tupé nárazy beranidla mě přiváděly k nepřičetnosti. Další zběsilé údery vydávalo mé srdce. Horký dech se v mrazivém vzduchu srážel do obláček páry. Kutna na zpoceném těle nepříjemně svědila. Už brzy bránu prolomí. Jestli budu ještě tu, pomozte mi všichni Svatí!

Buch.

Buch.

Výkřiky před branou se slily do nadšeného řevu. Ozvalo se praskání. Sevřel jsem pytel s dokumenty, běžel ke kostelu a v duchu si nadával do tupců za to, že jsem nešel dřív.

Najednou jich byl plný dvůr.

Koně dupali, zbraně řinčely, bratři ječeli. Ozvaly se výstřely. Nejvíc jich bylo kolem kostela. Přístup do krypty mi odřízli. Slyšel jsem, jak jejich hejtman dává kaprálovi povely. Vojáci měli bratry sehnat do houfu a zavřít na jednom místě. I kdybych neměl zvláštní pověření, rozhodně bych se nenechal zavřít jako ovce.

V nastalém zmatku jsem vklouznul do herbária, vzdušné kůlny s bednami sušených bylin. V duchu jsem blahořečil bratru Benediktovi, že nezamkl. Usoudil jsem, že nejlepší bude počkat. Až vojáci kostel prohledají, můžu se tam v klidu vplížit. Oknem na velké nádvoří jsem dál sledoval, co se děje.

Bandité sháněli mnichy do houfu, jejich hejtman chodil po nádvoří a mračil se jako čert. Bylo jasné, že pasou po relikviáři Svaté Inocencie, který byl zdobený plátky zlata. V té chvíli se objevil opat. Přicházel k jejich hejtmanovi s růžencem a křížem. Něco říkal, ale mluvil tak tiše, že jsem to z okna herbária nemohl slyšet.

Hejtman chytil opata za úzká ramena a zařval: „Kiste gold! Sekchret zimmer?“

Opat se zapotácel, chytil se za prsa a zhroutil se k zemi. V hloučku bratří strážných pod hlavněmi mušket se ozvaly polekané výkřiky. To zřejmě hejtmana ještě víc naštvalo. Rozhodně nechtěl odjet s prázdnou. Směsicí jazyků štěkal povely poskokům. Aby z bratrů vytloukli, kde je to zlato schované. Aby všechno prohledali, a koho

najdou, ať rovnou zamordujou. Viděl jsem, jak opatovo bezvládné tělo táhnou pryč.

Když jsem zaznamenal, že dva kolohnáti míří k mému úkrytu, vlezl jsem pod pracovní stůl a přisunul jsem před sebe bednu s kořenem čemeřice. Stačil jsem to tak tak, než vrátka zavržala.

„Was?“

„Nichts.“

Byli uvnitř. Chodili podél polic, otvírali truhly. Dívali se pod stoly. V duchu jsem se modlil.

*„Pater noster, qui es in caelis,
sanctificétur nomen tuum;
advéniat regnum tuum;
fiat volúntas tua, sicut in caelo
et in terra.“*

„Mohl by tu bejt aspoň šnaps, kurva.“

Dveře klaply, dunění kroků zvolna sláblo.

Věděl jsem, že budou klášter systematicky prohledávat ještě několikrát. A budou čím dál tím více naštvaní. Vychlemtali všechno čerstvě uvařené pivo a našli sklípek s vínem, ale pořád byli ještě dost odhodlaní.

Už jsem si myslel, že se pokusím proklouznout do kostela, když se z nádvoří ozval další řev. Vyšplhal jsem se k oknu, abych se na to

podíval. Někoho našli, srazili ho na zem. Kolem pobíhal chlap s kladivem a druhý s kleštěmi. Nebylo rozumět, oč při výslechu jde, kromě jediné věty, kterou hejtman zařval tak hlasitě, že to bylo slyšet až dole ve vesnici: „Bžunda si ze mě ta phosera dělat nebude!“

Zajatec se zmítal na zemi pod jejich nohama. Vypínal jsem se na špičky, ale nic jsem neviděl, dokud hejtman o dva kroky nepoodešel. Podle mrkvově zbarvené kšticce jsem poznal Ruperta. Ach Bože. Nejspíš se ukrýval v seně a ven ho vyhnal hlad. Jinak, než huhláním a vrískáním se domlouvat neumí. „Uá...he...he,“ zakňoural. Vůbec netušil, co po něm chtějí.

Ti tupci došli k závěru, že si z nich dělá srandu? Třeštil jsem oči na ten výjev. Dva mu přiklekli ruce a nohy. Zajatec řval, zatímco mu končetiny jednu po druhé protínali velkými železnými hřeby. Pak se v náhlém tichu kladivo mihlo nad hlavami a v širokém oblouku dopadlo. Ozvalo se lupnutí provázané nadšeným rykem...

Seskočil jsem ze šteláře a zvracel. Kyselé žaludeční šťávy mi popálily jícen i krk.

Ve tmě a tichu jsem vzpomínal, jak jsem Rupertovi pomáhal česat koně a vyprávěl mu o naší tvrzi. O starších bratrech, kteří jsou někde ve světě v cizích službách. O vysokém lese za humny, kam mě otec ještě před Bílou horou brával na lov, než nám všechno sebrali. Rupert na to reagoval jen „uá...hé...hé,“ ale to nebylo ke škodě věci. Svěřoval jsem se mu se svými dojmy ze zakázaných knih, které jsem našel v knihovně. Přiznal jsem se k zájmu o lékařskou vědu i k pochybnostem, co se mého řeholního údělu týká. Mluvil jsem o vzteku, který pořád ještě cítím, když mi připomínají, že musím být

pokorný a vděčný. Také jsem mu referoval o každém pěkném děvčeti, které se mi podařilo zahlédnout venku v lukách, když jsem je šmíroval ze zvonice. Někdy jsem měl dokonce pocit, jako by v Rupertových zelených očích na okamžik zaplála jiskra porozumění. A teď je mrtvý.

Už byla tma, když jsem se odvážil vystrčit nos. Plížil jsem se k bráně, protože opatův pokyn ukrýt se do krypty jsem už nepokládal za aktuální. Všude kolem kostela jich bylo pořád plno, někdo by mě tam mohl chytit, proto jsem změnil plán.

Zklamáním jsem se skoro rozbřečel, když jsem viděl, že bránu nejen opravili, ale dokonce i zatarasili. A přestože padala mrazivá noc, postavili k ní hlídku.

Co teď? V železných koších v podloubí hořely ohně, z refektáře se ozýval smích. Dokonce si sebou přivezli i ženské. U stájí se tři chlapi dohadovali, kdo podojí žalostně bučící krávy a kdo nakrmí kvičící prasata. Jejich stíny se míhaly šerem ředěným teplými světlem loučí a já se kradl podél zdi směrem ke kapli.

Hlavní vstup byl dokořán, ale vybral jsem boční vrátka do zákristie. Překročil jsem převržené skříně a rozházené ornáty, doklopýtal ke křtitelnici, ponořil ústa do svěcené vody a chlemtal jako žíznivý pes. Když jsem měl dost, jako v transu jsem sáhl do police, kde vždycky leželo pár svíček z včelího vosku. Hrál jsem po křesadlu a našel troud. Tady nahoře svítit nemůžu, abych na sebe neupozornil.

Opatrně jsem potmě tápal kostelní lodí a narážel na překážky. Po hmatu jsem poznal, že jsou to roztrískané kostelní lavice. Vešel jsem do kněžiště a dotápal ke kazatelně. Dřepnul jsem si a prsty přejížděl kamenný podstavec sloupu. Kostel jsem naštěstí znal jako své sešlapané sandály. V pískovcovém tubusu kazatelny bylo osazeno schodiště k řečništi. Patice byla žuly. Rýha mezi oběma dílci byla tak široká, že by se do ní dal strčit prst. Možná, že to je ta škvíra, o které opat mluvil. Vzpomněl jsem si, že opatovy prsty byly dlouhé a tenké. S odhodlaným povzdechem jsem do spáry vložil malíček. Hmatal jsem, až jsem narazil na kovový výčnělek. Páčka? Vší silou jsem zatlačil. Sloup kazatelny se s šelestivým skřípotem pohnul do strany. Z hloubky zavanul mrazivý vzduch. Ve tmě jsem nic neviděl. Měly by tam být schody, ale kde? Zkusmo jsem spustil nohu do otvoru, jehož hranu jsem v šeru spíš jen tušil, než viděl. Pak jsem došlápnul.

Jen sestoupat potmě po příkrých schodech, mě stálo hodně sil. Konečně jsem si dovolil zapálit svíčku. Potom jsem se vrátil a zasunul kazatelnu zpět do lůžka patice. Zpocený a rozrušený jsem pěknou chvíli jen seděl na studené zemi a dýchal. Hlavou se mi dokola honily výjevy těch hovad sápadících se na bezbranného Ruperta. Jak mohl Bůh něco takového dopustit? Copak neplatí *Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské?* A protože jsem usoudil, že cokoliv bude lepší než o tom planě mudrovat, zapálil jsem další svíci a vydal se na výzvědy.

Chodba vedla do krypty, kde leželi v dubových rakvích předchozí opati. Pokřížoval jsem se a s otčenášem na rtech, abych uklidnil rozjitřenou mysl, směřoval dál ke klenutému vchodu do další chodby. „...*Panem nostrum quotidiánum da nobis hódie...*“

„Jeronýme? Jsi to ty?“

Někdo na mě volal? Ztuhl jsem strachem. Už jsem tak ztumpachovělý, že slyším hlasy. „*Et dimítte nobis débíta nostra, sicut et nos dimíttimus debítóribus nostris,*“ usilovně jsem drmolil dál. Když jsem měl kryptu za sebou, vstoupil jsem do další chodby mírně se svažující dolů. „*Et ne nos indúcas in tentatiónem; sed líbera nos a malo. Amen...*“

„Jeronýme!“ zaburácelo ze tmy. „Ty hlupče! Okamžitě sem pojď!“

Tentokrát to opravdu byl hlas. Zněl tak povědomě, jako když se převor chystal vzít do ruky řemen.

Těsně za zákrutem chodby jsem ho našel. Ležel rozplácly u země, ke které ho tiskla masivní železná mříž dokonale přepažující chodbu. Krve by se ve mně nedořezal. Vzpomněl jsem si na opatovo varování týkající se pastí.

Dřepnul jsem, abych si lépe posvítil. Zajímalo mě, jak je možné, že převor stále žije, protože normálně by ho měla těžká padající mříž přepulit ve dvě. Ukázalo se, že mříž se zarazila o převorovo zavazadlo a nechala tak dost místa i pro jeho značně korpulentní tělo. Právě to způsobilo, že se zamotal do kutny a nemohl se dostat dál. Hábit byl skřípnutý pod bednou, na kterou tlačila železa mříže. Mlel sebou jako tlustý kapr vyhozený z rybníka na břeh a nadával o sto šest. Kousnul jsem se do jazyka, abych se nerozesmál. Jediné, co doznalo úhony, byla převorova důstojnost.

Můj pohled se zastavil na balíku v pytlovině, který převora zachránil. Muselo to být něco festovního. Možná truhlice z dubového dřeva. Velká tak akorát, aby se do ní vešel zlatý relikviář Svaté Inocencie.

„Co civíš?“ hartusil převor. „Pomoz mi!“

Stačilo udělat pár tahů nožíkem na krájení masa, který jsem měl v kutně, a převor byl volný. Podlezl jsem mříž za ním. Nadřízený se zle zamračil. „Opat ti určitě nařídil, že máš zůstat pod kazatelnu.“

„Otec Stibor je v Pánu, bratře převore.“ Poreferoval jsem, co se za posledních několik hodin stalo. Že se banditi zatím opevnili. „Pokud je tu nějaká chodba ven, bude lepší ji využít,“ dodal jsem.

„Musíme to vypáčit,“ zabručel převor a uchopil zavazadlo zaklíněné pod mříží. „Opatrně, nebo nám to poláme ruce. Budeme potřebovat toto.“ Těžká věc, kterou převor zvedl z temnoty na zemi, kovově zazvonila.

„Co je to?“ zajímal jsem se.

„Krumpáč,“ odsekl nadřízený.

S pomocí krumpáče jsme dobývali bednu ze zajetí těžkých čelistí. Látka, ve které byla zabalená, se trhala. Dřevo se třením o těžkou bránu s temným skřípáním rozdíralo. Na poslední úsek použil převor, coby páčidlo, svůj krátký mečík. Jakmile bedna vyklouzla, mříž se zaduněním dopadla a improvizované páčidlo přelomila napůl.

Čekal jsem, že mi převor přikáže, abych bednu vzal, ale sám si ji naložil na rameno a mně podal krumpáč. Pokynul směrem do temnoty a houknul: „Běž první a sviť.“

Chránil jsem plamen dlaní a mělce dýchal, abych svíčku nechtěně neuhasil. Vzduch hlouběji v podzemí byl suchý a mrazivý. V tiché a svírající temnotě mi vytanul na mysli můj dětský strach z ďábla. Jako sluha Boží jsem měl proti veškeré ohavnosti pekelné nesmiřitelně brojit. Ale pomyslení, že by jakékoliv stvoření bylo nuceno trávit čas o samotě v zdejší neutěšené temnotě, mi připadalo děsivější než strach z ďábla samotného.

Po dvacíti krocích chodba končila šedou slepou zdí. Uprostřed chodby stála napříč dřevěná lavice. Připadalo mi to zvláštní. Jako kdyby byla postavená tak, aby ten, kdo na ní sedí, mohl z dostatečné vzdálenosti na stěnu zírat. V rohu stál koš s loučemi, po stranách visely držáky.

„Cokoliv se stane, budeš zticha,“ řekl převor. Složil břemeno na lavici a ukázal na louče. Zapálil jsem je a umístil do držáků na stěnách. Pak teprve jsem si prohlédl zeď, která chodbu přehrazovala. To, co vypadalo jako černý kámen v šedém zdivu, byl ve skutečnosti otvor. Díra ve zdi o velikosti bochníku chleba, v úrovni pasu stojícího člověka anebo v úrovni hlavy sedícího.

Převor se posadil a křikl: „Ve jménu Světlohoše, vyzývám tě! Přístup blíž a vyslechni mě!“

Otevřel jsem ústa v šoku. Co se to tu děje? Opat zemřel. Chudáka Ruperta umučili. A teď převor vyvolává ďábla?

Nezdálo se, že by v zazděné chodbě někdo byl. Odpovědí na opakované výzvy bylo hrobové ticho.

„Že by ta bestie spala?“ vztekal se převor. Ukázal na koš s loučemi. „Jednu zapal a podej.“ Poslechl jsem s myšlenkou, že bláznům se

neodporuje. Převor hořící louč prohodil dírou na druhou stranu zdi a hned se snažil tam nahlížet. „To by ji mělo probrat,“ lamentoval.

Převorovo nadšení mě nakazilo. Opatrně jsem si dřepnul, abych viděl, kdyby se v otvoru přece jen něco hnulo.

Drslav vykřikl a uskočil. Myslel jsem, že to byla krysa.

Pak jsem to uviděl lépe. Krysa nemá takové čelisti. Pane Bože! Andělé na kůrech! Všichni Svatí! Ty obrovské oči a ostré zuby! Kůže téměř průsvitná napjatá na kostech.

„Cccco chcccešššš?“ Do ticha zašelestil zastřený hlas s cizokrajným přízvukem.

Převor se z leknutí probral celkem svižně. Odtáhl si lavici ještě dál od otvoru, bednu si položil na klín, objal ji rukama a řekl: „Přicházím uzavřít smlouvu, pekelníče.“

„A Ssstiborrrr?“

„Opat je mrtvý. Jsme tu jen my dva. Dám ti sílu, aby ses osvobodil. Za to mi budeš jeden den sloužit. Smlouvu jsem nachystal. Stačí podepsat.“

Jako když se sype ostrý štěrk, zazněl d'áblův smích. „To zzzní dobřřřě...“

Drslav z jedné kapsy vytáhl srolovaný pergamen, z druhé husí brk. Dokument rozvinul, bodl se do dlaně a dole v pravém rohu list podepsal. Opatrně posypal prachem, odfoukl, a podal list i s brkem do díry.

Vzápětí z díry rulička vyletěla ven. Drslav po ní mrštně skočil. Rozvinul ji, zkontroloval a spokojeně se ušklíbl. „Takže se jmenuješ Razziel?“ houknul směrem k díře.

„Tak jessst,“ ozvalo se z temnot.

„Dobrá,“ řekl Drslav. „Teď tě dostaneme ven.“

„Nejdřív mi dej ssssílu,“ zaznělo z otvoru, načež se odtamtud „cosí“ vysunulo.

Nasucho jsem polknul, když jsem rozeznal ruku. Připomínala spíš ptačí pařát. Štíhlá s dlouhými prsty, zakončenými černými špičatými drápy.

Převorova blahobytná tvář se zkrabatila obavami. „Kolik let mi sebereš?“

„To sse nedá přepočítávat na roky,“ zaznělo v odpověď. „Vitalita je kompilátem mnoha faktorů. Zzáleží na motivaccích, odhodlání, vůli... Na jejich konzisstenci. Čím jsou komplexnějšší, tím méně ti odběr uššškodí.“

Převor se přesto zatvářil, jako kdyby ho bolel zub. Pohodil hlavou směrem ke mně. „A nešlo by to eee...“

„Dáblový oči se v otvoru zaleskly. „Mám kontrakt ssss tebou.“

Jen matně jsem tušil, oč se převor snaží. Ale bylo mi jasné, že to, co mi roky tak tvrdě tloukl do hlavy, teď sám znesvěcuje. Všechno ve mně vřelo. Jak může smlouvat s ďáblem? Jak je možné, že se země neotevře a nepohlí ho?

„Nebude to bolet?“ zajímal se převor.

„Měl bysss vědět, že nikoliv,“ ušklíbnul se ďábel, „Nemusssíššš mi podávat celou ruku. Ssstačí jeden prsst.“

Drslav natáhl k ďáblovi ruku.

„Nedělej to, bratře převore!“ zaskřehotal jsem a drapnul ho za rukáv, abych ho od ďábla odtáhl.

Převor mě od sebe odmrštil, až jsem dopadl na všechny čtyři. „Drž hubu, hlupáku!“

Napjal prostředník směrem k pekelníkovi.

Ďábel se dlouhým tenkým ukazovákem zakončeným drápem dotkl skutečně jen toho jednoho převorova prstu. V místě kontaktu přeskočila fialová jiskra. A zeď se s rachotem rozsypala, jako kdyby do ní někdo střelil z děla. Oba aktéři nadskočili. Převor zařval, roztřeseně se zhroutil na sutinami zpola zasypanou lavici a zachraptěl: „To byla perda.“

Prach ve vzduchu mě donutil ke kašli. Zakryl jsem si nos a ústa cípem kutny. Chvilí trvalo, než jsem znovu rozdělal oheň a zapálil louče. Přes sutiny se blížila vysoká velmi štíhlá postava. Prve jsem rozeznal jen siluetu orámovanou přízračnou září.

„Aleluja!“ zahalekal nadšeně převor. Nezdálo se, že by ho onen pekelný vázací akt jakkoliv poznamenal. Uchopil bednu s relikviářem, sehnul se pro pytel s listinami, který se válel v koutě, a spustil: „Teď mě přenes nahoru. Až je všechny pozabíjíš, seženeš něco k snědku. A chci horkou vodu. A teplou postel. Svažené víno. Pak se vypravíš pro Trufiánský sylabus.“

Sledoval jsem, jak ďáblovi poroučí a nechtěně jsem ho obdivoval tím spíš, že jsem si sám připadal jako hlupák. Můj vztek se postupně rozpouštěl. Vlastně jsem to kolem sebe vídal celý život. Takovým, jako je Drslav, patří svět. Vždycky se přizpůsobí. Jednou protestant, jindy katolík a když je třeba s ďáblem obcovat, nezaváhají ani na chvíli. Jen takoví přežívají. Mám je soudit, když Bohu je to zjevně

jedno? Nemám jejich žaludek ani lokty. Nechci jít přes mrtvoly, ale nejspíš ani já nebudu o moc lepší.

Đábel stanul uprostřed chodby. Byl nahý. Pokud mu to vadilo, nedal to najevo. Vypadal spíše jako hodně zubožený člověk než jako monstrum. Vypoulené oči a obrovské zuby dominovaly obličejí jedince vyhublého na kost. Stejně vypadalo tělo. Paže a nohy jako tyčky do vinice, na žebra by se dalo hrát jako na citeru. V duchu jsem se zhrozil při pomýšlení, jaké strádání musel snášet. A pokud byl zavřený tak dlouho...

Přistihl jsem ho, jak na mě zírá. A vzápětí jsem se zastyděl. To já přece zíral první.

„Nebojíššš sssse?“ zasyčel na mě výsměšně.

Polekaně jsem sebou trhnul. „Ale ano,“ odsekl jsem. „Jak bych se mohl nebát?“

Đábel obrátil oči v sloup. „Kecccy.“

„Toho si nevšímej,“ obrátil se na ďábla věčným tónem převor. „Je čas jít.“

„Jissstě, Drssslave,“ řekl ďábel. Jeho tón nebyl ani trochu uctivý. Užasl jsem, když se mi začal měnit před očima. Jeho vysušená a vrásčitá kůže nabývala vláčnosti, svaly bytněly, postava získávala nové proporce. Místo kostlivce tu vzápětí postával solidně stavěný jedinec mužského pohlaví s jiskrnými očima a lesklými, pod ramena dlouhými vlasy, protkávanými stříbrnými nitkami.

Něco mě uchopilo a vleklo. Události se řítily tempem, které jsem nestíhal sledovat. Ocitnul jsem se na povrchu. Oslepený denním světlem a tápající kolem sebe, jsem se potácel v epicentru křiku a

lomozu. Bylo jen otázkou času, kdy do mě někdo vrazí meč. Připadal jsem si, jako kdyby mě cedili přes sítko. Svět kolem se roztránil do barevných skvrn a vjemy se rozplývaly, až mě obestřela milosrdná mdloba.

Probudil jsem se na měkkém a v teple. Můj nos pošimraly úžasné vůně. Pečené maso. Uzená slanina. Medové pečivo. Kořeněné horké víno. Ze vší té nádhery mi pod víčky vytryskly slzy, protože mi to připomnělo domov. Ne strýcův statek, kde jsme přežívali z útrpnosti, ale matčinu kuchyň na rodné tvrzi. Posadil jsem se, a narazil čelem o rendlíky zavěšené pod stropem.

„To je dost, že ses probral,“ zaslechl jsem nabručený hlas. Kuchař mě hrubě stáhl z pece. Zamžoural jsem a kýchnul, protože mě poprášil moukou z rukávu své kutny. „Máš jít za bratrem převorem. Nejspíš ti bude diktovat hlášení pro biskupa. Opravdu nevím, proč tě ten talián uložil právě sem. Co je to za móresy?“

„Jaký talián?“ dotázal jsem se. Byl jsem unavený, naštvaný a měl jsem hlad. Přes kuchařovo kafrání o hříchu obžerství jsem si vzal z police misku, nabral si z kotle zelňačku a rychle ji do sebe začal soukat.

„Ten papežův agent,“ odsekl kuchař a s nevlídným zafuněním mi k ruce přisunul kus chleba. „Signore Razzieli. Pochází z Říma, tak musí být talián. Tys to všechno zaspal, co? Ani nevíš, že Razzieli přijel našemu klášteru na pomoc. Jeho vojáci ty bandity pobili.“

Jedním rázem se mi vybavilo, čeho jsem byl svědkem. Razzieli? To musí být ten pekelník.

„Tys tu bitku viděl, bratře?“ vypravil jsem ze sebe. „Na vlastní oči?“

„Tlustoch mě probodl opovržlivým pohledem. „Byli jsme zavřeni v dormitáři. Ale slyšeli jsme ten rachot. Svatá Panno, jako kdyby se na nás řítily jezdcí apokalypsy! Mrtvých je plná márnice. Tělo opata Stibora jsme přenesli do kostela. Přece ho nenecháme ležet s tou chamradí. Vojáci už odjeli, jen Razzieli zůstal. Soudím, že kvůli tomu hlášení.“

Dva hlasy jeden ostrý jako břitva, druhý hladký jako kanoucí vosk se ozývaly z opatovy pracovny. Vešel jsem dovnitř. Drslav navlečený v měkkém jasně modrém sametovém kaftanu se rozvaloval v křesle vystlaném kožešinami u stolu plného dobrot. Listoval velkou tlustou knihou v rudé kožené vazbě.

„Konečně jsi tady,“ řekl a pak se podíval někam za mě a houkl: „Vyřeš to.“

„Opravdu na tom trváš?“ ozvalo se za mými zády.

Ohlédl jsem se. Dábel stál přímo za dveřmi, proto jsem ho hned nezpozoroval. Od posledního setkání se opět z kultivoval. Byl oblečený jako kavalír od dvora francouzského krále. Měl na sobě sametový kabátec temně purpurové barvy s prostřiženými rukávy, zdobený černými perlami. Jen krajky na manžetách košile musely stát jmení. A za jeho límec by šafářka z Horního Újezdu obětovala pravý

palec. Vysoké škorňe nad kolena se leskly jako vodní hladina. Klobouk s peřím, který k té nádheře jistě patřil, visel na věšáku u dveří. Už jsem chápal, kde vzaly církevní autority informace o ďábově záludnosti. Že má tisíce podob. Dokonce může být i krásný.

Obrátil jsem se na převora: „Kuchař vzkázal, že mi budete diktovat...“ Ani jsem se nesnažil zastírat, jak jsem tím tyátrem znechucený.

„Venku. Nechci nepořádek v domě,“ řekl převor, a jeho slova nebyla určena mně.

„Jistě, Drslave,“ řekl bezvýrazně ďábel.

Vedli mě tu k chudobě a poslušnosti. K odříkání a pokoře. Ale přesto jsem čekal, že po takové hrůze mi dovolí psát tady v teple, a ne v té morně, co byla ve skriptoriu. Chtěl jsem protestovat, když mě ďábel vzal za rameno. „Jdeme.“

Sáhl k věšáku pro klobouk. Naráz jsem pochopil, že nejdeme do skriptoria. Že převor tím nepořádkem myslel něco jiného. Klášter byl tichý jako hrob, jen z kostela se ozýval zpěv. Bratři se modlili za zemřelé.

V otevřených dveřích jsem se vzepřel o futra a otočil se na převora: „Chcete mě zabít? Proč? Já přece nic neřeknu!“

Převor pokrčil rameny. „Jistota je jistota.“ Povzdechl si, jako kdyby hodnotil letošní výnos hrachu. „Buď rád, že budeš mít to slzavé údolí za sebou. Snažil jsem se devět let, ale vzdor jsem z tebe nevytloukl. Odmlouváš, vyrypuješ, vymýšlíš. Jediným úspěchem je, že jsi pořád ještě panic, a to je po hříchu málo. Jako neposkvrněný půjdeš rovnou

do Jeho království.“ Škodolibě se usmál. „Pokud jsi ovšem nechal svého ptáka na pokoji.“

„To stačí,“ utnul převora pekelník a znova mě chytil. „Jdeme.“

Vedl mě dlouhou chodbou na nádvoří. Strnulý šokem, studem a hrůzou jsem poslušně cupital, kam mě ďábel vedl. Nejhorší na tom bylo, že jsem se pořád ještě modlil. Mimoděk jsem drmolil: *„Ave, Maria, gratia plena, Dominus tecum. Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui Jesus. Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus nunc et in hora mortis nostrae. Amen.“*

Jakmile jsem si uvědomil, že tak činím nezávisle na vlastní vůli, dokázal jsem znova jasně přemýšlet. Převor mě dal popravit, protože se bojí, že budu žalovat biskupovi, že se braťříčkuje s ďáblem. Ale co bych tím vyřešil? Ať si převora soudí Bůh! Kdyby mě pustili, nechal bych si dorůst vlasy, změnil si jméno. Vstoupil bych do služby jako písař k některému šlechtici nebo bohatému kupci. Žil bych život, po kterém jsem vždycky toužil!

Prošli jsme nádvořím a pokračovali ke kovárně. Pokud mě ďábel chce zabít co nejdál od obytných budov, tak už dál nepůjde. Těsně předtím, než se mi podařilo vyslovit *„amen“*, jsem se vzepjal a pokusil se vysmeknout.

„Jen klid,“ sykl pekelník. Dlouhé tenké prsty se ještě více zabořily do mého ramene.

Tak to je konec? Mám zemřít v pokoře, jak se očekává? Ach jak hořké mi teď ono „odevzdání se Božímu milosrdenství“ připadalo! Modlil jsem se, když mučili Ruperta. *Odevzdej se Jeho vůli, On se o tebe postará!* To říkal vždycky opat, když jsem si stěžoval, že nejsem pro

tento úděl ten pravý. Odmítal jsem se spokojit s vírou, chtěl jsem důkazy. Opat mi radil modlitby, zatímco převor sahal po řemeni. Zařadil jsem se a naoko se smířil se svým údělem. Ale ten neochvějný klid, kterým ostatním víra v Jeho trojjedinost a Jeho poselství dávala, jsem s nimi nikdy nesdílel.

A teď vidím, že to stejně bylo na nic!

Znovu jsem se pokusil ďáblovi vytrhnout, dokonce jsem se po něm ohnal. Vzápětí na mě padlo cosi těžkého, co mi zabránilo v pohybu. Byl jsem vyzdvižen a kamsi unášen. Znovu jsem se propadal do temnoty.

Cosi mě natahovalo a tísnilo mě tak, až jsem se dusil. V uších mi hučelo, krev mi mrzla v žilách, břicho se mi kroutilo bolestí. Řval bych hrůzou, ale bylo snadnější zatínat zuby. Neměl jsem představu, jak dlouho to trvalo, ale když to skončilo, zaplavilo mě jasné světlo. Komnata, v které jsme se s Razzielem ocitli, byla plná zářivých barev jako na tom obraze, který mi kdysi ukazoval kupec z Flander.

Žádný z předmětů se mi nezdál povědomý. Malý stůl, na kterém ležel tác s něčím, co vypadalo jako jídlo, byl vyrobený z materie, skrze kterou jsem viděl předměty za ním. Stůl ze skla? Ďábel mě odvedl ke křeslu z měkkých polštářů a jemně do mě strčil. „Na nic nesahej, Jeronýme. Něco obstarám a pak ti všechno povím.“ Podlomily se mi nohy a s heknutím jsem se zhroutil.

Matně jsem vnímal, že do komnaty občas někdo nahlédl. Za dveřmi se ozývaly vzrušené hlasy. Vysoká osoba ženského pohlaví s laskavou tváří a ladnými údy, mi přinesla džbáněk. Vyvedlo mě z míry, že byla oblečená v kalhotách. Zatímco jsem bojoval s ruměncem, naplnila sklenici průzračným nápojem, v kterém se míhaly modré jiskry. Celou dobu na mě mluvila cizí zpěvavou řečí. Ačkoliv jsem nepochopil ani slovo, někde uvnitř hlavy jsem jí rozuměl. Uklidňovala mě. Říkala, že jsem v bezpečí a lord Razziel se ke mně brzy vrátí. Řekla ještě mnoho dalšího, ale popravdě, byl jsem z vývoje událostí tak ohromený, že jsem to příliš nevnímal.

Jsem naživu. Ale kde? Jestliže tu nepáchne síra a nikdo mě nevláčí po rozžhavených uhlících, měl bych být v ráji? Kde je potom Bůh? Kde jsou kůry s anděly?

Komnata měla na zdi obrovský obraz s výjevem nějakého města. Tak nějak jsem si představoval metropoli z časů před potopou, protože domy se leskly jako diamanty a jejich věže čnely do mraků. Kolem nich létali obrovští draci s kovově lesklými krunýři. To jsem si alespoň zpočátku myslel. Pak mi došlo, že se výjevy v obraze mění. Fascinovaně jsem vstal a šel blíž.

Bylo to okno! Nahrazovalo celou stěnu místnosti. Ukázalo se, že se nacházím v jedné z těch věží, z které mohu sledovat jiné věže. Byl jsem nahoře. Dole se otevírala hlubina na jejímž dně jsem pozoroval zelené plochy a cesty, po kterých se jako malí mravenečkové pohybovaly vzdálené cizí bytosti. A ti draci ve vzduchu, že by to byly létací stroje? Připomínalo to fascinující nákresy z knihy toho učence Leonarda da Vinci.

Zděšeně jsem od okna odskočil, protože se mi hlava zatočila v závratí.

„Toto je Mizeon, můj rodný svět,“ ozval se nevzrušeným tónem ze dveří ďábel. Zase vypadal jinak než předtím. Úbor šviháka z francouzského dvora vyměnil za přiléhavý matně lesklý kabátec a dlouhé úzké kalhoty. Jeho boty, vysoké do půli lýtek, vypadaly ušité z kůže nějakého cizokrajného hada. Černé, šedé a stříbrné šupiny utvářely vzory, jaké jsem v žádném atlasu neviděl.

Dopotácel jsem se ke křeslu a ztěžka usedl.

On elegantně přešel pokojem a usadil se naproti mně. Sáh po skleněném džbánku, nalil si modře prskající nápoj, potom dolil i do mé sklenice. „Na Zemi tady tomu říkáte Peklo,“ pokračoval nevzrušeným tónem. „Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat, ale musel jsem příbuzným vysvětlit, kde jsem celou dobu trčel.“

Přikývnul jsem. Byl jsem rád, že je zpátky. Jediný, koho tu znám, ale pořád ďábel. Se sevřeným hrdlem jsem zakrákoral: „Sebereš mi duši?“

Vybuchl smíchem. „Myslíš, že jsem tě sem přinesl kvůli tomu?“

„To od lidí chcete, ne?“ opáčil jsem. Velice dobře jsem si uvědomoval, že se nechovám patřičně uctivě, ale v té chvíli jsem si nemohl pomoci. „S převorem jsi podepsal smlouvu. Dal ti sílu, abys prolomil vězení. Taky ti rozkázal, abys mě zabil. Jak je možné, že jsi ho neposlechl?“

Znechuceně si odfrkl. „Co bych s tvou duší dělal? My potřebujeme vitalitu. Uvolňuje se z lpění na životě. Pramení z vědomí si konečnosti existence, a čím je bytost chytřejší a mazanější, tím lépe.“

„Ale církev svatá slibuje věčný život a království nebeské,“ namítl jsem.

Razziel zakouel očima. „Jasně. Po smrti. Imaginární duchovní rozkoše. Nic proti. Ale my, arcidémoni, nemáme s církví a jejími sliby nic společného. My jenom využíváme možností, které nám vaše církevní paradigma poskytuje. Vycházíme z doktríny, že každá bytost má pud sebezáchovy. Úpornou potřebu přežít. Vydobýt z nastolených možností tu nejlepší, a použít ji k svému prospěchu. Samotná chuť žít, vitalita, je nejcennější od smrtelníků, protože v porovnání s jinými rasami žijí jen chvíli. Vitalitu jim odebíráme a transformujeme v magii. Výměnou za to plníme lidem přání. Pokud to není něco absurdního, pochopitelně. Převor po mně chtěl kromě těch pitomostí s vyčištěním kláštera a poklizením dobytka, především Trufiánský syllabus.“

„Tu tlustou červenou knihu, kterou si prohlížel,“ dovtípl jsem se.

„Přesně tu,“ přisvědčil. „Dozvěděl se o ní, když zíral do magického zrcadla, které v inkvizitorské roli zabavil heretikům. Myslí si, že ten svazek obsahuje mocná zaklínadla. Ale ve skutečnosti je v něm seznam studijních oborů na univerzitě magických disciplín v Trufii, což je zdejší vzdělávací ústav pro střední stav. V příloze je pár návodů, ale převorovi k ničemu nebudou, protože nejsou určené pro smrtelníky. I kdyby se na hlavu postavil, kvůli odlišné fyziologii nic magického evokovat nedokáže.“

Podrbal jsem se na temeni. „Už nesyčíš. Proč?“

Zatvářil se překvapeně, pak se jeho dokonalý obličej zavlnil v úsměvu. „Dělám to jen, když jsem unavený.“

Rozpačitě jsem se rozhlédl kolem. „Jak je to s Bohem?“

„Ten,“ Razziel si povzdechl, „nad vámi zlomil hůl v den, kdy jste ukřižovali jeho jediného syna.“

„Ale opat vždycky tvrdil,“ blekotal jsem, „že Bůh je vševědoucí. Že s ukřižováním to tak mělo být. Že Kristus je beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Byl jsem překvapený. Představa zdravě nasraného Hospodina, kterému ignorantští smrtelníci zamordovali dítě, naprosto odpovídala mému způsobu uvažování. „Říkali nám, že Bůh Otec obětoval syna, aby dal lidstvu příležitost smýt prvotní hřích. Že Otec, Syn a Duch Svatý jsou toho ... výsledkem.“

„Blbost!“ odsekl. „To si církve vymyslely, aby jim to ukřižování prošlo. Divili jsme se, jak může systém založený na tolik krkolomné konstrukci vůbec fungovat. Ale pak jsme pochopili, že je to právě proto, abyste se vy, prostí věřící, cítili nehodní té velké pravdě porozumět. Dělá to z vás hlupáky, které je snadnější ovládat. Jenom si to dej do řady tak, jak to zapsali apoštolové do evangelií. Od neposkvrněného početí až po ty zmatky kolem Jezuova zmrtvýchvstání. Dokonce ani vaši nejvyšší církevní otcové ten příběh nechápou, ale všichni se tváří, že ano. Nikdo nechce přiznat, že je idiot.“

„A Bůh je teda kde?“

Razziel obrátil oči v sloup. „Teď? Nevím! Byl jsem padesát let mimo. Možná hraje s mým dědečkem karty. Váš svět vážně není jediný. A váš Bůh je jen jedním z mnoha dalších, při vši úctě.“

Můj dosavadní svět se hroutil. Všechno se přeskupovalo s rámusem, který jsem v hlavě slyšel jen já sám. „Takže... co ode mě

chceš?“ vydechl jsem, maje na paměti, že pořád mluvím s ďáblem. „Tu...ehm...vitalitu?“

„Z tebe bych si toho tak vzal,“ protáhl pohoršeně. „V současném rozpoložení jsi tak nekonzistentní, že bych tě jedním dotekem zabil.“ Načež se ušklíbnul a dodal: „Zatímco ten darebák Drslav se z přenosu otřepal jakoby nic.“ Pohodlněji se opřel, jeho tvář se změkčila náznakem úsměvu. „Vzal jsem tě sem, protože na Zemi tě bylo škoda. Ne, že by ses tam nemohl vrátit. Ale měl bys vědět, že jsou i jiné světy. Nikde nic není ideální, ale tady dostaneš na výběr. A můžeš studovat medicínu na univerzitě. Ne z tři sta let starých plesnivých anatomických atlasů, ale z nejmodernějších učebnic. A když budeš chtít, dostaneš možnost pokračovat studiem exomedicíny na Bredeonu, což je svět ještě mnohem příjemnější než Mizeon, protože tam žijí i smrtelníci velice podobní tvému druhu. A můžeš si tam najít děvče.“ Uličnicky se ušklíbnul. „Už žádné šmírování ze zvonice. Dáš se trochu do pořádku, a poperou se o tebe.“

„Medicína. Zvonice,“ zaskřehotal jsem. „Jak to víš?“

Ten naproti krotce odvětil: „Protože tě znám.“ Jeho pravidelné rysy se bolestně stáhly. „Skoro jsem v té mrazivé samotě zešílel. Ale je to deset let, co jsem našel způsob, jak nahlížet ven. Objevil jsem smrtelníka s myslí tak... otevřenou, že se mi podařilo ho na dálku posednout. Naneštěstí stejně jak byl otevřený, byl i prostý. Pokoušel jsem se ho využít, abych se osvobodil, ale byl schopný jen těch nejjednodušších úkonů. Pochopit mechanismus otevírání vstupu do krypty, nebo zablokovat opatovy nástrahy v chodbách, to prostě nedokázal.

Vybavil jsem si noční zážitek v knihovně, kdy opat obvinil převora z přetržení zíně. Vzpomněl jsem si, jak často se opat vztekal kvůli rozházeným knihám. Pokaždé byla poblíž ještě jedna a tatáž osoba.

Syčivě jsem se nadechl. „Rupert?“

„Jeho rozum byl na úrovni tříletého dítěte,“ šeptl ďábel.

„Zneužil jsi ho!“

„Moje intervence mu neublížila. Spíš naopak. Když umíral, vzal jsem jeho bolest na sebe.“

Potlačil jsem vzpomínku na Rupertův křik. Nelíbilo se mi, že ďábel toho o mně tolik ví. Připadal jsem si podvedený. „Vetřel ses mi do soukromí,“ zavrčel jsem.

„Ano,“ připustil. „Nedovedeš si představit, co to pro mě znamenalo. Jenom tvoje příběhy, postřehy a sny mě držely nad vodou. Dávaly naději. A protože tě znám, jsi teď tady. Tys do toho temného světa prostě nepatřil, Jeronýme.“

Štvalo mě, jak se mnou celý život smýkají. Ale hluboká pravda, kterou jsem v Razzielově výroku vycítil, hroty mého vzteku otupovala. Vlastně se to nezdálo tak špatné. Nabízel mi možnosti. K ničemu mě nenutil. Roztřesenými prsty jsem vjel do mé kštiny. Ucítil jsem, jak mi na vyholeném temeni, které jsem tak nenáviděl, raší kratinký ježek.

„Takže,“ řekl jsem váhavě, „abychom si to vyjasnili, můj prst požadovat nebudeš?“

Razziel se rozesmál. „Přísahám na svého dědečka, ďábelského Rafedaxarra, že ne!“

O VLAS

Přeběhnout pár pustých špatně osvětlených ulic. Klást jednu nohu před druhou. Dál, pořád dál, než kapsle vybuchne.

Tlaková vlna provázená mohutným zahřměním ji srazila k zemi. Záda jí pokropila sprška drobného skla. Mrazivý vzduch rozřízly kotouče těkajících barevných světel, rozječely se sirény. Hlasy v dálce se splétaly do chaotického šumu. Vyškrábala se na kolena. Vzhlédla právě včas, aby nad hřebeny střech spatřila rychle se rozplývající oranžovou záři. Modul zničen. A jeho mateřský koráb, křižník Heribides 12, touto dobou opouští orbitu. Prokličkuje mezi oběžnicemi a smetím, překoná periferii cevisanské soustavy, než zamíří k nejbližšímu uzlu. Ale tentokrát bez ní. Prsty promnula naběhlou jizvu v zátylku, pozůstatek po vyříznutém implantátu. Než utekla, zahrabala tu věc do kontejneru s palubním odpadem. Do tří dnů ji servisáci spálí.

Dovrávorala k napůl zřícené zídce. Skrze trhliny zalátané pletivem zahlédla zaplevelenou průmyslovou plochu. Vypadalo to tu pořád stejně. Zaslechla zvuk blížícího se vozu, ale stihla se protáhnout dovnitř dřív, než by ji světla reflektorů ozářila. Chvíli se krčila za zdí a srdce jí divoce tlouklo. Pak přeběhla k hangáru. Ignorovala vrata zajištěná velkým rezavým řetězem. Zanořila se do křoví a prodírala k nízkému přístavku klimatizační jednotky. Za drátěnými kryty zahlédla siluetu tří mohutných vrtulí. Uprostřed betonové podlahy čekal otevřený poklop. V úzké šachtě sestupovala po železném

žebříku. Nohy a ruce jí trnuly. Jakmile došlápla na pevný terén, oslepilo ji prudké světlo.

Uchopilo jí několik párů rukou. Così jí hodili na hlavu a táhli ji dál. Ne že by to nečekala, ale stejně ji to zaskočilo. Vzpínala se ve snaze se vysmeknout „N-nechte m-mě!“ zahuhňala. „M-musím m-mluvit s Derrikem. Řekněte mu, že je tu Yola.“

Ruka obepínající její předloktí ji bolestivě sevřela. „Jenom klid,“ zasyčel ten chlap a táhl ji dál. Mohli by ji tu vodit celé dny, stejně by ji nezmátli. Pochopila, že míří do karanténny sekce.

Víčka přilepená náplastí bolela. Sondy zavedené do svalů brněly, snímače přilepené ke kůži svědily.

„Takže si to zopakujeme. Tvoje zařazení?“

„Servisní sekce RUT, bitevník Heribides 12, dok Zediver,“ recitovala.

„Definuj důvod příchodu na Cevisan.“

„Už jsem to říkala třikrát,“ vydechla unaveně. „Návrat do hnízda.“

„Popiš způsob útěku.“

„Je to rok, co se pokazil můj implantát. Stála jsem ve strojovně a v ruce držela čistící pistoli. Byla jsem tam sama. Na pultu leželo nějaké zařízení. Nejspíš jsem zavadila o spínač a dostala ránu...“

„Popiš to zařízení.“

„Skříňka s kabely a spínači. Nevyznám se v tom! Během několika dní jsem si vzpomněla na svoje pravé jméno. Chtěla jsem se vrátit, ale trvalo mi rok, než...“

„Cevisan není na seznamu monitorovaných světů,“ přerušil ji.

„Ale kdysi byl,“ namítla. „Kapitán Kevanan má v Boverě oblíbenou putyku. Tentokrát přiletěl na Pelyňkový festival. Na orbitu zůstali jen androidi a já. Z jedné servisní kapsle jsem odpojila řídicí jednotku a...“

„Servisní kapsle?“ chraptivý hlas tazatele se třepil nedůvěrou.

„Jednomístný modul spojený magnetickým mostem s křižníkem. Čistí povrch od natavených zbytků kosmického smetí. Má omezenou zásobu paliva a manévrovací trysky. Ukryla jsem se v kapsli a počkala, než se Kevanan s důstojníky z Bovery vrátí. Jakmile loď opouštěla orbitu, odpojila jsem magnetický most a nechala kapsli padat. Nad oceánem jsem zapojila trysky a nasměrovala se na Genken. Nejtěžší bylo odhadnout trajektorii, aby to vypadalo jako nehoda.“

„Geniální!“ Z hlasu stříkala jízlivost. „Chceš mi říct, že jsi přeletěla v tom kafemlejnků přes Šedé moře a bez pořádné navigace a ve tmě trefila na předměstí staroslavného městečka Genkenu?“

„Přesně tak,“ odsekla. „Cevisan dobře znám a celý rok jsem se pečlivě připravovala. Po přistání jsem nechala vybuchnout zbytek paliva.“ Byla na sebe tak pyšná. A místo, aby jí poklepali na rameno, dělají si z ní srandu?

Polohlasně se o něčem dohadovali. Pak ucítila, jak jí zvedají hlavu. Drsné konečky prstů pomalu přejely reliéf jizvy na zátylku, až

zabrousily k pevnému uzlu jejího šátku. Co ještě, sakra? Vzorky tkání už jí odebrali. „Nedělejte to,“ zapředla varovně.

Zaslechla otrávené zafunění, když se nedařilo uzel rozvázat. Cosi kovově cvaklo a šátek byl stržený z její hlavy. Frustrovaně zasyčela, když jí tytéž prsty přejely po nakratinko ostříhané lebce. Praskavý zvuk a bolestivý výkřik. Ten, co se jí předtím dotýkal, se skácel na zem. Ve změti nadávek a poplašeného štěbetání ho táhli pryč. *Jináda?...Ostříhaná a žije?... Nesmysl... Derrikova sestra?*

Do předloktí jí zabodli jehlu.

Když se propadala do nevědomí, napadlo ji, že byla chyba se vrátet. Co si, sakra, myslela? Že ji přijmou s otevřenou náručí? Ještě včera měla její existence řád, byť na její ochotu se nikdo neptal. I když byla méně než otrok, na určité jistoty se mohla skálopevně spolehnout. Dnes nemá jistého vůbec nic.

Tentokrát ji probudil někdo jiný. Jeho hlas byl jako samet. Náplasti z víček jsou pryč. Na krku ucítila chladný kov obruče poutající hlavu k podložce. Nad sebou viděla jen bílý strop se sadou světel.

„Co se stalo s Derrikem?“ vydechla.

„Co s ním máte společné?“ odpověděl otázkou ten s hladivým hlasem.

„Měli jsme stejného otce. Jeho matka byla stromista, moje byla jináda.“

„Proto vás střihání nezabilo,“ konstatoval ten hlas.

„Ovšem,“ odsekla. Toto téma ji pokaždé rozruší. Čistokrevná jináda poté, co ji zbavíte vlasů, zemře. Právě pro čarovné vlasy, z kterých se tkají látky s perlovým leskem, vivané jinády téměř vyhladili. Košile z jinádích vlasů u smrtelníků zpomaluje stárnutí a chrání je před nakažlivými chorobami. Ne náhodou je nosí ti nejmocnější vivanští potentáti. Vlasy na hlavě jinády jsou „živé“ a nabité energií. Každý, kdo za ně jinádu svévolně „zatahá“, obdrží ránu. Proto ji kapitán Kevanan stříhal v izolačních rukavicích. Ne, teď na to nebude myslet. „Nechtěla jsem nikoho zranit,“ dodala. „Nemůžu to kontrolovat, když jsem ve stresu. Ten pitomec měl štěstí, že jsem ještě slabá.“

Do jejího zorného pole se snesl obličej. Tmavé obočí se klenulo nad očima barvy jantaru, které zářily zájmem. Až nepřírozeně pravidelné rysy tváře naznačovaly wemurský původ. „Ten pitomec, kterého jste zranila,“ ušklíbnul se krasavec, „je velitelem zdejšího hnízda.“

Otřásla se zklamáním. S hrůzou jí došlo, že veškeré její plány návratu obsahovaly předpoklad, že v tomto hnízdě stále velí její bratr. „Ó, tak to se poníženě omlouvám, že vůbec obtěžuju!“ vyprskla. „Měla jsem Kevanana požádat, aby mi dal ten implantát opravit.“

Wemurova tvář se zavlnila emocí, kterou nedokázala rozeznat. Náhle byl odstrčen stranou. Jeho místo zaujal zamračený chlap. Lesklé brýle s temně zelenými skly seděly na pevném nerovném nose. Jeho obličej se téměř ztrácel ve změti rozčuchaných prošedivělých vlasů a vousů. Jednu ruku měl zavěšenou v pěnové ortéze. Postojem

i výrazem obličejů vysílal bezeslovný signál typu *zapleť se se mnou a donutím tě sežrat vlastní játra*. „Nastrčili tě na nás,“ zavrčel.

Drsný hlas a zraněná ruka. Takže velitel osobně. „Kdybych mluvila,“ namítla, „zničili by vás už dávno. Kde je můj bratr?“

Velitel znechuceně zkřivil rty. „Odvažte ji,“ štěkl.

Pouta povolila. Zelenovlasá žena se šikmo posazenýma šedozelenýma očima a jemně zvrásněnou okrovou pletí, jakou mívají stromisté, pomohla Yole na nohy a dovedla ji k bílé polstrované pohovce. „Přinesu teplé maté,“ řekla konejšivě.

Bílé stěny, naleštěná podlaha. Zářivě čisté police. Ošetřovna a výslechová místnost v jednom Yole připomínala interiéry vivanské lodi. Zatočila se jí hlava z toho, jak se to tu změnilo. Kdysi tu byl jen syrový beton, místo nábytku používali vyřazené palety. Padesát let žila v bublině a život šel zatím dál.

Její pohled upoutal ten hrubián, co mu říkali velitel. Stál opřený o pult s rukama založenýma na prsou. Tvářil se tak, jako kdyby mu ze zadku trčela krihonitová traverza. „Derrick zahynul v systému Obeu před patnácti lety,“ zabručel. „Byla to past. Já ho varoval, ale ten idealista byl do poslední chvíle přesvědčený, že tam najde Adwu-Dekhena. Je líto.“

Otevřela pusou a neschopná slova civěla na zeleně zatmavená skla jeho brýlí. Kdyby měl aspoň trochu slušnosti, nebyl by nosil brýle, skrze které mu není vidět do očí. Cože to říkal? Ne, to nemůže být pravda. Její bratr je bojovník. Silný a mazaný a tak statečný.

„Nechal tu tkáňové vzorky,“ pokračoval. „Genetický screening vaši příbuznost potvrdil, ale potřebuju důkaz, že nejsi další larva, kterou nám vivanští nasadili do kožichu. Předem upozorňuju, dámo,“

„Yolanda,“ sykla neježeně. „Jmenuju se Yolanda.“

„Předem upozorňuju, dámo,“ ignoroval její námitku, „že já na bájná zvířata typu Adwu–Dekhena nevěřím. Nikdo než my sami nás před vivanskou tyranii nezachrání. Tudíž si tisíckrát rozmysli, než na mě vybalíš nějakou úžasně lákavou historku o dokonalé zbrani na nějaké bohy zapomenuté planetě, na které by na nás čirou náhodou čekala vivanská přepadová flotila.“

„Žádnou takovou historku nepřináším!“ vyprskla. Cítila, jak se jí do očí derou slzy. Derrik je mrtvý? Zůstala úplně sama? „Byla jsem neutralizovaná padesát let,“ zamumlala s pohledem upřeným do nablýskané bělostné stěny. „Můj ovládací čip měl poruchu. Probrala jsem se a naplánovala útěk! Nikdo mě sem neposlal!“

Tatáž stromista, která se Yoly ujala ve vyšetřovně, ji ubytovala v modře vymalovaném pokojíku. Zařízený stolem, židlemi, postelí, pohovkou a skříněmi připomínal spíš hotelový pokoj. Pak zelenovlasá přinesla jídlo a nechala ji v klidu. Dveře na chodbu nezamkla. Yola nahlédla ven a téměř se přerazila o vysokého šlachovitého chlapa, s kůží nakrabacenou do vrásek, co se povaloval na prahu. Stromista v mužském provedení se na ni bezelstně podíval a houkl: „Nic osobního breberko. Jenom předběžná opatrnost.“

Naštvaně dveře zase zavřela. V posteli se stočila do klubíčka. Nevěřila, že se jí podaří usnout, protože její hlava bzučela nevyslovenými otázkami.

Probudila se malátná a otupělá. Zelenovlasá se znovu objevila s jídlem. Ale tentokrát se tvářila mnohem veseleji, jako kdyby se okolnosti změnily. Jmenuju se Drue,“ zašvitořila. „A ten moula na chodbě je můj mladší bratr Landon.“ Zatímco Yola snídala, Drue se usadila na prádelník a spustila: „Je skvělé, že jsi tady. Derrik o tobě občas mluvil, ale žil v dojmu, že jsi mrtvá. Tvůj bratr byl hrdina. Pravý vůdce. Je ho opravdu škoda. Mé rodiče zajali a Derrik je osvobodil. Já a Landon,“ ukázala ke dveřím, za kterými hlídal, „jsme se narodili tady, v hnízdě. Vděčíme Derrikovi za všechno.“

Yola jen strnule přikývla. Věděla, že kdyby nebylo Derrika, vivané by dávno všechny antavity vyhladili. Byl to Derrik, kdo vybuodoval první hnízdo. A byl to Derrik, kdo přeživší antavity sjednotil.

„Je mi líto, že se tě bratr nedočkal,“ pokračovala Drue. „Ze současného osazenstva si na něj pamatujeme už jen tři: Vir, Landon a já.“ Dál vyprávěla, kdo tu všechno žije, kdo s kým chodí a kdo koho nesnáší, kdo je u vedení, a na koho si velitel Virakan, kterého nazývala Vir, potrpí a kdo mu pije krev. Drue byla tak intenzivní, že by se mohla rozdělit na tři. „Už nám zničili tři hnízda,“ povzdychla si. „Vir tvrdí, že mezi sebou máme zrádce.“

„A co si myslíš ty?“ zajímala se Yola.

Drue pokrčila rameny. „Běžní pěšáci znají polohu jediného dalšího hnízda. Jen ti nejvyšší znají umístění všech.“ Její tvář se rozzářila povzbudivým úsměvem. „Vir na tebe pouští hrůzu, ale nemyslím, že

tě skutečně podezírám. Kdyby si myslel, že jsi larva, nikdy by tě nenechal z vyšetřovny odejít.“

Larva. Eufemismus pro špeha, který se infiltruje, sbírá informace a pak špehovaný subjekt zničí. Ponrava, která žere a žere, než se zakuklí a spí, aby se z ní vylíhl děsivý motýl.

Poté, co Dru odnesla nádobí, dostavili se Virakan s Kebrisem. Kebris, to byl ten krasavec se sametovým hlasem, nesl matně černou kazetu s bezpečnostním kódovým zámekem. „To je Derrikova schránka,“ zabručel odměřeně velitel. „Potřebujeme, abys ji otevřela. Na heslo jsme nikdy nepřišli. Při násilném vniknutí by se obsah zničil, protože plášť je vyztužený krepponovými vlákny. Zámek má patnáct políček na písmena, takže *Adwu-Dekhen* to určitě není.“

Kebris na ni spiklenecky mrknul: „Dokaž, že nejsi larva a pozvu tě na viterxx.“

„Na to oba zapomeňte,“ zavrčel Virakan.

Posadila se na krajíček postele a položila si bedýnku do klína. Neviděla Derrika padesát let, tudíž si vůbec nedělala naděje, ale řekla si, že to zkusí. Třináct políček. Hláskovala různá slova, která si v souvislosti s bratrem vybavovala a ukazovala si na prstech, kolik písmen k vyplnění kódu ještě zbývá. Trochu ji rozptylovalo, jak na ni ti dva zvědavě hledí. Aspoň, že mlčeli. Po několika marných pokusech se jí rozsvítilo. Místo *Adwu-Dekhen* tam patřilo *Adeowu-Dekeohen*. Jméno bratrovy oblíbené bytosti bylo napsáno dialektem, kterým se v prostoru už tisíciletí nemluví. Rozluštit to bylo snadné pro někoho, kdo vyrůstal poblíž otce archeologa.

Yola nastavila kód a se zatajeným dechem počkala, než to zevnitř luplo. Pak víko bez problému odklopila.

„No to je nádhera!“ zvolala uznale Kebris.

„Co za jazyk to použil, sakra?“ zahartusil Virakan.

„Brethea,“ odsekla Yola, zatímco se hbitě probírala obsahem schránky. „Archaický dialekt dwentenštiny, kterým mluvili bredeonští jachadei.“ Uvnitř našla doklady týkající se pozemků na Cevisanu, bratrovy diplomy z univerzity, rodokmen královské linie z Brussey a dopisy od příbuzných Yoliny matky, jinád, které Derrik stačil těsně před zkázou Faaru odklidit do bezpečí. Dále tam byly Yoliny doklady z cevisanského lycea a hrstka zastaralých krystalů z doby, kdy zatkli rodiče. Úplně na dně, zažloutlé stářím, odpočívaly vytržené stránky z Kebhesi Kodexu, v kterých se nacházely fragmenty legendy o bájném Adwu-Dekhenovi, šampionovi z rasy brüssů, jehož posláním bude osvobodit antavity z područí vivanů. To proroctví bylo staré tisíce let. Bylo sepsáno v dobách, kdy byl svět v pořádku, a rozdělení inteligentních bytostí na krátkověké vivany a dlouhověké antavity bylo hudbou vzdálené budoucnosti. Představovalo chaotickou snůšku předpovědí, z nich každá se dala vyložit mnoha způsoby. Současníky to svádělo hledat v něm nápovědy, jak nadvládu smrtelných vivanů ukončit, a Yola jim to ani neměla za zlé.

Nic z obsahu krabice ji nepřekvapilo. Vlastně nechápala, proč bratr pokládal za nutné držet ty listiny pod zámkem.

Velitel s pobočníkem si otevřenou schránku bez komentáře odnesli. Yola netušila, jestli se tím něco mění. Vzpomínala na bratra a na jeho posedlost bájným Adwu-Dekhenem. Derrik byl profesí exoarcheolog. Jeho posláním bylo hrabat se v ruinách vyhynulých civilizací na opuštěných světech. Ale byl to právě on, kdo dříve, než kdokoliv jiný vytušil, že vivané přinesou antavitům zkázu. Odhalil číhající nebezpečí dávno předtím, než se krátkověcí sami začali označovat jako vivané a než všem ostatním příslušníkům dlouhověkových ras začali nadávat do antavitů.

Derrik využíval svého rodového jména, navštěvoval společensky spřízněné světy a snažil se tamější potentáty varovat. Tvrdil, že je nutné ukončit veškerou podporu vivanské expanze dřív, než bude pozdě. Ale v té době panovala ve společnosti atmosféra euforie ze všeho, co s vivany byť jen trochu souviselo. Byla to móda. Memová infekce. Mluvit jako vivané, myslet jako vivané, vypadat jako vivané. Není divu, že si tím Derrik vysloužil nálepku podivína a vysloužil si odsouzení a posměch.

Nejsou to ani čtyři staletí, co se tito neškodní smrtelníci díky technologickému pokroku vymanili ze závislosti na rodném světě a stali součástí širšího prostorového společenství. Vyspělé národy dlouhověkových na ně zpočátku pohlíželi s pobavením. Krátkověcí humanoidi tak křehcí, že nevydrží ve vzduchoprázdnu ani hodinu. Kdo by se jich bál? Yolanda vzpomínala, jak z nich byla matka nadšená. *Jsou tak tvořiví! Tak originální! Tak intenzivní! Tu špetku času,*

co mají, využívají opravdu účelně. Místo magie provozují tech-no-lo-gie, ge-ne-ti-ku a in-for-ma-ti-ku!

V těch dobách bylo na dvorech světových elit v kurzu hostit vivanské diplomaty a vědce. Dlouhověcí aristokraté z Rovendy, členové pantheonu měničů z Brussedey, mágové z Faaru i bet-daranští léčitelé rozvoj vivanské civilizace podporovali s laskavou blahosklonností. Dokonce jim vytvářeli speciální podmínky. Stalo se módou mít v systému alespoň jeden svět prostý magie, na kterém si mohli vivani provozovat ty své technologie a genetiku, zkrátka žít po svém. Dlouhověcí, kteří je tam navštěvovali a studovali, se dokonce vzdávali své moci a podstupovali přechodnou neutralizaci, aby se vivané necítili znevýhodněni. *Jsou tak inspirativní!* rozplývala se matka. *Co všechno dokážou vyrobit a co vymyslet!*

Nikdo se neznepokojoval, že se ti roztomilí krátkověcí humanoidé množí jako kobylinky. Potřebovali stále další suroviny pro své průmyslové provozy a další světy pro nově přibývší občany. Velice rychle se díky nanotechnologiím a pokroku v exomedicíně propracovali na špičku technicky založených civilizací, a ideově se obrátili proti někdejším protektorům. Příslušníky všech magií ovládajících dlouhověkých ras vhodili do jednoho pytle a začali je posměšně nazývat antavity. To označení podle nich symbolizovalo popření hodnoty života v tom smyslu, v jakém ji uznávali oni sami. Tvrdili, že je nemravné a nesolidární žít déle, než žijí oni. Podle jejich doktríny se existence delší jednoho staletí stává neproduktivní. Přestává být životem, degraduje na neužitečné poflakování a čerpání zdrojů, které by byly zapotřebí jinde. K tomu, aby vybili valnou

většinu dlouhověké populace na civilizovaných světech, nepotřebovali kletby ani magické formule. Stačilo vyrobit dostatek přístrojů a těžkých na dálku ovládaných válečných strojů.

Dnes jsou krátkověcí a vysoce plodní vivané pány známého prostoru, zatímco dlouhověcí a téměř bezdětní antavité se stali lovnou zvěří odsouzenou k vyhubení. K neutralizaci přeživších dlouhověkých používají vivané elektronické implantáty ne nepodobné těm, které si kdysi antavité na omezenou dobu aplikovali dobrovolně, aby se svým krátkověkým mazlíčkům hodnotově přiblížili.

Yola si sáhla za krk a promnula si svědicí jizvu. Už nikdy se znovu ulovit nenechá.

Další dny trávil v přítomnosti Drue a Landon. Sourozenci se usilovně snažili ji zabavit. Hráli s ní dohomon, dívali se s ní na staré filmy, vzpomínali na Derrika a na diverzní akce, které podnikali ve vivanských továrnách na válečné stroje. Přesto, že se chovali opravdu mile, cítila z nich Yola rozpaky. Zdálo se, že stromisté si nevědí rady, jestli mají na Yolu dávat pozor, nebo se s ní mohou spřátelit. Bylo jasné, že vedení jí nevěří. Po večeři se sourozenci vždycky rozloučili a odešli, ale buď Drue nebo Landon zůstávali na chodbě hlídat.

Chvilé, kdy byla ponechána o samotě, byly pro ni nejtěžší. Zbývalo jí příliš času na přemýšlení, a na nevíтанé vzpomínky. Pronásledovaly ji děsivé sny, ve kterých figuroval Kevanan Buzzoa.

Její obavy kvůli tomu, že z Kevananových okovů unikla podezřele snadno, narůstaly. Zlobila se na sebe, že své úzkosti dává takový prostor.

Jednou se právě chystala do postele, když kdosi zaklepal. Byl to Kebris se zápisovým panelem. Usmíval se jako vivan na volebním plakátu. „Zdravíčko, sluníčko!“ zahlaholil, a dokonce se i dvorně uklonil. „Jaký měla naše princeznička den?“

„Ušlo to,“ zabručela. „Jak dlouho mě ještě budete hlídat?“

Kebrisův úsměv se přetavil do starostlivé masky. Položil tabuli na stůl. „To záleží na Virakanovi. Je prostě přesvědčený, že tě na nás nasadili. Po zkušenostech z poslední doby se ani nedivím. Všichni jsme tu trochu... paranoidní.“ Ukázal na tabuli. „Máš šanci jeho názory změnit. Když mu sepíšeš svůj životní příběh.“

Yola potřásla hlavou. „Chce po mně životopis?“

„Přesně tak. Od narození do současnosti. Všechno, co si pamatuješ o rodičích a bratrovi. Všechno, co ti utkvělo v paměti z odboje a přirozeně zážitky ze zajetí.“

Taková pitomost! Kdyby to vzala podrobně, trvalo by to věky. „Už mě přece vyslychal!“ namítla. „Mohl se zeptat na cokoliv, pověděla bych všechno, co vím.“

Kebris se křivě usmál. „Kdyby tě Virakan opravdu vyslychal, moc by z tebe nezůstalo. Jednal s tebou jako s pápěřím, protože nechce, aby se na něj sesypali Derrikovi příznivci z ostatních hnízd. Za obvyklých okolností se se zajatci nepáře. Jednou si vzal na paškál větrného běsa. Odkrajoval z něho jako z koláče. Ten binec jsme uklízeli několik dní. Nejhorší ale je, že jeho bazální magické jádro

nevyvanulo, ale zůstalo. Kdybys v chodbě narazila na skučící průhlednou postavu v šedé pavučině, radši se na ni nedívej...“

„Proč?“ vybafla Yola. „Takový strašidel jsem už viděla...“

Kebris váhavě pokýval hlavou. „V bříše má díru, a vláčí za sebou střeva. Jsou sice jenom z dýmu, ale je lepší ho neprovokovat. A stejně tak je to s Virakanem. Prostě mu ten životopis vypracuj. Nám to zdůvodnil tak, že písemně prý odpovíš i na otázky, na které bys ústně odpovědět odmítla. Ale myslím, že ve skutečnosti je to od Vira zdržovací taktika. Je z tebe nervózní, protože Derrika jsme uznávali jako krále. Nejen v našem hnízdě. Všude.“ Wemur se odmlčel jako kdyby bojoval s rozpaky. Pak na Yolu upřel zlaté oči a dodal: „Tvůj bratr byl velký muž. Nechceme na něj zapomenout. Tvoje vzpomínky nám ho přiblíží. Chápeš?“

Obměkčená Kebrisovým vysvětlením se nazítří ráno pustila do psaní:

Narodila jsem se před sto sedmnácti lety na Faaru. Otec, rodem kočičí měnič z Bressedey, Ters Han Denwey, byl archeologem zaměřeným na tvarové záříče předmerrikanského období. Pracoval pro wemurský akademický svaz, učil na univerzitách na Růžové Luzné, na Brusedee a na Kavanu. Později hostoval na univerzitách krátkověkých (později zvaných vivané), na světech Krexx, Nomuaná a Andavora. Matka, rodem jináda z Kveneboy, byla avantgardní malířka a propagátorka umění zaměřená na díla z primitivních světů. Otec byl jediným a posledním

dědicem vladařské linie Denweyů na Brussedee. Práva na stolec se zřekl a prosadil na Brussedee demokracii. Otec i matka byli nadšenými propagátory vzájemnosti všech bytostí v prostoru.

Yolanda se zašklebila na psací panel a protřepala si strnulé prsty. Jestli si ten hrubiánský velitel myslí, že nad tím bude sedět měsíc, šeredně se plete. Bude maximálně stručná. Zvláště, co se týká otce a matky. Jejich zaslepenost jim nikdy neodpustí. Otec tvrdil, že příslušníci dlouhověkových ras, dokonce jim dobrovolně po vzoru vivanů říkal antavitě, jsou jako druh překonaní. *Příliš jsme zpohodlněli. Máme všechno, nač jen pomyslíme. Chybí nám motivace k rozvoji, nedostává se nám tvůrčích impulzů.* Vše, co u vlastního druhu postrádal, nacházel v hojné míře u vivanů. *Jejich druh je nadějí naší otupělé civilizace. Jsou cílevědomí a učenliví. Zaslouží si, aby jim bylo pomoheno. Jen oni dodají nový žádoucí impulz naší zkostnatělé kultuře.* Časem Yola pochopila, že otec si posedlostí vivany kompenzoval trvalý pocit viny z toho, že se vykašlal na závazky ke své vlasti. Dnes už chápala, proč se bratr tolik zlobil, když viděl, v jakých bludech ji otec vychovává. Vyrůstala obklopená vivany. Byla chráněná a milovaná exotka z rodiny, kterou vivané v době, kdy se teprve začínali organizovat, respektovali. Cítila se bezpečně. Varovné pokoutně prosakující informace o narůstající vivanské aroganci, pokládala za hysterické úlety zatrpklých a dlouhým životem otupělých antavitů.

Postupně se vivané začali proti antavitům ostřeji vymezovat, psala Yola, vznikaly zárodky Systému. Rodiče razili názor, že jakmile se vivané plně emancipují a zaberou místo, které jim ve světovém společenství náleží, situace se uklidní. Tou dobou jsme žili na Cevisanu. Dodržovali jsme

pravidla integrace, které nám otec vštěpoval: Nikdy jsme nepraktikovali mentální manipulaci, nepoužívali magické formule, ani jsme si nepomáhali „kreativním talentem“ v procesech, kde stačil intelekt či prostá fyzická síla.

Sekla pohledem po Landonovi, kterého přesvědčila, aby se z nevlídné chodby, kde straší, přesunul k ní dovnitř a udělal si pohodlí. Ani se nebránil. Teď právě ležel na gauči s projekční přilbou na hlavě a nevěděl o světě. Mohla by to tu zapálit, a on by se ani nepohnul.

Bylo mi devětadvacet, když jsem se poprvé setkala s bratrem. Derrik byl plodem otcova předchozího manželství. S otcem se názorově rozešel dávno před mým narozením. Měl mu za zlé, že se tak lehkomyšlně vzdal dědičného nároku na brusedeanský trůn a opustil jeho matku. Byl zarytým royalistou. Tvrdil, že demokracie není nic než podfuk na naivní občany, a že se dříve či později zvrhne v diktaturu bandy spiklenců.

Kritizoval otcův nihilismus, s jakým přijímal a později i propagoval rozšiřování vivanské populace. Přes otcův nesouhlas koupil na Cevisanu pozemky uprostřed průmyslové čtvrti a vybudoval tam první tajnou základnu - hnízdo. Derrik podnikal mise na staré civilizované světy, neúnavně vyhledával názorově spřízněné dlouhověké. Mobilizoval jachadei z Bredeonu, aktivizoval potomky starých aristokratických linií na rodné Brussedee, oslovoval netrebská božstva z Tenerisu, burcoval arcidémny z Mizeonu, povznesené z Parádie a válečníky z Vahanu. Obětoval tomu celá desetiletí, ale mnoho podpory nezískal. Vlastně měl velké štěstí, že ho nikdo z oslovených neudal. V té době už byl pro rodící se Systém krajně nežádoucí osobou, a musel si dávat velký pozor, aby ho nezlikvidovali.

Pak začaly na Cevisan pronikat zvěsti o nepokojích na Brussedee, Obeu šest, později dorazily zprávy o totálním zničení Faaru. Všechno to byly

světy dlouhověkových, jejichž mocenské kruhy bezstarostně podporovaly přistěhovaleckou politiku ve prospěch vivanských kolonistů. Vivany ovládaná média tyto události prezentovala jako „nešťastné incidenty“, kdy vivanské ozbrojené síly pouze hájily diskriminované vivany proti zvlí nepřátelsky naladěných domorodců - antavitů. Vivané pod hlavičkou zastřešující organizace zvané Systém prakticky převzali veškerou moc poté, co na území oněch obsazených světů rozmístili a naráz spustili zařízení, znemožňující dlouhověkým čerpat energii z prostorové pleteně, kterou by mohli transformovat v magii tak, jak to příslušníci jejich druhu činili odjakživa. Vivanské rušičky ono propojení s životadárnou prostorovou pletení blokovaly. Fungovaly jako síť a kdo pod ní uvíznul, už neměl šanci otevřít si prostorovou bránu, kterou by se dalo utéct. Na možnost útěku vivanskými hvězdnými koráby mohli zablokovaní domorodci rovnou zapomenout. Všechna vesmírná přístaviště měl tou dobou plně pod kontrolou Systém.

Rodová aristokracie dlouhověkových z okolních světů to s ohromením sledovala. Protože vivané byli prakticky už všude, nikdo se neodvážil formulovat nahlas to zjevné a sice, že došlo k násilné anexi. A že ti konzervativní „antavitě“ z Brussedey, Faaru a Obea byli na svých světech doma, a že měli plné právo klást si podmínky, za jakých se nimi mohou vivané o jejich historické území podělit.

Zatímco jsem konečně docházela k závěru, že Derrik měl celou dobu pravdu, otec s matkou se dál vzájemně udržovali v přesvědčení, že jde o pouhé nedorozumění. Vůbec nebrali na zřetel, že i na dříve tak pohodovém a kosmopolitním Cevisanu dochází k postupné a nenápadné výměně politické, kulturní a mediální elity. Ze dne na den se stalo

společensky nepřipustným používat určitá slova nebo nedej božové prezentovat určité názory.

Pustila pero z ruky a promnula si unavená víčka. Vypravila si naléhavý výraz v bratrově tváři poté, co ji do sem poprvé přivedl, aby jí to tu ukázal. *Toto místo jsem přichystal pro tebe. Mám informace, že i tady už budou rušící síť. Celý pozemek je proti rušení stíněný tady tím zařízením. Ukázal na hranatou almaru ne nepodobnou nutričnímu boxu. Ochrana se spustí hned potom, co začne fungovat rušící síť. Až k tomu dojde, všechno si sbal a utíkej sem. Čekej, než pro tebe přijdu.*

Trhaně si povzdechla a psala dál: *Toho dne, kdy se Systém na Cevisanu definitivně chopil moci, a kdy i tam byly spuštěny rušičky propojení s prostorovou pletení, zadrželi mou matku a otce příslušníci vivanské ozbrojené brigády. Já byla ve škole, kde jsem učila, a kdybych tam zůstala, sebrali by mě taky. Zachránila mě všetečná sousedka, která mi o podivném rozruchu v našem domě poslala vzkaz do virtuální poštovní schránky. Určitě si myslela, že rodiče jedou v obchodu s drogami nebo pašovaným alkoholem. Ze školy jsem utekla a domů do Slavičí čtvrti se už nikdy nevrátila. Ukryla jsem se v Derrikově hnízdě.*

Znovu se zarazila. Její rukopis se stával nečitelným. Z chaotických klikyháků přenesených na panel nedokázala graforrová čidla vyhodnotit jediné smysluplné slovo, které by se dalo přenést do úhledně upraveného textu. S povzdechem si vzpomněla, jak během prvních dnů v pustém podzemí téměř zešléla. Seděla u videxového válce a sledovala zprávy o dalších raziích v domácnostech antavitů. Systém je hromadně obvinil ze zakázaných praktik a internoval je ve sběrném táboře na Untimě dva. V médiích propírali i její osobu.

Reportéři vyzývali cevisanské občany, aby se podíleli na její „záchraně“.

Snad tisíckrát odolala nutkání se sama přihlásit. Toužila uvěřit, že se její život úplně nezhroutil. Vivanská média hlásala, že ze sběrného tábora antavity deportují na periferii cevisanského systému, kde mohou realizovat činnosti neslučitelné s vivanským životním cyklem, čím bylo míněno napojování na pleteň a praktikování magie.

Když už byla totálně rozložená a připravená se udat, vrátil se Derrik.

Na Untimě žádný sběrný tábor není, Yolo, oznámil jí. Náš otec a tvá matka jsou mrtví. Vivani naplno převzali naše državy. Je jich stokrát víc než nás. Proti jejich masivním rušičkám a dalším strojům jsou naše malé stínící soupravy nicotné. Zabíjejí nás po stovkách. Vybrané z nás pomocí těch elektronických serepetiček zotročují. Neutralizují naše schopnosti. Vyprávěl o smrtících vibracích vysílaných z tisíců vivanských sond, které vyvraždily nepřipravené obyvatele Brussey během několika hodin. Ty otřesy trhají prostorovou pleteň. Pro nás jsou buď smrtící, nebo ohromující. Následkem rušení vazeb s pletením Wemurové ztrácejí schopnost přeměňovat světlo. Stromisté nemohou prorůstat hyperprostorem. Brůsové nezvládají proměnu do totemové kočky Šaviry. Jinády jsou bezbranné a Quosibané se nevratně mění v kámen.

S Derrikem přišli další odbojáři a hnízdo se probudilo. Vedli partyzánskou válku proti Systému. Ničili jejich lodi a depa, zachraňovali soukmenovce z transportů a vyhlazovacích táborů. Naučili se vyhledávat nejslabší místa rušící sítě, odkud se po instalaci přenosných stínících aparatur dalo s jistými potížemi napojit na

vlákna potrhané prostorové síť. Čerpali energii to troškách a učili se vyjít s málem. Do akcí v terénu nosili přilby, která účinky devastujících vibrací tlumily. Výzbroj, oblečení, i potravu kradli vivanům, protože původní infrastrukturu vojska Systému buď zabrala nebo zničila.

Když bylo zapotřebí něco vyřídit v metropolích ovládnutých vivany, chodila tam Yola, protože nejlépe znala jejich zvyky. Nosila blondátou paruku a brýle. Fungovalo to, dokud z ní jeden opilec v obchoďáku tu paruku nestrhnul. Kdyby se to nestalo přímo pod čidlem policejní kamery, kdyby v té chvíli na místě neslídilo komando Systému, byla by z toho vyklouzla.

Během těch padesáti let, co byla v zajetí, vivané metody kontroly zdokonalili. Začali masově používat čidla, pomocí kterých dokázali zachytit stopy interní magie antavitů. Instalovali detektory do vstupů veřejných budov, na vesmírná přístaviště, letiště a nádraží. Skoro to vypadalo, že není cesty zpět.

Yola si drásavě povzdechla a znovu se sklonila nad psacím panelem, aby navázala, kde předtím přestala: *Ukryla jsem se v Derrikově hnízdě, kde mě později bratr našel a zapojil do odboje. Po letech diverzní činnosti mě vivané zadrželi v nákupním středisku na Prebeenu, týden před mými sedmašedesátými narozeninami. Dopravili mě na Untimu. Ostríhali mi vlasy. Přežila jsem to, protože jsem míšenka. Posléze mi implantovali identifikační štítek a elektronický neutralizační emitor. Nejdříve mě umístili do doku Zediver. Na podrobnosti stran mého zařazení na Zediveru si vlivem cíleného zablokování paměťových drah nevzpomínám, stejně jako si nevzpomínám, kolikrát mě tam stříhali. Podle*

karty z databáze jsem vykonávala úklidové práce. Později jsem byla přerážena do sekce údržby na lodi Heribides 12, kde jsem pracovala čtyřicet sedm let. Jen kapitán Kevanan věděl, kdo jsem, a jedině on mě na Heribidu pravidelně stříhal. Údajně mě vyhrál v kartách.

To musí stačit. Mrskla perem o panel, jako by to byl jedovatý červ z Kebru. Rozhodně se nebude vysilovat popisem androidů, s kterými se o údržbu podlah, odnášení odpadků, čištění nutričních boxů, mytí stolů v jídelně a další roztomilé činnosti, dělila. A už vůbec se nebude svěřovat s domněnkami, co si o své minulosti na Zediveru vyvodila z nevkusných Kevananových narážek.

Virakan vletěl do pokoje a hodil Yole dva plastexové listy s její zprávou na hlavu. Sundala si projekční přilbu a zvedla se na loktech, protože kdyby se posadila, narazila by do jeho drzého křivého nosu.

„Cancy!“ štěkl. Tyčil se nad ní, vlasy a vousy naježené, obočí stažené nevolí. „Nemáš tam žádné podrobnosti z Heribidu. Když se tvůj implantát pokazil, něco jsi přece viděla a slyšela. I věci, které ti připadají nedůležité, mohou znamenat pokrok!“

„Moje umrtvení trvalo padesát let,“ zasyčela. Vstala, čímž ho donutila o krok ustoupit. „Na vzpamatování jsem měla pouhý rok. Těžko jsem se dávala dohromady. Rozpomínala jsem se za pochodu. Plánovala jsem útěk, ale do poslední chvíle jsem musela dělat totéž, co obvykle.“ *Předstírat figurku bez vůle a bez emocí. Zmlkla, protože kdyby pokračovala, nejspíš by ječela a brečela současně.*

„Na tom něco je, šéfe,“ zabručel smířlivě Landon. Yola na něj úplně zapomněla. Její hlídač zabořený v jednom z mála opravdu pohodlných křesel, které si přinesl z knihovny, se během jejich názorové výměny krmil praženými krotsovými ořechy a nezaujatě civěl do stránek prastarého vivanského časopisu.

Virakan cosi nesrozumitelného zaklel a přesunul se na opačný konec místnosti, jako kdyby mu dělalo problém být Yole poblíž. Opřel se o polici s grafenovými nosiči a mnohem klidněji řekl: „Prostě bych ocenil, kdybys byla podrobnější.“

Rozhořčeně rozhodila rukama. „Možná bych i byla, kdybys mě nedával hlídat jako larvu! Jsem tu šest týdnů! Skenovali a testovali jste mě už sedmkrát! Mám se cítit provinile, protože jsem čistá?“ Myslela si, že odvolají strážce, ukážou jí zbytek hnízda, a že ji zařadí do stavu. Ale místo toho jí dál drželi v izolaci a hlídali jak oko v hlavě.

Virakan si přešlápnul, a sundal si brýle. Poprvé jí tím umožnil podívat se mu do očí. Byly zelené jako listí na jaře a unavené. „Mám zodpovědnost za stovky duší, princezničko,“ zabručel a hořce se usmál. „Ani to bych ti neměl říkat, dokud nebudu mít jistotu. A já ji pořád nemám. Něco je s tebou špatně. Prostě to vím.“ Otočil se a odešel. A spolu s ním jako kdyby zmizel veškerý vzduch. Stála tam a lapala dechu. Ten arogantní idiot!

„Hm, no, myslím, že se půjdu podívat do velína,“ ozval s rozpačitě Landon. „Drue tu bude za chvíli.“ Rychle z pokoje zmizel.

Pocit beznaděje ji zasáhl jako rána z děla. Návrat na Cevisan byl omyl. Měla utéct někam, kde ji nikdo nezná. Cítila se hloupě. Skoro

stejně hloupě jako když se na Heribidu 12 probrala s vymetenou hlavou, kdy rázem netušila kde je a co tam dělá.

Byla chyba řídit se instinktem a namířit si to domů? Protože toto byl jediný domov, který jí zůstal. Vzpomněla si, jak jí bylo na Heribidu, když se jí pokazil implantát. Ocitla se v neznámém prostředí, oblečená v zmuchlaném overalu odporně žlutohnědé barvy a hlavu jí těsně svíral šátek. V první chvíli chtěla křičet, ale cosi hluboko uvnitř ní ji varovalo, aby to nedělala. Pochopila, že je na lodi a podle gumových rukavic a stojanu s čistícími pistolemi poznala, co se od ní očekává. A tak jen obezřetně pokračovala v práci bez toho, aby věděla, co bude dál. Protahovala úklid v naději, že se snad někdo objeví a nasměruje ji. Pak se z komunikačního panelu pod stropem monotónně strojovým hlasem ozvalo: *Jednotka RUT 003 okamžitý přesun směr kapitánova kajuta.* Žaludek se jí sevřel úzkostí. Tak nějak vycítila, že vzkaz je určen pro ni. Ale jak to má, sakra, najít? V panice převrhla stojan s čistícími prostředky. Chaoticky všechno naházela zpět a vypořádala se na chodbu. Měla štěstí, protože u výtahu potkala chlapa, který s podivnou grimasou ukázal palcem nahoru a dodal, ať sebou hodí, protože „*starej*“ je *pěkně napruženej*. Absolutně nechápala, co si o tom má myslet. Je přece uklízečka. Žádný psycholog. Nebo že by za uklízečku jenom zaskakovala? Ne, to asi ne. Pracovala s přehledem jako někdo, kdo to dělá často. Díky zmatku zuřícímu v hlavě se nechala vést instinktem, a tak nějak mimoděk se dostala přesně tam, kam měla. Do kapitánovy kajuty. Usoudila, že tam nejspíš chodí často.

Aniž by na sebe upozorňovala, začala uklízet. Sbírala z podlahy prázdné láhve a tácky se zbytky jídla, ani si nevšimla, že jí kdosi stojí za zády. *Proč ještě nejsi svlečená, cukříku?* ozvalo se tak přeslazeně, jako když mluvíme na odrůstající štěně. Ohromeně strnula. Něco musel z jejího postoje vyčíst, protože mazlivý tón přešel do příkazujícího: *Tak šup, šup.*

V hrůze, aby na ní nepoznal, že už není umrtvená a aby ji snad neposlal na testy, udělala, co chtěl. To prase si ani nesundalo holínky. Zatímco trpně „držela“, zmatek v její hlavě se pomalu urovnával. Najednou si vybavila, kdo je, jak se jmenuje, jak ji chytili. Zatím neměla představu, kolik času od té doby uběhlo, ale mlhavě si vzpomínala na posledních několik let dráhy uklízečky a kapitánovy děvky v jednom.

Kdykoliv později ji Kevanan takto zneužíval, a rozplýval se nad tím, jak je výhodné je šukat jinádu, protože je stále stejně čerstvá a tak snadno se neošoupe, zatínala zuby, polykala zlost, hořela studem a ponížením. Nikdy, nikdy se neodvážila vzepřít, protože kdyby to udělala, naděje na svobodu by byla fuč. Držela hubu s vidinou návratu a, sakra, pomsty. Neměla zas tak vysoké cíle. Bylo jí u prdele, zda vivané jejich druh totálně zdevastují. Dokonce došla k závěru, že si antavitě svůj konec vykoledovali. Pro ni to bylo ryze osobní. Chtěla tomu praseti urvat koule a nacpat mu je do krku. Rozdrtit jeho kosti na prášek a ten nasypat do vahanského vulkánu. Neexistovala slova pro to, aby jimi dokázala srozumitelně vyjádřit, jak moc Kevanana nenávidí.

A Virakan, ten ignorant, jí vyčítá, že je málo sdílná! Kdyby jen to! On se opovažuje ji podezírat ze špionáže, nařvanec jeden.

Měla takovou zlost, že nemohla usnout. Dostala žízeň. Rozhodla se zajít do kuchyně. Na chodbě za dveřmi opatrně překročila Landona roztomile odfukujícího na matraci, a hladce proklouzla labyrintem chodeb. V kuchyni se toho moc nezměnilo. Staré chladicí boxy doplnili nutričními automaty, ale kovové židle a stoly byly stejné jako za jejích časů.

„Nemůžeš spát, krásko?“

Málem upustila džbán, když jí Kebris dýchnul za krk. Jeho dech voněl matarskou trestí, která se přidává do luxusních likérů. „To nedělej,“ zasyčela a ustoupila tři kroky vzad. „Mohla jsem tě žahnout.“

Plaše se usmál a ukázal prázdné ruce. „Omlouvám se. Právě jsem se vrátil z mise a šel si pro něco k jídlu, a co se nestane? Narazím tu na tebe. Taková krása, v téhle nevzhledné špeluňce. Jsem tím kontrastem úplně omámený.“

S nedůvěrou na něj zírala. Velitelův pobočník vypadal, jako kdyby se účastnil recepce u vivanského pohlavára, dosazeného Systémem. Možná u samotného guvernéra. Měl na sobě kovově šedý formální společenský úbor z pevného matně lesklého čirodanského hedvábí, přesně takový, jaký nosí ti nejzazobanější vivanští potentáti. Za jeho vysoké holínky z nefalšované dračí kůže by se průměrná rodina

z Eskorianu mohla žít celý rok. Vlasy měl hladce sčesané z obličeje a sepnuté v týle. Slušelo mu to.

„Byl jsi na vivanské recepci?“ podivila se. „Nevěděla jsem, že něco takového je možné.“

Zatvářil se falešně skromně. „Co říct? Jako špion jsem docela dobrý.“

Yola si mimoděk přitáhla židli a posadila se. „Jak to, že tě neodhalí? Mají ty nové skenery. Zachytí i nejmenší stopy magie.“

Kebris si vyhrnul rukáv. Jeho zápěstí obtáčel náramek ze zeleného kovu se složitým reliéfem. Zatlačil na jednu vystouplou plošku a prstenec se rozpojil. „Málem bych ho zapomněl sundat,“ broukl a položil náramek na stůl. „Chodím tam jako ku-viven. Jednoho jsme zajali a donutili ho se podělit.“ řekl. Přistoupil k nutričnímu automatu, dotykem dlaně probudil fantóma, který byl s přístrojem spojený, a začal vyčukávat složitou sekvenci znaků. Ukázal na náramek: „Poměrně nová věc, ale jestli jsi sloužila na Heribianu 12, měla bys to znát.“

Jistě, že ten náramek Yola znala. Říkali mu clona, a udržoval nositele mimo pozornost skenerů. Tuto rafinovanou pomůcku vivané vyvinuli pro ty nejloajálnější konfidenty, ku-viveny. Tak totiž nazývali míšence vivanů a antavitů. Pro takové, kteří absolutně přijali jejich nadvládu a ochotně jim pomáhali likvidovat poslední ohniska odporu. Yola takový náramek nosila také. Jen díky cloně ji mohl Kevanan brát na návštěvy ke svému dědečkovi a vydávat ji za svou snoubenku. Jak se postupně rozpomínala na časy, kdy byla pod vlivem implantátu, vybavovala si, že získat takový náramek bylo nesmírně

obtížné. Každý byl originál. I o ten její Kevanan sepisoval písemnou žádost, takže vedení Systému to muselo vědět.

„Normálně žiju jenom ze světla,“ poznamenal Kebris s očima upřenýma na sekvence na obrazovce. „Ale když mám jsem pod clonou moc dlouho, vždycky dostanu hlad.“ Láskyplně poplácal zařízení po krytu. „Tady Floana je ze všech fantómů nejlepší kuchařka. Hm, tohle a ještě tohle...“ mumlal a stále objednávku upřesňoval. „Naneštěstí máme jenom jeden,“ pokračoval a Yola pochopila, že má na mysli náramek. „Povedlo se nám ho přeprogramovat na mé parametry, ale duplikát jsme vyrobít nedokázali.“

Membrána výstupní šachty nutričního automatu se odsunula a pod ní se objevila mísa plná voňavé směsi dušeného masa a zeleniny. Kebris po ní sáhnul a přenesl ji na stůl, za kterým seděla ona. „Vezmeš si se mnou?“ Nečekal na odpověď a rovnou jí podával vidličku. Udiveně k němu vzhlédla. Očekává, že s ním bude jíst z jedné mísy? Kdyby se něco takového stalo za starých časů, mohla by si to vyložit téměř jako žádost o ruku. Chtěla něco namítnout, ale jeho odzbrojující úsměv ji umlčel.

Ochutnala a slastně přivřela oči. „Je to... dobré,“ zahuhňala.

Notnou chvíli mlčky jedli a o poslední sousto se bratrsky rozdělili. „Něco takového jsem neměla, ani nepamatuju,“ vydechla a odložila vidličku. Cítila se vláčná a spokojená.

„Se mnou a s Floanou se neztratíš,“ zakřenil se Kebris. Natáhnul ruku nad prázdnou mísu směrem k její tváři. Musel zaznamenat její

úlek. Jeho ruka strnula. „Tvoje vlasy už dorůstají,“ zachraptěl. „Zajímá mě, jestli jsou tak hebké, jak vypadají. Můžu?“

Když to říkal, oči se mu leskly uznáním. Potlačila rozpaky, a se zaťatými zuby přikývla. Když je na svobodě a v pohodě, její vlasy by měly být pro ostatní bezpečné. Možná je čas to vyzkoušet.

Jeho ruka se opětovně dala do pohybu.

„Pomalů a opatrně,“ šeptla.

Prsty jí zlehka přešel po pramínku, který jí padal do čela. Ucítila to pohazení až v jádru své bytosti. Celou dobu jí hleděl do očí. Jakmile si ověřil, že je pro něj neškodná, jeho tvář se zavlnila ve vítězném úsměvu. „Nádhera,“ vydechl. „Celá jsi... nádherná.“ Jeho prsty dál zkoumaly její obličej a ona držela jako hluché dveře. Bylo to nepopsatelně zvláštní. Nikdy dřív se jí nikdo takto nedotýkal. „Chtěl bych ochutnat,“ zapředl. „Přesně tady.“ Palcem přešel její ústa.

Vzpamatovala se a rázně se odtáhla. „Na to zapomeň.“

Zatvářil se jako uličník, kterého načapali na hruškách. Pohodlně se opřel a založil si paže na prsou. „Čemu se divíš? Projevuj zájem dřív, než začne tlačénice. Jakmile se potvrdí, že jsi čistá, strhne se o tebe rvačka. Jenom jsem ti chtěl ukázat, jak dobré to se mnou může být.“

Sípavě se nadechla. Vjemy z různých míst a dob se slily. Včera se s Drue bavily o Derikovi. Mimo jiné vzpomínaly na jeho pověstné zálety. Bratr měl slabost pro krásné, urozené a vzdělané ženy. A měl pro své pletky zdůvodnění. Věřil, že antavité válku nevyhrají, dokud nebudou mít více dětí. To se snadněji řekne, než udělá, ale Derrik prostě šel příkladem. *Pokud chceme přežít, musíme změnit reprodukční zvyky!* Yola konečně pochopila, co tím Drue myslela, když na ni

spiklenecky mrkla a prohodila: *Ani ty dlouho samotná nezůstaneš. Všichni musíme přinášet oběti.* Jenže na něco takového byla Yola po drsné zkušenosti s Kevanem hodně přecitlivělá. Ona se rozhodně nestane položkou něčího portfolia.

Hrozivě se na Kebrise zamračila a vyštěkla: „Nemám zájem.“

Vstal, a přimhouřenýma očima si ji měřil. Na pozadí temně fialové chladicí skříně kontury jeho postavy zlatě zářily. Zírala do jeho souměrné tváře, brala na vědomí jeho silný krk, široká ramena a klenutý hrudník. *Je tak přitažlivý,* blesklo jí hlavou a vzápětí se polekala, protože takové samolibé typy odjakživa nesnášela. Odkud se potom ta myšlenka o přitažlivosti vzala?

„Uvědomuješ si, jak jsi vzácná?“ zaševelil, opřel se dlaněmi o stolní desku a naklonil tak blízko k ní, že se jejich obličejové téměř dotýkaly. „Možná jsi poslední své rasy,“ šepotal. „Máš povinnost k předkům a musíš jí dostát. A já jsem víc než ochotný ti s tím pomoci. Co kdybychom zašli někam ven? Jen ty a já.“

Uhranutá naléhavým rytmem jeho hlasu, tonula v zlatých hlubinách. Při představě jeho rukou na svém těle ji kůže brněla a srdce jí zběsile tlouklo. Možná by to nebylo tak hrozné...

„Co to, sakra, děláš!“

Landonův výkřik ji vzpamatoval. Prudce od Kebrise odskočila, zděšená pomyšlením, jak snadno se nechala zblbnout. Zatracený wemur. Měla mít na paměti, že tihle světlem prosáklí démoni jsou mistři v mentálním programování. Nějak to souviselo s rolí světla a vědomím. A ona byla příliš roztěkaná, aby se zavčas zaštitila. Ode

dneška bude ostražitější. K takovému závěru se dopracovala ještě dřív, než Landonova pěst narazila na Kebrisovu čelist.

„Je v karanténě, ty blbče!“ zařval rozhořčeně stromista.

Jak se oba káceli k zemi, rozbili židli, strhli stůl a smetli z něj prázdnou mísu i příbory.

„Tak proč jsi ji nehlídal?“ ušklíbnul se Kebris.

Jeho postava zavalená mohutným Landonem zlatě vzplála a zmizela, aby se zformovala na opačném konci kuchyně, zatímco stromista s tupým úderem dopadl na podlahu. Wemur se vůbec netvářil provinile. Naopak se na Yolu rošťácky usmál, načež se otočil k soptícímu Landonovi a zaťukal si prstem na čelo: „Na takový bonbonek nemáš, kořínku!“

Landonova pleť se zvlnila a ještě více zvrásnila. „Zato s tebou by to chytla, ty psychedelická nádhero!“ zasyčel hlasem, který Yole připomínal chrastění suchého listí. Z konečků jeho prstů vyrašily větve, které vymrštil ke Kebrisovi. Úponky se kolem webana omotaly, pevně přitáhly jeho paže k trupu. Světelný démon se zmítal a prskal nesrozumitelné nadávky. Takto svázaný nedokázal v podobě světla vyklouznout.

Dveře se s prásknutím rozlétly. Do kuchyně vrazil Virakan, navlečený v šedo zelených maskáčích s plazmovým dělem v rukou. „Co je tu za bordel?“ zařval.

Nejspíš právě vyskočil z postele. Rozcuchaný a do půl pasu nahý připomínal válečníka z barbarských časů. Jeho zbraň byla podle rudě blikající kontrolky odjištěná, ale místo do její hrozivé hlavně Yola pobaveně zírala na brússova bosá chodidla. Stoupala pohledem přes

délku jeho holení a stehen až k pěkně svalnaté hrudi a širokým ramenům. Zastavila se na pyšné hranaté čelisti a... Smích ji přešel, když se střetla s jeho rozzuřenými očima. Za jeho zády na ni z chodby opatrně nakukovali další obyvatelé hnízda včetně Drue.

Landon uvolnil sevření kolem Kebrise a s jemným zašelestěním úponky vtáhnul zpět do svého těla. Obdařil velitele bezelstným pohledem. „Jenom jsme tady, breberce, ukazovali, jak jsme oba šikovní.“

Yola překvapeně tékala pohledem z Kebrise na Landona a zpět. Landon ke Kebrisovi napřáhl ruku v rytířském gestu. A ten licoměrník? Křivě se usmál a ruku přijal! Ti dva se navzájem kryli?

Virakan cosi polohlasně zabručel a pak se podíval na Yolu. Měl oči jako mračna před bouřkou. „Neměla bys je hecovat,“ řekl mrazivě. „Rozptýlení budou dělat chyby. Blbosti si v naší situaci nemůžeme dovolit.“

Sáhla po džbánu s finítovou šťávou, který po Kebrisově příchodu zapoměla na pultě. Přitiskla si džbán na prsa, aby odolala pokušení jím praštit toho blba po palici. „Nikoho. Jsem. Nehecovala.“

S úšklebkem pokrčil rameny: „Jak myslíš.“ Otočil se k odchodu. Od dvojky Landon – Kebris se ozvalo spokojené zafunění. Virakan na ně s despektem shlídl: „Vzpamatujte se,“ zavrčel, než zmizel.

Teprve tehdy Yola pochopila, že Virakan oba pitomce prohlédl. Dobře věděl, že ona je ke rvačce nevyprovokovala. A ti dva, soudě podle jejich spokojenosti, vědí, že Virakan ví. Tím hůře si ale připadala ona. Proč jí ten rozčepýřený blbec nasazuje psí hlavu, když ví, že je v tom nevinně?

Drue jí toho o něm příliš neřekla, ale něco přece: *Je legrační, že Vir se jmenuje stejně jako ty. Jste vzdálení příbuzní, protože Virakan Aann Denwey pochází z linie mladšího bratra tvého dědečka, krále Brusseyey. Když pak tvůj otec monarchii zrušil, Virakan na protest zosnoval vzpouru. Jen příbuzenství s emeritním králem ho uchránilo popravy. Vyhnali ho do exilu a díky tomu zkázu Brusseyey přežil. Léta o něm nikdo neslyšel. Derrik ho našel na nějakém zapadlém satelitu v systému Obeu. Vir tvého bratra respektoval jako svého prince, vzdáleného bratrance i jako velitele, ale nesouhlasil s jeho koncepcí. Ti dva se často rvali jako koně...*

Vrátila se do postele, ale spánek se jí dále vyhýbal. Popuzovalo ji Virakanovo hrubé chování. Co to asi znamenalo, když o ní Landon prohlásil, že je v karanténě? Že je nakažlivá? Ne, znamená to, že jí Virakan pořád nedůvěřuje. Myslí si o ní, že je larva. Proč je na ni tolik vysazený? Obviňuje ji za hříchy jejího otce? Snažila se na něj nemyslet, ale jakmile zavřela oči, znova ho viděla. Jak pomalu sklopil hlaveň a jak se na ni podíval. Neotesanec a ignorant.

Jaká ironie, že v kontrastu s arogantním Virakanem se kapitán křižníku Heribian 12, Kevanan Buzzoa, na veřejnosti jevil jako noblesní gentleman. Každoročně Yolu brával ke své rodině na Teduikan, aby mu ověšená starodávnými šperky, nakradenými z paridiánských trezorů, s make-upem a zářivě platinovou parukou, dělala stafáž při oslavách nového roku. Pod vlivem implantátu se zmohla jen na pár povolených frází, takže na dotazy odpovídala povětšinou mdlým úsměvem, což vyvolávalo dojem, že je buď příliš hloupá, nebo příliš mazaná. *Brissel je tanečnice z Pomenay, a je jí pětadvacet*, tvrdil o ní Kevanan svým bratrancům. Tvářil se tajemně,

čímž dával prostor domýšlet se čehokoliv. Navenek se k ní choval jako ke královně, ale v soukromí s ní vytíral podlahu. Dobře věděl, že to ve svém stavu sotva registruje. Na Teduikan jezdil hlavně kvůli dědečkovi, aby mu dokázal, že si vede skvěle. Kevananův dědeček byl diktátor a doživotní prezident Teduikanu. Měl vnukovi dlouho za zlé, že rezignoval na rodinný byznys, jak politickému podnikání říkal. *Lovit bosoráky a dělat Systému poskoka, nemá můj nejstarší vnuk zapotřebí!* Starý pán ale zcela změnil názor, když mu Kevanan k osmdesátinám věnoval perlově šedou šálu utkanou z jinádích vlasů. Přesněji z jejích vlasů. Na dotaz, jak takový poklad získal, kapitán odpověděl, že ho zrekvíroval při razii na Obeu šest. Za rok poté vypadal dědeček o deset let mladší. Bez šály už neudělal ani krok, protože mu zaručovala minimálně dalších padesát let života ve zdraví. *Škoda, že už nemáme k dispozici žádný živý zdroj, posteskl si. Dokážeš si představit, jaký by to byl byznys, kdybychom si ty bosorky dokázali namnožit? Stačila by jedna. Měla by dítě každý rok. Klidně bych se toho zhostil osobně. Mladé bychom stříhali teprve, až by měly vlasy po paty, aby si před koncem ještě něco užily.*

Kevanan si tehdy přitáhnul Yolu k pasu a slibně se na dědečka usmál: *Až nějakou najdu, dám ti vědět.*

Vybavila si Kevananův fascinovaný výraz, když mnul ostříhané prameny jejích vlasů mezi prsty. Nevěděla, za kolik je prodával. On sám měl z perlově lesklé látky dvě košile. Nosil je jako druhou kůži. Ten hajzl byl díky tomu zdravý jako řípa, a i když už mu táhlo na padesát, vypadal na pětadvacet. A bafuňáři na vrcholku Systému to tolerovali.

Po probdělé noci se choulila v křesle, rukama si objímala holeně a čelem se opírala o kolena, když kdosi zaklepal na dveře. Myslela, že je to Drue se snídání, takže ani nezvedla hlavu, protože věděla, že s očima opuchlýma od pláče vypadá hrozně. Doufala, že stromista se dovtípí a nechá ji na pokoji. Zaslechla, jak se dveře otevřely a kdosi vešel. Našlapoval tiše, rytmus chůze vyzníval úplně jinak než Drue, ale ať už to byl kdokoliv, Yolu to nezajímalo. Zazněl kovový zvuk, jak táč cinkl o stůl.

„Rozhodl jsem,“ ozvalo se napruženě, „že ti povolím omezený pohyb po základně.“

Překvapeně vzhlédla. Virakan se nad ní tyčil a tvářil se jako dervoský démon pomsty. Čelisti měl zaťaté, na nose mu seděly ty ošklivé brýle, a nemilosrdně si ji prohlížel.

„Co tak najednou?“ hlesla.

Znechuceně potřásl hlavou. „Derrickovi příznivci z ostatních hnízd,“ zavrčel, „mi položili nůž na krk. Vzkázali, že pokud tě nepřestanu šikanovat, odeprou mi poslušnost. Oni si snad myslí, že mě to baví! Že si tím léčím nějaký komplex! Že se snad třesu strachy před tím, že mě nahradíš!“

Hořce se usmála. „A třeseš?“

Vycenil zuby. „Jasně. Třikrát denně si kvůli tobě měním plínky, princezničko. Je mi fuk, co o mně ti blbci říkají. Ale co nesnesu je, že absolutně ignorují riziko, které ztělesňuješ.“ Zaťal pěsti a udělal tři

kroky vzad, jako kdyby už nemohl dál snášet její blízkost. „Dnes tě stromisté seznámí se zbytkem velení našeho hnízda. Ukážou ti archív a knihovnu a tělocvičnu. Dají ti k dispozici nahrávky se záznamy misí. Zítra se zúčastníš porady. Uznávám, že nám tvé zkušenosti mohou být k užítku, ale to ti přísahám, pokud se jakkoliv pokusíš naše úsilí sabotovat, vlastnoručně tě uškrtním!“

Pevně stiskla rty a přikývla. „Beru na vědomí.“

Jen co velitel oddusal, byla v jednom kole. Provedli ji knihovnou, dali jí kódy ke vstupu do archívu, zavalili ji instruktážními nahrávkami. Poznala se s Yz-ananem, Bonnerem, Kalen a Seenem, kteří spolu s Kebrisem, Drue a Landonem tvořili Virakanův štáb.

Yz-anan byl vodní běs. Jako většina příslušníků jeho rasy se vyznačoval úzkými rameny, dlouhými údy a nazelenalou pletí. Yola o něm už slyšela od Drue, která s ním byla už deset let zasnoubená. Yz-anan, třetí syn boha Ro-ana z Růžové Luzné se ani po staletí rozkolu neoprostil od velkopanských manýrů. Nikdy ho prý nikdo neviděl jinak než dokonale nažehleného. Vyjadřoval se květnatě a precizně a za všech okolností působil důstojně. Kupodivu byl právě on hlavním stratégem diverzních akcí. Před válkou býval nadšeným ochráncem vivanů stejně jako Yolin otec. Nezemřel jen proto, že v době, kdy se Růžová Luzná rozletěla v prach, zahajoval padesátý ročník konference o vzájemnosti druhů na Hakowě sedm. Potom se jeho ideje zásadně změnily.

Bonner byl polymorf. Na první pohled vypadal jako různolící blondřatý blahobytně vyhlízející chlapeček, kterému museli dávat pod zadek polštář, aby mu brada nedrhlá o stůl. Při důkladnější prohlídce vyšlo najevo, že jeho tělo sestává z myriády různě barevných těkajících a napůl průsvitných segmentů. Jeho rasu vivané téměř vyhladili jedovatým plynem. Naštěstí se sedm segmentů zachránilo, a protože se polymorfové rozmnožují dělením, během několika desetiletí se každý z nich dokázal rozhojnit a vytvořit nové jedince. Bonner se zabýval demografií. Jeho cílem bylo udržet rasy dlouhověkých před vyhynutím. Na Yolu pohlížel s nedůvěrou a ani se nesnažil to skrývat.

Kalen byla temperamentní a velmi krásná běska se dvěma roztomilými růžky na čele. Její specializací byly zbraně. Pohybovala se rychle, mluvila překotně. Přestože byla ve vysokém stupni těhotenství, připomínala uragán. Bylo těžko uvěřit, že otce svého dítěte poklidně sdílí se svou starší sestrou, velitelkou jiného hnízda.

Mlčenlivý skalní obr z Quosiba, Seen, přezdívaný obligátně Kameňák, na základně zastával post bezpečnostního poradce. Na první pohled vypadal přátelsky, ale nedalo se přehlédnout, s jakou důkladností se kolem sebe neustále rozhlíží. Kontroloval všechno a všechny. Proslýchalo se o něm, že vám klidně vleze na noc do skříně, jen aby si vyslechl, o čem mluvíte ze spaní. Drue o něm prohlásila, že nejvíce podezírá sám sebe.

Virakan splnil, co slíbil a nazítří odpoledne Yolu přizval na poradu do své pracovny. Když tam vešla, srdce se jí sevřelo. Místnost jí připomněla bratra. Povědomé černé, šedé a temně modré tóny. Jen ten prošlapaný koberec byl pryč.

Probírali potíže v zásobování, váznoucí dodávky zbraní, nutnost instalovat další špionážní sondy. Yola jen seděla a poslouchala, a čím déle se přehadovali, tím více se utvrzovala v názoru, že řeší jen podružné věci. V jisté chvíli si přestala dávat pozor na své reakce a frustrovaně si povzdechla.

„Chceš nám k tomu něco říct, Denweyová?“ vyrušil ji Virakanův hlas.

„Dělá to na mě dojem mlácení prázdné slámy,“ odpověděla. „Ničíte jejich infrastrukturu, zachraňujete naše bližní, a udržujete je při životě. Ale o nějakém posunu ani stopa.“

Vyvolala vlnu podrážděného bručení.

„A jak by sis to představovala?“ naježil se Virakan. „Děláme, co můžeme. Vyhazujeme do vzduchu vojenské základny, sbíráme zatoulané soukmenovce.“

„To přece nestačí,“ namítla.

„A co bys tak chtěla, divnovlásko? Jsme na vyměření!“ přidal se Bonner.

„Pokud máte nějaký světoborný návrh, madam, bylo by žádoucí se podělit,“ zapředl jedovatě sladce Yz-anan. Rozhlédl se po ostatních a dodal: „Co my víme? Uklízení na Heribidu mohlo být inspirující.“

Podrážděně potřásla hlavou. Možná neměla být tak kritická, ale byl přesvědčená, že lakování narůžovo nepomůže. „Vzpomínám si, že

Derrik chtěl vybudovat svobodnou enklávu na periferii. Pokud možno až u předělu. Mluvil tehdy o soustavě Modré spirály. Ví, že tím vyvolal spoustu rozbrojů. Ne všichni velitelé hnízd s ním souhlasili, protože nechtěli opouštět území, které jejich předkům patřilo celé eony. Co se s tím plánem stalo?“

„S takovým řešením bylo pozdě, už když s ním vyrukoval,“ zamručel Virakan.

Kebris nadhodil v dlani oříšek, který sebral z misky na stole a omluvně se na Yolu zakřenil: „Vivané se nám tu příliš rozlezi. Potrhali a pomuchlali prostorovou pleteň tak fatálně, že není jisté, že to půjde dát dohromady. A všude nastrkali čidla. Pokud teď hnízda opustíme, rázem budeme ještě zranitelnější. Každá naše aktivita na hraně předělu by byla zastavena dřív, než by se rozjela.“

„Aha,“ prskla ironicky. „A takto, zalezlí a obklopení nepřáteli, zranitelní nejsme!“

„Naše palebná síla není dost velká. Jejich rušičky, i když se je učíme zacloňovat, z nás dělají invalidy,“ vložila se do diskuse Kalen. „Na otevřenou konfrontaci jsme zatím slabí.“

„To je fakt,“ přitakal Seen. „Jenom bychom ze sebe udělali lepší cíl.“

„Žila jsi s nimi,“ obrátil se na Yolu Bonner. „Víš, jak jsou zvědaví a jak lační.“ Zněl mírně rozpačitě. Jako kdyby se styděl, že vůbec bere do úvahy její přítomnost.

„Někteří z našich s nimi žijí i teď,“ skočila mu do řeči Yola.

„Myslíš ku-viveny,“ zamručel pohrdavě Virakan.

Ku-viven. Tento pojem pocházel z Brussey, a než si ho vivané osvojili pro míšence lidí a dlouhověkých, sloužil k pojmenování eunucha. Ale to bylo špatně, protože ku-vivenové byli z valné většiny plodní. „Kapitán Kevanan s ku-viveny obchodoval,“ řekla Yola.

„Ti zrádci nestojí za zmínku,“ zaburácel Seen.

„Právě oni jsou nadějí,“ namítla Yola. „Kdybychom je přetáhli zpět...“

„Prodali by nás, jakmile by dostali možnost!“ křikl Ys-anan.

„Myslíte si, že Systému slouží dobrovolně, protože nemají implantát,“ prohlásila. „Berete je jako zrádce. Ale přemýšleli jste, jak se do té pozice dostali? Měli jen smůlu, že se narodili ve smíšených rodinách dříve, než to Systém zakázal. Jejich dlouhověké magii obdařené rodiče Systém sešrotoval jako první. A ti vivanští dávno zemřeli přirozenou cestou. Situace, v které ti míšenci uvízli, je ubohá.“

„Jak ubohá?“ houkl Seen. „Jsou to konfidenti. Řídí školy a úřady. Sedí ve správních radách průmyslových podniků. Roztahují se v médiích. Žijí si jak prasata v žitě.“

Rozhořčeně zavrtěla hlavou. „To je nesmysl! To opravdu nevíte, jak je to nimi ve skutečnosti?“

„Ale ty nám to určitě ráda prozradíš,“ ozvalo se otráveně z pléna.

„Hned po narození je cejchují,“ řekla a významně si poklepala na levou lícní kost. Naznačila tím místo, na kterém mají ku-vivané vypálený symbol spirály. „A dělají to pomocí mihoniové taveniny, obohacené feen-texovými mikrogranulemi. Značka ani po sebedelší

době nezmizí. Funguje jako maják, a vivanské skenery ho bravě zachytí.“

Soustředila se na výklad, ale nemohla si nevšimnout, jak na ni všichni překvapeně civí.

„Děti, které se jim narodí,“ pokračovala, „jim odebírají a zavírají je do internátních škol, kde je selektují. Ty poddajnější nechávají sloužit v pořádkových silách Systému. Ty nejloajálnější dokonce odměňují úřady a tituly. Ty vzpurnější zavírají do dolů a hutí. Ty nejodbojnější dokonce kastrují. Jako míšenci se nedožívají tisícovky let jako my, ale stále žijí mnohem déle než vivané. I ve čtvrté, páté a šesté generaci jsou velmi odolní. Celý ten obludný mechanismus funguje jen proto, že vivané těm poslušným povolují opratě. Vybavují je clonami, dovolují jim skoro normální život. Jejich děti mohou do ústavu s mírnějším režimem a taky se mohou s rodiči vídat. Celý Systém je synonymem pokrytectví. Na veřejnosti proklamuje, že magické praktiky jsou nemorální. Jedinci s talentem pro magii jsou chápáni jako neoprávněně zvýhodnění oproti těm, kteří talent nemají. Ale uvnitř struktury má Systém propracované mechanismy, které s talentovanými počítají a využívají je. Loajální potomci ku-vivenů jsou vychováni v dojmu, že jsou povinováni dávat svůj talent do služeb ostatním. Někteří tomu opravdu věří, a svůj cejch nosí hrdě, ale jiní dávno skřípou zuby. Nechtějí dřít ve vivanských továrnách a už vůbec nechtějí plodit další otroky do vivanských dolů. Kdybychom je kontaktovali...“

„Byla jste neutralizovaná, madam,“ přesušil ji příkře Yz-anan. „Uklízela jste na plavidle pořádkových sil. Jak to všechno, u všech šupinatých, můžete vědět?“

Pokřčila rameny. „Kevanan Buzzoa není jen kapitánem na Heribidu. Zasedá přímo v radě Systému. On je tím, kdo Systém spoluvytváří. Na každého ku-vivena má složku. Jsou jich stovky. Ten rok mimo kontrolu jsem se ty údaje učila nazpaměť. Vím, na kterých světech a v kterých dolech, hutích a továrnách pracují ti vyřazení. Stejně tak vím, v kterých pořádkových jednotkách a úřadech slouží ti poslušní. Taky vím, na kterých světech se nacházejí ty ústavy, v kterých drží děti. Kromě akademie na Jedvenu, kam chodí děti privilegovaných, jsou to spíš kasárna.“

Rozhostilo se ticho.

Kameňák Seen se na své vyztužené židli narovnal a vyprsknul. „Přetáhnout křížence?“

Yz-anan si uhladil už tak hladce sčesané dlouhé zelenošedé vlasy, syčivě vypustil vzduch skrze zuby a opatrně Yolu svým dlouhým kostnatým prstem počukal po předloktí. „Akademie na Jedvenu říkáte? Opravdu znáte umístění těch dalších zařízení?“

Yola pomalu přikývla. „Existují výjimky, ale valná většina dospělých míšenců spokojená není, věřte mi. Můžeme je získat, pokud s nimi budeme jednat na rovinu. Výhodou pro nás je, že si už několik generací nesmějí vybírat partnery mezi vivany. Mohou se ženit a vdávat jen mezi sebou, protože Systém nechce, aby se geny pro talent vytrácely. Kdybychom je oslovili, nebudou tak rozpolcení,

jako bývali dříve, protože mezi jejich současnými příbuznými žádní čistokrevní vivané nejsou.“

Kalen třískla pěstí do stolu a obrátila se na Virakana: „Konečně něco, s čím by se dalo pracovat.“ Potom se běska snad poprvé na Yolu zpřímá podívala a řekla: „Protože to, s čím jsi přišla na začátku, byla pitomost.“

„Sestěhovat se na periferii, znamená, čekat, až nás přijdou vypálit,“ přisvědčil Yz-anan. Zvláštní, že to souvětí pronesl tak mechanickým způsobem, jako kdyby ho opakoval už mnohokrát.

„Oslovit křížence, to je jiná,“ řekl váhavě Virakan.

„Kameňák Seen se na ni děsivě zazubil: „Dáš mi seznam těch lokací? Mí špehové se k tomu nikdy nedostali.“

„Nevím, nevím. Kříženci jsou nespolehliví a zkorumpovaní!“ namítl pochmurně Kebris.

Rozpoutal se poprask. Yz-anan, Seen a Kalen byli pro, Bonner s Kebrisem zásadně proti, jen velitel byl na vázkách. Yola uvažovala, jak ho přesvědčit, protože správně usoudila, že rozhodnutí záleží na něm. Co ho žere? Snad opravdu nevěří, že postačí, když povstalci budou rodit více dětí? To je nesmysl. Antavité jsou stokrát méně plodní než vivané. Je to logické vzhledem k tomu, že jsou relativně nesmrtelní. Uznala, že na uskutečnění Derrikova návrhu s enklávou je nejspíš opravdu pozdě. Pokud by však zmobilizovali křížence, získali by početné a silné spojence a mohli by se v boji o znovuzískání svého území posunout dál.

Zatímco na sebe přítomní rozčileně pokřikovali, Yolina hlava hučela nevyslovenými otázkami. Znepokojil ji Yz-anan, když vyjádřil

údiv na jejími myšlenkovými pochody: *Uklízela jste na plavidle pořádkových sil. Jak to všechno, u všech špinatých, můžete vědět?* Skutečně. Kde se v ní ty postřehy vzaly? Na Heribidu 12 sbírala tácky od jídla a prázdné kelímky na pracovních poradách, zakládala složky s denním rozpisem, nosila do prádelny špinavé prádlo. Vivané stále o něčem mluvili a něco řešili, ona jen mlčky naslouchala. Ačkoliv o tom ani nevěděla, její mysl pod krustou neutralizace stále pracovala. Nikdy by to do sebe neřekla, ale byla na sebe pyšná a byla nažhavená konečně něco dělat.

Nakonec Virakan nepříliš nadšeně s návrhem ku-viveny oslovit souhlasil. Pro začátek dal Yole za úkol sestavit seznam všech dospělých ku-vivenů, na které si z osobních karet vzpomene.

O služby u automatů v kuchyni a úklid společných prostor se obyvatelé hnízda spravedlivě dělili. Yola a Drue uklízely koupelnu. Dru nanášela tryskovou pistolí čistící pěnu na sanitární vybavení. Yola odsávala splašky a leštila povrchy. Stačila chvílka a našly společný rytmus. Trysková pistole byla docela hlučná, což Yolu uchránilo před kamarádčinou výmluvností. Potřebovala přemýšlet, protože jí zmítaly těžko definovatelné pocity. Od první rady, které se zúčastnila, uplynuly tři měsíce. Od té doby zažila dvě další. Mimo to každý den chodila na několik hodin do studovny a sepisovala karty ku-vivenů. Ve zbývajícím čase pomáhala s chodem hnízda jako právě teď.

„Tak co, půjdeš s námi dnes večer?“ zeptala se Drue cestou k jídelně poté, co s prací skončily.

„A co se děje dnes večer?“

Drue nafoukla tváře. „Už jsem ti to říkala včera. Chceme jít ven.“ Ukázala prstem směrem nahoru. „U Opilého šimpanze mají každý čtvrtek pití za polovic. Je to v Lázeňské čtvrti. Bývá tam narváno a pro nás docela bezpečno. Žádná čidla u vchodů, žádní policajti. Yz a já tam chodíme docela často.“

„Ach tak,“ povzddechla si Yola. Obyvatelé hnízda se vydávali mezi cevisanské domorodce cíleně a pravidelně. Velitel razil názor, že jen tak si udrží pohotové reflexy. Tvrdil, že potřebují vědět, jak se mezi vivany chovat, aby zapadli. Zpočátku byla Yola těchto povinných výprav na povrch ušetřena a byla za to tajně vděčná, protože při podobné akci ji kdysi chytili. Před týdnem jí ale Virakan vzkázal, že by se měla více zapojit do společenského života hnízda a cestu na povrch (výhradně s doprovodem dalších kolegů) jí přímo nařídil.

„Dlouho se tomu vyhýbat nemůžeš,“ řekla Drue.

„Ještě se na to necítím,“ zamumlala. Při představě, že by jí nějaký opilec v baru zase nechtěně stáhnul paruku, ji poléval studený pot.

„Kebris slíbil, že na tebe dá pozor,“ zakřenila se Drue.

„Proč zrovna on?“ zamračila se, ale překvapená nebyla. Kebris jí nadbíhal permanentně. Vůbec nerozuměl slůvku „ne“. Byl okouzující a vtipný tam, kde ona jen bručela a mračila se. Na její odmítání nereagoval, a stále tvrdil, že jednoho dne ji svým šarmem udolá. Poslední dobou docházela k názoru, že by mu možná mohla dát šanci. Nikdy neměla „normální“ vztah. Všechno, co o této oblasti

života věděla, ji naučil Kevanan. Byla si vědomá toho, že její vnímání sebe samé, stejně jako chápání vztahů, je díky tomu pokřivené a špatné.

Drue na ni zamávala řasami. „Chceš, aby tě pozval Landon? I to se dá zařídit. Bratr by byl u vytržení.“

„Hlavně by měl radost, že Kebris dostane košem,“ uchechtla se Yola.

„Taky je můžeš mít oba,“ řekla poťouchle Drue. „Proč ne? Vždyť je to sranda. Můžeš jich mít na každém prstu pět. Teda až na Yze,“ ohradila se. „Protože ten je můj.“

Yolu při představě, jak se o ni oslňující a přelazený Kebris přetahuje s iniciativním a bezprostředním Landonem, přešla veškerá chuť k jídlu. Kdyby byla na jejím místě Drue, patrně by si to užila. Ale ona o nic takového nestála. Po zkušenostech s Kevanem byla na takové manýry alergická. Neumí a nechce se chovat jako koketa. Před vchodem do jídelny se zastavila. „Nezlob se, Drue, ale dnes už něco mám.“

Věděla, že jí to Drue neuvěří. Kdyby si dala schůzku s někým jiným, Drue by to dávno věděla.

Stromista stáhla rty do úzké linky. „Nechápu, proč se tomu tak bráníš. Kebris je kus.“

Yola nechala Drue za sebou a zamířila do pozorovatelny. Byl nejvyšší čas nakrmit démona své posedlosti. Dennodenně se až s morbidní naléhavostí potřebovala ujistit, že Kevanan Buzzoa je dostatečně daleko a že se nevrací k Cevisanu, aby ji znova ulovil. Pokaždé, když si ověřila, že je Heribides 12 daleko od cevisanské

soustavy, nesmírně se jí ulevilo. Nastrádaná úzkost a napětí z ní spadly, jako kdyby si vzala dávku silné drogy.

Podzemní sál zabíral bezmála polovinu minus druhého podlaží. Kromě nejmodernější vivanské monitorovací techniky, skenerů, obrazovek a projekčních krychlí, se tu nacházela i magická zrcadla a pohotovostní záhon s nakypřenou hlínou pro stromisty, aby mohli zakořenit a v případě náhlé potřeby prorazit cestu hyperprostorem. Protože přesně tak se stromisté přemísťovali. Prorůstáním.

Yola letmo pozdravila dispečery u poštovního bazénku. „Čekáme zásilku zbraní z Mirroy,“ pochlubil se některý z nich.

Netrpělivě zabručela, když u monitoru, u kterého většinou sedávala, našla Seena. Všimla si, že Kameňák právě prohlíží statistiku jejích úkonů. „Hledáš něco konkrétního?“ zeptala se.

Obr se k ní otočil. Jeho drsné rysy se stáhly nevolí. „Stahuješ si hlášení našich sond a sleduješ pohyb lodí pořádkových sil Systému. Za uplynulý týden celkem desetkrát.“

„No a?“ opáčila.

„Proč to děláš? Nikdo tě tím nepověřil.“

„Chci vědět, ve kterém sektoru operuje Heribides 12,“ přiznala.

Kameňák ukázal k baterii tří největších obrazovek ve středu sálu. „Flotilu Systému sledujeme u kóje dva. Loď Heribides hlídáme přednostně. Pusť to z hlavy a přenechej to povolaným. Už sem prostě nechod'. Zakazuju to.“

„Proč?“ vybafla. Od chvíle, co nechala vybuchnout servisní kapsli, žila v obavách, že ji Kevanan najde. Její pocity byly iracionální a ona to dobře věděla. Navzdory tomu sebou pokaždé poplašeně trhla,

když jí něco Kevanana připomnělo. Onehdy dostala hysterický záchvat poté, co odněkud z chodby zaslechla sladce lepkavé melodie teduikanské produkce. Přesně takovou hudbu Kevanan zbožňoval. Návštěvy pozorovatelný jí poskytovaly ujištění, že Heribides je světelná tisíciletí daleko. A nesmírně ráda si tuto skutečnost ověřovala znova a znova. Nejlépe denně.

Obrova tvář ztuhla v kamennou masku. „Ještě jednou tě načapám šmírovat Heribides a dám tě zavřít. Soustřeď se na úkoly, které máš.“

Bojovala s pocitem hanby, do kterého ji Seen vmanipuloval. Mrzelo ji, že ho špatně odhadla. Často spolu mluvili a zdál se být docela fajn. Probírali vivanské zvyky, mluvili o politice i o umění. Celé týdny žila v dojmu, že s obrem vychází lépe než dobře. Dokonce to vypadalo, že jí ten neruda trochu nadbíhá. A teď vidí, že ji sledoval jen z profesionálního zájmu. Pochopila, že Kameňák jí nevěří ani nos mezi očima.

„Potřebuju mít jistotu, že mě Kevanan nehledá,“ přiznala schlíple. „Co je na tom zlého?“

Kameňák se ušklíbnul: „Pozorovatelná je jediným místem v hnízdě, odkud by ses za určitých okolností mohla s Kevanem kontaktovat. Tak nám neměj za zlé, že se nám nelíbí, když se tu pořád potloukáš.“

Zaraženě na něj hleděla. „Nám?“

„Veliteli a mně,“ upřesnil s nepřístupným výrazem Seen.

Tak ne, že jí jen nedůvěřují. Oni si navíc myslí, že je plánuje všechny zradit. Před očima se jí roztančila rudá kola. Tohle nesnese!

„Chci mluvit s Virakanem!“ vyjekla. To, co mu řekne, si za rámeček nedá! Musí mu jasně vysvětlit, že jak ji takový přístup uráží.

„To bych ti neradil,“ řekl komisně Kameňák. „Právě se vrátil z mise. A to mívá náladu pod psa.“

Těžké ocelové dveře velitelovy kanceláře se odsunuly dřív, než na ně stačila zabušit. Asi má na chodbě kamery. Taková paranoia jí připadala směšná. Vpadla dovnitř. V šeru svítila jediná lampa. Čekala, že ho najde za stolem, ale válel se na kanapi pro návštěvy. Na sobě měl ošuntělý overal, který nosí pomocný technický personál vivanských nákladních doků. Zůstal obutý. Děsivě špinavé a roztrhané pracovní boty měl lajdácky opřené o područku divanu. Bunda páchnoucí olejem a směsí zkažené zeleniny a hnijícího masa, byla pohozená na stole, (a jednalo se o tentýž stůl, za kterým sedával Derrik, a na jehož desce z leštěného brusedeanského jekvoru si tolik zakládal).

„Někde hoří?“ zakrákoral. Ani se neobtěžoval pozdravit. Paže měl založené pod hlavou, oči měl zavřené.

„Kameňák mi zakazuje chodit do pozorovatelní!“ postěžovala si. „Vadí mu, že sleduju Heribides. Dokonce mě podezírá, že je chci kontaktovat.“

„A plánuješ to?“ zabručel, aniž by otevřel oči.

„Jenom potřebuju mít jistotu, že jsou mimo dosah. Je to snad zločin?“

Bez dechu sledovala, jak přehodil jednu nohu přes druhou, čímž se podrážkou zasviněnou něčím super odporným mimoděk otřel o potah pohovky. „Přestaň se upínat na Heribides,“ zabručel. „Je to patologický. Soustřeď se na psaní toho seznamu.“ Dříve, než stačila cokoliv namítnout, pokračoval: „Jsem rád, že jsme si to vyjasnili. Nezapomeň za sebou zavřít.“ Slova z něj vycházela jako ze stroje.

Ten arogantní tón. To bylo příliš. „Proč?“ zařvala.

Strhla ze stolu tu odporně špinavou bundu, a když už ji třímala v rukách, napřáhla se a pleskla s ní brússa po tom arogantním ksichtu. „Proč se ke chováš tak hnusně?“ zařvala znova. Byla tak rozhořčená! Znovu se ohnala a znovu ho pleskla. Hurá! Konečně otevřel oči.

V jedné chvíli na ni zaraženě civěl, vzápětí ležela na zemi a on na ní, rukama ji svíral paže a stehny tiskl boky. Sotva mohla dýchat, jak ji tížil. „Už. To. Nikdy. Nedělej,“ zapředl. Slova z něj vycházela hladce, ale tvářil se jako tygr těsně před útokem. Jeho oči už nebyly zelené. Planuly rudě. Celá jeho bytost vibrovala, dokonce se zdálo, že ho obklopuje černá mlha.

Byla sice vyděšená, ale nikoliv překvapená. Konečně ukázal tu druhou pečlivě skrývanou polovinu své osobnosti. Yola jako míšenec jinády a brússa takové schopnosti neměla, ale zažila je u Derrika. Jenže to, co u Derrika vypadalo jako osvěžující zvláštnost, se u Virakana jevilo jako nebezpečná a brutální úchylka.

Pokusila se ho ze sebe odvalit, ale držel ji jako ve svěráku. „Proč jsi tak strašně bezohledný?“ zasípala, jak bojovala o vzduch. Malinko se nadzvedl, snad mu došlo, že ji dusí.

„Nikoho tu neohrožuju.“ vyrazela ze sebe. „Nechci tvoje postavení. Nestojím ani o výhody! Tak proč se ke mně chováš jak k odpadu? Co jsem ti sakra udělala?“

Jeho oči zaplápolaly. „Protože jsi chodící nevybuchlá bomba!“ zachraptěl. „Protože mě tím strašně štveš! Protože vyvoláváš tolik otázek.“

Zavrtěla se ve snaze ho setřást, ale jako kdyby ležela pod horou. Pak jí došlo, co vlastně řekl. „Jakých otázek?“

Děsivě se zašklebil a přiblížil se rty k jejímu uchu: „Opravdu o tom musím mluvit?“

„Bud' tak laskav, protože já tvoje motivace prostě nechápu!“ zaskuhrala.

Ještě výš se nadzvedl na loktech, snad aby jí poskytl dokonalejší výhled na svůj jízlivý úšklebek: „Tři otázky,“ zakrákoral. „Příhodně pokazený implantát. Eskamotérský kousek s útekem. A příliš laxní pátrací akce.“

„Nerozumím,“ vyštěkla.

Virakanovy rty se ohrnuly, jak vycenil zuby. „Kevanan Buzzoa,“ zaševelil a jeho ústa byla v té chvíli nebezpečně blízko, „dal sice pokyny k ohledání trosek, ale podezřele lehce to vzdal. Tvoje vlasy pro něj byly zlatý důl. Není snadno k uvěření, že by tě nechal jen tak zmizet. Na pohádky jsme příliš staří.“

Zaškaredila se. „Buzzoa podcenil situaci. Poslední dobou dost chlastal. Všechno mu fungovalo až moc dobře, přestal být ostražitý. Měla jsem štěstí.“

To, jak humpolácky po ní skočil, by ji mělo urážet do morku kostí. Ale jakási součást jejího já, ta část, o které si myslela, že v ní dávno zemřela, tu jeho barbarskou sílu vítala. Jako kdyby se rozdvojila. Její racionální a skeptické já ji pozorovalo zpovzdálí a šílelo, zatímco ta mladá a nevybouřená část jí samotné si v jeho blízkosti užívala každou zatracenou vteřinu. Zaskočená vlastními pocity se znovu vzepřela: „Už. Mě. Pust.“

Ani se nehnul. Jen na ni zíral.

Udělala uštěpačnou grimasu. „Vysíláš matoucí signály, Jestli mě okamžitě nepustíš, ještě budu si myslet, že máš o mě zájem.“

Čekala, že tím ho definitivně odradí, a že se z ní konečně odvalí. Místo toho si drásavě povzdechl, a ještě pevněji ji sevřel. „Jako diverzantka jsi naprosto... příšerná,“ zamumlal. „Jestli tě na mě nasadili, měla by ses ke mně lísat. Měla by ses snažit dostat mě do postele. Ale ty... nic.“

„Protože diverzantka nejsem?“ opáčila.

Nezdálo se, že by její námitku vzal na vědomí. Hořce se usmál. „Ale co když jsem tě podcenil? Možná jsi mnohem rafinovanější. Rozežíráš mě zevnitř. Doháníš mě k nepřičetnosti. Nemůžu přemýšlet, když jsi poblíž.“ Tváří se jemně otřel o její vlasy. „Zvláštní,“ zavrčel. „Fyzicky tě ohrožuju, ale tvoje vlasy jsou v klidu. Kdybys chtěla, dávno bys mě žahla. Hraješ si se mnou? To je to, co děláš? Co ještě můžu pokazit, když tě... políbím?“ S poraženým povzdechem se k ní sklonil a políbil ji. Nepřestával. Líbal ji tak dravě, až se jí točila hlava. Všechno, co dokázala vnímat, byl on. Přijímala to s úžasem. Tak takové to tedy je? Cítit se uctívaná a chráněná? Bylo to

nepopsatelné. Konečně se od ní odtáhnul, čímž tu iluzi spolehlivě rozbil.

Zaraženě na sebe hleděli. „Měla bys jít,“ zavrčel a z jeho hlasu prosakovalo zklamání. Tak pružně, že kočky by zelenaly závistí, se z ní zvedl. „Prostě si s tebou nemůžu nic začínat, dokud neprokážeš, že nejsi larva.“

Sebrala se z podlahy a couvala před ním ke dveřím. Jak má sakra dokázat něco, co není? „Tak to jdi do prdele,“ zašeptala. Potřebovala zmizet než se samým rozhořčením rozsype.

Rychle ji dohonil a znovu ji chytil. „Dobře, vysvětlím ti to.“

Ukázal na kanape a počkal, až se posadí. Opřel se zadkem o Derrikův stůl a řekl: „Jde o tvůj implantát. Každý vivanský neutralizátor je vybavený hlavním a rezervním zdrojem. Běžný přístroj, o který bys zavadila ve strojovně na Heribidu, by nedokázal vyřadit oba. Každý z nich má jinou formu ochrany a při poškození se spouští alarm na můstku. Je mi líto, ale vypadá to, že tvůj implantát odpojili úmyslně.“

Otevřela pusou překvapením. Myslí si, že je naprogramovaná? Špion, který si svého úkolu není vědomý? S hrůzou připustila, že možné by to bylo. „Takže to znamená,“ vyjekla, „že bych opravdu mohla být... larva, a ani o tom nevím?“ V hlavě jí explodovaly myriády děsivých výjevů, v kterých se komanda vivanské policie probíjela do hnízda, zraňovala, zabíjela, zatýkala, zabavovala strategické informace a ničila tvrdě nashromážděné zásoby. Nový život, který se tak pracně pokoušela lepit dohromady, se z děsivým puf rozsypal v prach.

Virakan se na ni nevlídně zašklebil a založil si paže na prsou. „Sledujeme tě na každém kroku. A dokud jsi tady, nemáš šanci se s nimi spojit.“

„To je opravdu skvělé,“ zachraptěla. „Ale já ti přísahám na Derrikovu památku, že o ničem nevím.“

„Uznávám, že je to možné,“ připustil. „Naštěstí existuje způsob, jak zjistit i to, o čem nevíš, že víš. Ale není to úplně bezpečné. Merrikanští hadi z tebe přečtou úplně všechno, včetně podrobností týkajících se selhání implantátu. Cokoliv. Ale kdybys nebyla dost silná, mohli by z tebe udělat blábolící trosku.“

Virakan sice mluvil o hadech, ale ve skutečnosti se jednalo o výběžky jediné božské bytosti jménem Quit, napevno vrostlé do podloží světa Merrikan. Quit patřilo k bytostem vyššího řádu, které prolínaly všemi úrovněmi zprohýbané pleteně reality. Bylo jediné svého druhu a existovalo bez ohledu na těkání pravděpodobnostního pole časových linií. Krmilo se informacemi, a pro dlouhodobě ztělesňovalo přímo nevyčerpatelnou studnici poznání. Naneštěstí reagovalo a jednalo mimo obvyklé vzorce chování inteligentních entit. Na některé bytosti útočilo a pro jiné mělo slabost. Nedalo se předvídat, zda vás zařadí mezi oblíbence nebo vás zavrhne a sežere, dokud jste se mu fyzicky nevydali na pospas. A pravděpodobnost vycházela tak padesát na padesát. I když mělo Quit odpověď téměř na každou otázku, dlouhověcí se na ně obraceli velmi zřídka. Ani ne proto, že tím riskovali životy, ale spíš z toho důvodu, že při tahání informací z pravděpodobnostního pole docházelo k lámání kauzality objektivně pozorované reality. Nejhorší byly otázky na budoucnost.

Systémy se pak hroutily a světy mizely v nicotě. Jakmile vivané opanovali prostor, a jakmile pochopili, co je Quit zač, rozhodli se je zničit.

„Slyšela jsem, že vivané Merrikan rozprášili,“ namítla Yola.

Stalo se to těsně po převratu, když se skrývala v prázdném hnízdě. Zprávu o likvidaci merrikanské obludy hlásala všechna vivanská média. Většina vivanů té propagandě uvěřila, ale stále bylo dost takových, kteří se pokoušeli Quit znovu najít.

Virakan zakoulel očima. „Quit je nesmrtelné. Naprosto. Těká v prostoru a čase. Jeho jádro se v době útoku ukrylo do subprostorové kapsy. Pomohli jsme mu pak najít nové bydlení. Derrik vybral svět, kterému teď říkáme Merrikan II. Víím, že to zní divně, ale máme s Quit dohodu. My mu posíláme vypasené vivany, a ono nám odpovídá na otázky týkající se minulosti. Nikdy se neptáme na budoucnost. To je zásada.“

Šokovaně zamžikala: „Krmíte ho vivany?“

Pokrčil rameny. „Hm. Jinak by začalo dělat binec v pravděpodobnostním poli. Ale buď klidná. Vivany požívá jenom, když se zeptají na budoucnost. Běžně z nich vysaje informace, vyluxuje jim paměť a pak je pouští, i když netuším, jestli taková existence za něco stojí.“

„Chci jít do toho,“ hlesla. Ne, že by neměla strach z Quit, ale mnohem více ji děsilo, že by mohla být larva.

Stroze přikývnul. „Zařídím to.“

Po rozhovoru s Virakanem zapadla do svého pokoje a padla do postele. Cítila se vyčerpaná a vyprahlá. Teď už chápala, proč na ni všichni tak divně civí, proč Landon nebo Drue zpočátku hlídali každý její krok. Z představy, že se jí Landon, Kebris a dokonce i Seen v posledních měsících dvořili jen proto, aby ji mohli špehovat, se jí dělalo zle.

Někdo s ní třásl. „Vstávej, breberko. Merrikan II čeká.“

Skláněl se nad ní Kebris. Tvářil se, jako kdyby vyhrál v kuželkách.

„Teď?“ vyjeveně se posadila. V podzemí nebyla okna, ale byla by se vsadila, že je hluboká noc. Vir sice slíbil, že to bude brzy, ale taková rychlost ji překvapila.

Kebris se uličnický usmál. „Quit je náš starý spojenec. Chce tě poznat co nejdřív. Mám tě vyprovodit na povrch, Landon už čeká venku. Tak to nezdržuj.“ Otevřel skříň, vytahoval oblečení a házel je na postel.

Narychlo oblečenou a nedbale učesanou ji vedl tlumeně osvětlenými chodbami směrem k pozorovatelně. Překvapilo ji, že našla sál prázdný. S pohledem upřeným na nakypřený záhon se zeptala: „Budeme klouzat po větvích nebo poletíme se světlem?“

„Landon s námi proroste, ale koření nahoře. Tohle,“ ukázal na záhon, „je tu jenom pro havarijní účely,“ dodal a postrčil ji do výtahu.

Roztržitě přikývla. „Škoda, že neletíme se světlem. Ještě nikdy jsem s ním neletěla,“ prohodila, aby zamaskovala nervozitu. Kabina se s mírným trhnutím zastavila. Dveře se otevřely. Ze stísněné prostory servisního domku vešli na křovinami vroubený plácek. Mléčně

průsvitné téměř nehmotné Landonovo tělo s kořeny ukotvenými v udusané hlíně se natahovalo do nicoty a rozplývalo v mrazivém vzduchu.

Rozhlédla se v očekávání, že uvidí Vira. Obrátila se na Kebrise: „Kde je Vir?“

Wemur neodpověděl. Něco vytáhl z kapsy a přistoupil k zakořeněnému Landonovi. Sklonil se ke kořenům. Ozvalo se syčení.

Něco na jeho chování se jí nezdálo. „Co to děláš?“

„Jen podpůrná esence,“ zamumlal.

Ovanul ji zápach zkažených vajec. Poloprůsvitná struktura větvoví se rozkolísala, úponky natažené skrze hyperprostor se s děsivou rychlostí stahovaly zpět, jak se stromista rychle vracel do lidské formy a nabýval pevných tvarů. Ale to, jak se při tom třásl, vůbec nebylo normální. Konečně pochopila, že se děje něco zlého.

„To je herbicid!“ vyjekla. Pro stromistu v jeho nejzranitelnější formě, nataženého mezi světy, může být smrtící. „Tys ho... otrávil?“

Hlína pod stromistou se zvedala, jak se kořeny vracely zpět. Nakonec se Landon v plně humanoidní verzi zakymácel a svalil na zem. Kebrisovou tvář se prohnala vlna znechucení. „Kdyby nebyl tak horlivý, nemusel jsem ho zabít. Chtěla jsi cestovat se světlem. Dámě je nutné vyhovět.“

Otupěle potřásla hlavou. „Ale nepoletíme na Merrikan, že?“

Blahosklonně se usmál. „Kevanan čeká na Ebotoa III.“ Pomalu se k ní přibližoval a natahoval si rukavice. Izolační rukavice upletené

z jinádích vlasů. Jejích vlasů. Jeho tělo zlatě zazářilo. „Nedělej potíže, breberko,“ zaševalil a natáhl k ní ruce.

Věděla, že pokud ho přiměje mluvit, získá čas. Kebris se rád poslouchá, je stejně samolibý jako Kevanan. A taky si pamatovala, jak je Kevanan Buzzoa paranoidní. Nikdy neříká nikomu všechno. Rychle uskočila a udělala ten nejzoufalejší obličej, jaký svedla, což ani nebylo tak těžké.

„Počkej!“ vykvikla v náhlém vnuknutí. „Ještě nemůžu odejít! Nevzala jsem ty soubory, co po mě Kevanan chtěl! Když to nepřinesu, bude strašně naštvaný. Zavře mě mezi androidy a nechá mě uklízet záchody. Už nikdy mi nedovolí vzít si ty krásné šaty! A ty skvostné botičky z keposí kůže. A moje šperky...“

V duchu zajásala, když na Kebrisově tváři zpozorovala zaváhání.

„On ti to neřekl?“ vydechla opatrně.

Kebris se poplácal po kapse. „Jestli máš na mysli ty adresy z Derrikovy kazety, mám je tady,“ řekl.

Adresy? Jaké adresy? Horečnatě uvažovala, co má na mysli. Mohl to být seznam míst, kam Derrik ukryl matčiny příbuzné? To bude ono. Tak proto ji Kevanan nechal utéct. Potřeboval, aby prolomila heslo na bratrově schránce! Zatrnulo jí, když si uvědomila, že o existenci těch dopisů nejspíš Kevananovi řekla ona sama. To jsou ta slepá místa v její paměti. Konečně pochopila, oč Kevananovi šlo. Chce ztrocit další jinády a Kebris mu s tím pomáhá.

Uznale pokývala hlavou. „Opravdu? No, to je... skvělé!“ Napadlo ji, že musí Kebrisovi nabídnout ještě něco dalšího, co ho tu zdrží. „Jenže v té schránce,“ vyhrkla, „byly ještě listy z Kebhesi Kodexu. Jsou

strašně cenné. Kevanan po nich pase už pětadvacet let. Jsou pod matrací v mém pokoji.“

Podezíravě se zašklebil. „Už není čas se vracet.“ Seknul pohledem po odrovnaném Landonovi a znovu se po ní natáhl.

Temnotou se mihl velký stín. Ticho rozříznul drásavý řev. Kebris zaplápolal a pod tíhou mohutného kočičího těla padl k zemi. Yola si vrazila hřbet ruky mezi zuby, aby potlačila výkřik. Poprvé viděla brússa v akci. Virakan zformovaný do tvaru obří kočičí šelmy, utkaný z chuchvalců temného kouře, jako temný mrak obklopil wemurovu postavu. Kebrisovo světlo uhaslo.

V nastalém tichu, kdy se přízračný dravec přeměňoval zpátky do lidské podoby, osvítil Yolinu mysl zášleh pochopení, že její milovaný bratr snad musel být slepý. Celý život se hrabal v prorockých knihách, hledal nápovědy a náznaky, jak najít a rozpoznat legendárního Adwu-Dekhena, který bude mít sílu dát Metaprostor do pořádku. Přitom ho měl denně na dosah.

Ozvaly se výkřiky: „Evakuace! Nástup!“

Plácek byl v okamžiku přeplněný. Všichni v plné zbroji. Šlo to tak rychle, že Yola nestíhala sledovat. Fialově to zajiskřilo, jak některý z běsů otevřel portál. Už nestálo za to se skrývat před místními. Kdosi ji vzal za ruku a...

Seděla opřená o trosky kamenné zídky a zírala na zapadající slunce. Všude kolem se rozprostíraly rozvaliny starého města. Některé

stavby měly probořené střechy, z jiných zůstaly jen zbytky obvodových stěn. V dálce se leskla vodní hladina a na obzoru se tyčily tři osiřelé pilíře zbořeného paláce či chrámu. Za zády slyšela hašteření ostatních. Hlasy překypovaly nadšením, a nebylo divu. Ve vzduchu vibrovala síla. Stačilo se trochu soustředit, a Viola mohla pozorovat přízračná sotva patrná vlákna pletiva jsoucna. Vypadala neporušená a funkční.

Suchá stébla trávy zašelestila, když se příchozí měkce sesunul k ní na zem. Bez toho, aby se podívala, věděla, že je to on. Voněl kouřem a potem.

„Kde to jsme?“

„Terra tři,“ zabručel. „Starožitnost. Svět, který vivani vytěžili a dávno opustili. Nachází se mimo dosah veškerých rušiček. Napojení na pleteň je tu snadné jako dýchání, to přece cítíš. Souřadnice jsem našel v Derrikově deníku. Tady chtěl vybudovat bezpečný azyl. Na nějaký čas se tu zašijeme.“

„Takže ten plán se základnou na periferii ve skutečnosti pořád platí,“ konstatovala.

„Víceméně ano. Drželi jsme to se Seenem pod pokličkou, protože jsme měli podezření, že někdo z našich pracuje pro nepřítele. Nemohli jsme to říct ani tobě. Jímá mě rapl, když pomyslím, že Kebris donášel celé roky.“

„Jak ses dozvěděl, co plánuje?“

„Náhoda. Kameňák se napojil na vivanský systém evidence nakupujících. Při každém čerpání z našeho účtu dostává zprávu. Zaznamenal nákup toho herbicidu.“

„A Landon...“

„Bude v pořádku, ten blbec. Přihlásil se dobrovolně, když se dozvěděl o tom herbicidu. Pochopil, že je to namířené proti němu, protože to on byl pověřený tvou ostrahou. Poslední týdny užíval protijed a dělal hloupého. Mrzí mě, že tolik riskoval, ale potřebovali jsme larvu chytit při činu.“

„Překvapilo tě, že to byl právě Kebris?“

Frustrovaně zabručel: „Celé roky se tvářil jako přítel. Tolikrát mi kryl záda, že jsem mu věřil. Nechápu, co se s ním stalo.“

„Byl excelentní špion a užíval si to,“ řekla zamyšleně. „Kdysi jsem četla takovou knihu. Byla o dvojitém agentovi. Tolik se do těch intrik zamotal, že nakonec ztratil přehled, pro koho vlastně pracuje.“

„Wemurové jsou v předstírání dobří,“ zabručel. „Vždycky byl se vším hotový na sto procent. Nikdy si nestěžoval. Mělo mi dojít, že byl dokonalý až příliš.“

„Zval mě ven tak často, že jsem byla přichystaná kývnout.“

Hrozivě zavrčel. „To už ty jinádí seznamy měl u sebe. Kdybys to pozvání přijala, odnesl by tě Kevananovi rovnou, ten hajzl.“

Ledové jehličky hrůzy jí přeběhly po páteři. Tušení, že se jí Kevanan tak snadno nevzdá, bylo správné. „Kebris zpanikařil, jakmile jsem začala dávat dohromady ten seznam míšenců,“ dovtípila se.

„Taky se bál, na co všechno by sis na Merrikanu II vzpomněla. Pokud tě Buzzoa brával na společenské akce, mohla jsi je spolu vidět. Mohla jsi dokonce slyšet, o čem se baví. Jsem rád, žeš to nebyla ty,“ přiznal a opatrně překryl její ruku tou svou. „Uznávám,“ jeho hlas se zachvěl, „že jsem z tebe vyřízený. Když jsem tě poprvé uviděl,

všechno ve mně vřelo. Ty sakra dobře víš, jak moc se mi líbíš. A já se líbím tobě.“

Jeho neomalenost ji znovu připravila o řeč. Co si o sobě myslí?

Když neodpověděla, potutelně se usmál, a zprudka, zhluboka a s přehnaným důrazem se nadechl nosem. „To nepopřeš, protože to z tebe cítím. Jako poloviční kočka moc dobře víš, o čem mluvím. Ale z té možnosti, že by to tvé vábení mohlo být falešné, jsem šilel!“

Dotčeně zasyčela. Tak vábení? Pochopila, že toto je zřejmě jediný způsob, jakým se jí omlouvá. Protože to on ji využil jako vábničku. Však mu to nedaruje. „Stejně chci na Merrikan,“ řekla, vysunula ruku zpod jeho dlaně a odtáhla se. „Musím vědět, co všechno jsem Kevananovi prozradila.“

„Chápu,“ zamručel a drze se k ní posunul nazpět. Přimáčknu se k ní tak těsně, až ji zalilo horko. Kupodivu ji nenapadlo protestovat.

„Víš, co je šílený?“ zapředl, „že to Kevananovi s Kebrisem málem prošlo. Zachránila nás jenom jejich hamižnost.“

„Jedna jináda jim nestačila,“ podotkla stísněně. „Chtěli další.“

„A kdyby nebyli tak nenažraní...“

POSLEDNÍ KAPKA

S Darenem přehozeným přes rameno, přeskakoval výmoly a prodíral se trnitým křovím. Mezi kmeny stromů prosvítala mýtiny shromaždiště. Už jenom kousek. Zklamaně zasyčel, když na místě napočítal devět postav, z toho tři nehybně zhroucené v trávě. Vrátila se sotva desetina jednotky. Podle majorova rozkazu je sem přijdou vyzvednout až ráno. Do té doby to zranění nevydrží.

Na okraji louky ho přeživší zaznamenali. Jen mlhavě vnímal, že na něj cosi pokřikují, ale význam mu unikal. Bude se tím zabývat později. Nedivil by se, kdyby ho proklínali.

Opatrně složil přítele do rozdupané půdy.

Darenova tvář byla šedivá a zkroucená v křeči. Jeho víčka se zachvěla. „Uteč, Nate,“ zachraptěl. „Nechej mě tu a zdrhej.“

„Nemluv,“ zavrčel Natien. Roztrhal kamarádovu košili nasáklou krví a roztřeseně se nadechl, když uviděl ránu v jeho břicho. Vypadalo to sakra zle. V zoufalé potřebě aspoň něco udělat, sáhl do torny pro obvaz.

Darenova ruka sevřela jeho zápěstí. „Na to... není čas.“ Jeho prsty byly chladné a vlhké, dýchal mělce a sípavě. „Jestli tě tu major... načapá, celé to fiasko... shodí na tebe. On tě zatraceně... nenávidí. Na takovou... příležitost čekal věky. Tak se... konečně seber! Mě už... nepomůžeš.“

Odhodil obvaz a z kleku unaveně dosedl na paty. Věděl, že Daren nemá šanci. Ale nenechá ho tu umřít samotného v blátě. Na

zavšiveném cizím světě, sotva hodinu chůze od městečka, na které před svítáním zaútočili, a kde dostali na prdel.

Majorův rozkaz zněl jasně: *Najděte Sarkenský kodex a pobijte všechny bez výjimky. Potom to hnízdo vypalte a srovnejte se zemí.*

Nebylo jasné, kde vzal major tu jistotu, že ukradený svazek je právě ve Feusdonu. Ten, který kodex ukradl, přece nebude tak hloupý, aby se s lupem zahrabal v takové díře, a tak blízko od hlavního města. Natien už od začátku tušil léčku a taky na to majora upozornil. Za svoje připomínky si vysloužil další výhrůžky basou, což nebylo nic nového.

Až na to, že měl pravdu. V rozporu s majorovými rozkazy nařídil civily nezabíjet. Stačí, když je vyženou na ulici a prohledají ty tři desítky domů jeden po druhém. Tak to naplánoval. Ale když se do Feusdonu vkradli, po civilním obyvatelstvu nebyla ani stopa. Místo toho na ně čekalo dobře ozbrojené komando poraženého sarkenského císaře. Musela to být císařova elitní garda. Věrná až za hrob, protože císaře před týdnem popravili, protože vytrvale odmítal podepsat připojení sarkenské říše ke Kavisanské federaci.

Přestože dal Natien při prvním náznaku průseru povel k ústupu, jeho muži umírali jako na jatkách. Odhodlaný jejich ústup krýt, bojoval s vědomím, že je to konečná. Všechny ty legendy o jeho pudu sebezáchovy, díky kterému se jeho muži vraceli z bojů jen s drobnými šrámy, dnes vzaly za své.

„Ještě... máš... čas,“ vypravil ze sebe přítel. „Ty nejsi... uplácáný z bláta, jako my... Vydržíš... mnohem víc. Vždycky toho víš...víc. Jsi Vertex. Jdi... tomu... naproti!“

„Není kam utíkat,“ odsekl hněvivě.

To, nač Daren narážel, bylo dávno ztracené. Natién Vertex se narodil na světě, který se „dobrovolně“ stal součástí velkolepé Kavisanské federace už před sto padesáti lety. K přistoupení došlo za obdobných okolností, jako tady, na světě Sarkenu. Celý ten jednotící mírumilovný kavisanský projekt Natiénovi připomínal velké koště. Šmahem smetl do propadliště času současnost i budoucnost kdysi suverénních světů. Staré knihy byly zabaveny, chrámy rozbořeny. Když byl Natién ještě chlapcem, často se otce ptal, jak se to mohlo stát, že jeho prapradědeček tak ochotně podepsal abdikační listinu a potom nečinně sledoval, jak sjednocené federativní síly rabují vertexské knihovny a odvázejí vzácné dokumenty neznámo kam. Proč tak okázale bourají oltáře Spících bohů, když všichni vědí, že žádní takoví mystičtí tvorové nikdy neexistovali? Otec mu takové otázky zakazoval a nabádal ho, aby nad tím přestal přemýšlet, jinak rodinu přivede do neštěstí. Dnes už to Natién chápal. Sám se toho mírotvorného procesu účastnil. Na Lavandii, V Kerchlebské soustavě, Na Dixiru, i tady na Sarkenu. A ano, dnes už věděl, že to s bohy byl nesmysl. Protože kdyby ve Všemohíru nějakí bohové opravdu existovali, nemohli by něco takového dopustit.

Jediný přítel ho opouští. Zůstane sám jako poslední potomek rodové linie vertexských válečníků, zabavený rodičům kavisanskou sociálkou jako vadné zboží, protože se opakovaně rval ve škole. *Váš potomek Natién Vertex, věk 13 standardů, pohlaví mužské (dále jen subjekt NV) opakovaně vykazuje vrozené vlohky k násilí, stálo v úředním dopise. Konstatujeme, že v civilní mírové sféře federálního společenství není*

výše uvedené destruktivní jednání žádoucí. Po zralém uvážení tímto rozhodujeme o vyřazení subjektu NV z programu civilního populačního rozvoje. Dále rozhodujeme o převedení NV z civilního sektoru, do sektoru ozbrojených intervenčních sil Kavisanské federace. V rámci desetiletého výchovného procesu v kolektivním armádním zařízení, budou u subjektu NV potlačeny tendence k individuálnímu asociálnímu myšlení a jednání, a naopak budou zdůrazněny pozitivní kolektivní motivace k výkonu společensky prospěšné služby federaci.

Po deseti letech převýchovy a vojenského výcviku, a následujících deseti letech služby v intervenční armádě, už mu nezbývala síla ani na vztek. Držel Darena za ruku a sledoval, jak z jeho těla pomalu vyprchává život. Znali se od začátku, dělili se o přídělý i o ženské. Skvěle se doplňovali. Nat míval šílené nápady. A Daren byl tím, kdo mu je buď rozmlouval, nebo ho v nich podporoval. Když přítelova ruka v jeho dlani ochabla, a jeho srdce se zastavilo, Natien si připadal zbytečný a bezmocný, jako nikdy předtím. Ztěžka vstal a šel se podívat na ostatní zraněné.

Nebe se zatáhlo mračny a dalo se do deště. Riziko, že sarkenští shromaždiště vyčmurchají, se tím snížilo. Během dlouhého čekání zemřeli další dva muži.

A pak přišlo ráno. Slunce ještě úplně nevyšlo, když se vzduch nad mýtinou rozzářil modrým světlem. Opona reality se rozestoupila a

z trhliny se vynořila transportní plošina kavisanských intervenčních sil. Pomalu se snášela dolů, až zůstala viset stopu nad terénem.

Na plošině, obklopený poskoky, stál major Glen. Zběžně přehlédl mrtvá těla vyrovnaná vedle sebe, znechuceně vzal na vědomí zraněné. Potom se jeho pozornost přesunula k Natienovi, který jediný stál v pozoru, a křikl: „Kde je ten kodex?“

„Nebyl tam, pane,“ odpověděl.

Glen seskočil z plošiny jako šavlozubý lev, chystající se k útoku. Zastavil se sotva stopu před Natienem. Byl tak blízko, že se daly počítat rozšířené póry na jeho nose. Natien se ani nehnul. Místo aby se hroutil pod tíhou majorovy nevole, koutkem oka sledoval, jak se členové Glenova štábu rozeběhli k zraněným, aby jim pomohli s nástupem.

„Podejte hlášení, kapitáne,“ zasyčel Glen.

Natien tu ostudnou anabázi shrnul v pěti větách.

Tvář nadřízeného se mezitím zabarvila do svěží šarlatové barvy.

„Chcete mi říct, že jste vtrhli do města, a prakticky ihned poté, co jste narazili na odpor, jste se dali na útěk?“ zaševelil major. „Takže vy se mi odvažujete říct, že jste ten kodex vůbec nehledali?“

„Ano, a ještě jednou ano,“ potvrdil Nat.

„Ani jste se o to nepokusili?“

Natien zaskřípal zuby. „Ne, pane, protože to nešlo.“ Mluvil pomalu a důrazně, jako kdyby vysvětloval dítěti, že jedna a jedna jsou dvě. „Byli na nás přichystaní. Já vám přece včera říkal, že to vypadá jako past.“

„Ha!“ vybafnul Glen. „Tak vy už si zase hrajete na proroka? Nemyslete si, že nevím, co se o vás povídá. Ale já vám ty primitivní metafyzické bludy jednou provždy zarazím!“

„Ale ona to opravdu byla past, pane!“ neudržel se Nat. „Vsadím se s vámi, oč chcete, že tam ten kodex nikdy nebyl. Někdo ze sarkenského odporu využil příležitosti udělit intervenčním silám lekci. Ve Feusdonu čekala elitní jednotka císařské gardy. Tatáž jednotka, která se odmítla podvolit a na kterou jste vyhlásil hon. Věděli, že se z toho nevyhrabou. Chtěli zemřít v boji a vzít s sebou co nejvíc nepřátel.“

Blbec Glen vytrřestil oči. „Nepřátel?“ vyjekl. „Nazýváte vojáky intervenční armády Kavisanské federace, ve které sám sloužíte, nepřáteli?“

Nat si otráveně povzdechl. „Z pohledu sarkenských jsou federální vojáci nepřátelé. Čistě technicky...“ Když viděl, jak se majorův obličej roztáhl zlověstným úsměvem, raději dál nepokračoval.

„To je velezrada!“ zasípál ten blbec. Ohlédl se k plošině, kde jeho podřízení dokončovali nakládku padlých. „Slyšeli jste to?“ zařval. „Kapitán Vertex právě prohlásil, že jsme jeho nepřátelé. Za to ho pošenu k polnímu soudu! Chopte se ho!“

Natien věděl, že toto byla pomyslná poslední kapka. Číše majorovy nenávisti se konečně naplnila. Daren měl pravdu. Blbec Glen udělá aféru z pitomosti, aby zamaskoval svůj hloupý rozkaz. S potěšením Nata zadupe do země. Každý, kdo byl u toho, když Natien včera majora varoval před léčkou, na to rychle a rád zapomene.

Seděl na hromadě šterku, v hrdle ho pálilo, opuchlýma očima viděl sotva obrysy chodby. Lomoz ranní směny utichl a tunely zněla jen ozvěna prosakujících pramínek vody.

Z kapsy otrhaných pracovních kalhot vytáhl malý vybroušený kus plechu a jeho nejtenčí hranu opatrně zasunul do drážky okovu na levém zápěstí. Výstřelek techniky nespokojeně zavrhněl, když v hloubce narazil na tlakové spínače. Zelená kontrolka zasazená v plášti náramku pohasla a rozsvítila se červená. Rychle plíšek vytáhl. Měl vyzkoušeno, že pokud tak neučiní do deseti vteřin, rozječí se sirény a do dolu sjede pořádkové komando, aby ho odvěklo k technické prověrce. Usoudil, že bude lepší pár dní počkat, než vyzkouší další drážku.

Pak ho vyrušily kradmé kroky. Nahrbl se k obraně.

„To jsem jenom já, Dé-pětatřicítka.“ Z šera se vynořila středně vysoká postava.

Natien si oddechl, když chlapa identifikoval. Byl to ten nový. „Tak už tě uschopnili?“

„Díky tobě, můj zachránče,“ uchechtl se nováček.

„Vážně nevím, jestli máš zač,“ zabručel.

Chtě nechtě musel přiznat, že tenhle chlápek vyvolává samá překvapení. Nastoupil sotva před měsícem. Vypadal tak na čtyřicet, a přestože D před jeho číslem znamenalo doživotí, působil skoro spokojeně. Mluvil jako vzdělaný člověk, ale choval se jako magor. Na všechno se vyptával, se všemi chtěl kamarádit. Nesnesitelně

provokoval. Bylo jasné, že dlouho nevydrží. A žvanil a žvanil. *Jmenuju se Jeroným Podivný a jsem bezpečnostní technik. Pracoval jsem ve vojenském skladu na Kavisanu tři. Já vlastně nikoho osobně nezabil. Jenom jsem zapomněl ohlásit, že ten kontejner je děravý. No a oni do něho, představte si to, napustili frubidium. Výbuch rozmetal základnu včetně kasáren a tří vesnic. Taková škoda. Nejdřív mě obvinili z nedbalosti a chtěli mě jenom popravit. Ale protože vedeme válku, a není radno plýtvat zdroji, odsoudili mě za sabotáž a napařili mi tuhle brigádu.*

Podle očekávání po něm kápo brzy vyjel, aby ho „umravnil“, jak se tomu tady říkalo. Všichni čekali, že se ten chlap rozbřečí a zlomí. Ale on se nedal. Než se čumilové stačili vzpamatovat, kápo i oba jeho pobočníci se váleli na zemi. *No víte, na univerzitě jsem se kamarádlil s jedním Dixiriáncem. Naučil mě pár dobrých chvatů. Pochopitelně předtím, než Dixir přistoupil k federaci, vysvětloval později.*

Ale Natien tušil, že v tom bylo mnohem víc než pár dobrých chvatů. Jen co zraněné odtáhli na marodku, Jeroným dál dotíral s otázkami a otravoval dobrou náladou. *Všichni jste tu bývalí vojáci Kavisanské federace. Musíte mít za sebou neuvěřitelné zážitky. Slyšel jsem, že někteří z vás byli až na periferii Viaranové soustavy. A co teprve Sarken? Byl někdo na Sarkenu? Taková dálka!*

Natien na to nereagoval, ovšem jeho spoluvězňové takové zábrany neměli. Škodolibě na něj ukazovali prstem: *Taky Dé-pětatřicítka na Sarkenu byl. A taky na Dixiru. I při tom masakru v Kerchlebské soustavě. Pokaždé v první linii a všechno to přežil. Říkali mu Štístko. No jo, no jo, máme mezi sebou zasranou legendu, ale nakonec tu chcípne stejně, jako my ostatní!*

Natien jim ty kecy nezazlival. Potřebovali se nějak zabavit. Za tři roky, co byl v báni, se porval jenom jednou. Bylo to hned na začátku, když ho kápo testoval stejně jako Jeronýma. Nejdřív to zkusil po dobrém. *Pěkní a povolní hoši jsou od největší dřiny osvobození, Děpětatřícítko. Dostávají lepší příděly a taky se dožívají delšího věku. Co na to říkáš?* Nabízená kariéra mazlíka ho ani trochu nezaujala, proto se po kápovi preventivně ohnal. Byl to mazec, ale odešel po svých. Protože kdyby po boji zůstal ležet, sesypali by se na něj všichni. Od té doby měl pokoj. Dělal svou práci, o ostatní se nestaral.

Včera ale učinil výjimku. Právě nakládal narubanou rudu na vozík, když uslyšel rachot ze sousední štoly. Nedalo mu to a šel se podívat. Mizerně podepřená výdřeva povolila, strop se zřítil a zavalil chlápka, co tam pracoval. Z hromady kamení vyčnívaly jenom boty. Odklizení mrtvol měli na starosti funebráci, kteří se rekrutovali z vysloužilých mazlíčků. Ti nikdy nespěchali. Než se sem dostanou, uplyne několiků dnů. Natien se rozhodl vojákově tělo zahrabat sám. Prostě ho štvalo, že by tam měl ležet jako kus shnilého masa. Sotva odvalil první kámen, noha zavaleného se pohnula. Natien chlapa ze závalu vyprostil. Byl to Jeroným. Až na pár odřenin vypadal v pořádku. *Kamení se nade mnou vzpříčilo, vyprávěl rozjařeně. Ležel jsem si tam jak v pokojíčku!*

Teď ještě přišel poděkovat v místě, kde se na děkuji a prosím dávno nehraje. Prostě exot.

Zatímco Natien mlčel, otrava se pohodlně posadil. „Můžu si s tebou promluvit?“

„Neber si to špatně,“ zavrčel Nat, „ale já o žádný rozhovory nestojím. Nemusíš mi projevovat vděčnost. Jenom jsem nechtěl čichat shnilé maso.“

„Jsi to ty,“ konstatoval Jeroným. „Ten kapitán, co si vyřval evakuaci Levendinu tři standardní hodiny předtím, že satelit explodoval. A na Kvarkenu jsi našel staré podzemní nádrže s ewariem. Přesně v místech, kde chtěli intervenční inženýři vyvrtat šachtu pro odpalovací rampu. No to byla tedy akce!“ Jeroným se rozšafně usmál. „Kdyby ty nádrže narušili... Pfff, celá Kvarkenská soustava by byla v prachu. A nebyl jsi to náhodou ty, ten nižší důstojník, co o něm psali v Kavisanském kulturním zpravodaji? Ten, co varoval generální štáb před chystaným biologickým útokem Dixirianských povstalců? Tvoje jméno tam sice neuvedli, ale tak nějak to na tebe sedí.“

Nat usilovně bojoval s potřebou ukončit chlapovo žvanění pěstí.

A ten blbec pokračoval: „Vyznamenání asi přehazuješ lopatou, co? Chlape, jak ty to děláš? Máš recept na předpovídání budoucnosti, nebo co?“

„Vyznamenání jsem splachoval do záchodu,“ zasyčel Nat. „Takový můj malý osobní rituál. A teď už mi dej pokoj, nebo...“

„Mohl jsi ty cetky dobře zpeněžit,“ skočil mu do řeči Jeroným. Jeho hlas nabral chladivý kovový tón, zcela odlišný od dosavadní sdílné bodrosti. „Ale to by sis pak připadal ještě špinavější než předtím, že. No jo, to docela chápu.“

„Strč si ty filozofický sračky do prdele,“ zakrákoral Natien. Dávno měl toho troubu odehnat, ale začínal být zvědavý. „Prostě mi řekni, co chceš a vypadni.“

„Jestli ti můžu radit, hochu,“ řekl Jeroným, „zahod' ten plíšek, co s ním testuješ zámek náramků. Nahoře si tvých pokusů všimli. Nastavili nový kontrolní program. Každá červená kontrolka se teď počítá. Když s tím budeš pokračovat, vyhodnotí tě nad rámec statistické chyby a...“

Zatmělo se mu před očima. Prostě se na toho šmíráka vyřítíl s úmyslem vyrvat mu průdušnici a rozmlátit mu lebku na kaši.

Vzápětí ležel na zádech s vyraženým dechem, zatímco se mu ten divný špion usadil na hrudníku. „Jenom klid,“ zasyčel.

„Zasranej agente z vnitra,“ vyprskl Nat. „Co tu chceš, hajzle? Mám doživotí. Mě už se nevyplatí vychovávat. Tak proč mi vy, zkurvený federální pijavice, prostě nedáte pokoj?“

Šmírák zavrtěl hlavou. „Budu mluvit a ty budeš poslouchat Natiene Vertexi z Vertexu. Pustím tě, až přestaneš dělat blbiny.“

„Vylíž si.“

„Jak chceš,“ ušklíbnul se šmírák. „Vlastně se mi sedí pohodlně. Potřebuješ vědět, že jsem tu kvůli tobě. Tři roky tě hledám po všech vojenských kriminálech, co jich federace má. Major Glen se postaral, aby záznamy o tvém umístění zmizely. Zajímalo by mě, proč tě ten chudák tolik nenávidí.“

Natien to věděl naprosto přesně. Bylo na Karuu. Tamější mocnosti válčily každá s každou. Zdecimované obyvatelstvo vítalo intervenční vojáky květinami. Glen jako velící důstojník dostal vlastní dům. Nahnal tam Natovu jednotku. Měli vymalovat a uklidit. Jakmile Nat uviděl sedm krabic různých barev, ztratil zábrany. Zavřel se ve sklepě a maloval. Krajiny se zříceninami chrámů. Bájná zvířata z otcových

knih. Zátíší s ovocem a květinami. Ani si nevšiml, že vojáci včetně Darena už zmizeli v hospodě. A potom přišla ona. A líbilo se jí, co viděla a Natovi se zase líbila ona. Sakra, on přece vůbec netušil, že je to Glenova manželka. Zmizel dřív, než je Glen mohl načapat. Ale ten blbec si stejně dal dvě a dvě dohromady. Od těch dob Natovi sladil život ze všech sil.

Špehovi o tom vyprávět nebude. „No tak mě tu máš. A co?“ zavrčel. „Já na ty vaše vnitřní politický šarvátky zvysoka seru. Nebudu na nikoho donášet.“

„To po tobě nikdo nechce,“ odpověděl špeh. „S politickým a vojenským establishmentem federace nemám nic společného. Nejsem součástí systému. Mám pro tebe práci. Dostanu tě ven. Vrátím ti budoucnost.“

Zavřel oči a vybavil si, jak vypadá nebe. Nedozírný prostor od obzoru k obzoru. Samotná představa, že by to ještě někdy zažil, vypadala lákavě. Škoda. Jeroným je v lepším případě blázen, v horším případě je špion federální vlády. „I kdyby to šlo,“ řekl váhavě, „co za to budeš chtít?“

„Potřebuju vědět, kde je Sarkenský kodex. Jistě víš, o čem mluvím.“

Zklamaně zavrtěl hlavou. „Ta kniha, pro kterou mě poslal Glen do Feusdonu, která tam ve skutečnosti nikdy nebyla.“

„To vím taky,“ řekl cvok. „Císařovna Miraina s kodexem utekla, než jejího manžela popravili. Chci po tobě, aby ses uvolnil a zamyslel. Kde jinde by ten kodex mohl být, když ne ve Feusdonu?“

Tou dobou už měl Natien jasno. Je to rozhodně blázen. Žádný špion. Celá ta situace ho vyváděla z míry. Snad aby mu dal podivín pokoj, řekl: „Vlastně jsem nad tím přemýšlel. Podle mého ten svazek dávno není v Sarkenské soustavě. Ani na území federace. Tipoval bych to na světy Hrubé brázdy. Je to dostatečně daleko od hranic federace, a ještě dost blízko, aby se tam dalo dopravit komerčními hyperstorovými kanály. Vojáci ve Feusdonu měli to nejlepší možné vybavení. Možná i raketoplán. S jejich podporou, by to císařovna zvládla.“

Jeronym přikývnul. „Kdybych přece jenom nebyl cvok. Kdyby to, co nabízím, bylo reálné. Šel bys?“

Chrchlavě se rozesmál. „Jasně že ne! Pomalý umírání ve tmě a prachu je přece mnohem lepší.“

Jeronym se pružně zvedl z jeho hrudníku a podal mu ruku. „Beru to jako ano. Tak fajn. Nechceš si před odchodem ještě něco vzít? Třeba diář. Polštářek. Nebo oblíbený kámen?“

Natien se posadil a rozchechtal se naplno. Smál se jako blázen a bylo to poprvé za tři roky. Vlastně není tak špatné povídat o nesmyslech. Jeden aspoň na chvílku zapomene.

„Jdeš už?“ Jeronymova natažená ruka pořád čekala.

Natien se jí chopil v očekávání, že mu ten otrapa pomůže vstát.

Ucítil prudké trhnutí. Svět kolem se roztříštil do bílých a šedých pruhů. Chtěl řvát, chtěl dýchat, ale zapomněl, jak se to dělá.

Z dálky k němu doléhal hlas rozkolísaný ozvěnou. *Šššš, šššš, šššš, jenom, jenom, jenom, klid, klid, klid...*

Probudil se v podivně tvarované posteli, v pokoji s rudo zlatě pruhovanými stěnami a s komplikovaně zdobeným nábytkem, co vypadal jako dřevěný. Žádný plast.

Vyhrabal se z peřin a vydal se na objevnou výpravu. Zaznamenal, že je čistý. Místo vězeňských hadrů měl na sobě bílou a dlouhou noční košili, utkanou ze skutečného rostlinného vlákna. A pod ní vůbec nic. Ani to hnusné šedé armádní prádlo, které nosil tak dlouho, až si na sobě nedokázal představit nic jiného. Ve vedlejší místnosti našel koupelnu a záchod. Hygienické zařízení působilo starobyle a opotřebovaně, ale nechybělo napojení na vodu a elektřinu, a všechny instalace bez problémů fungovaly.

Jedna ze skříní v pokoji byla prosklená. Obsahovala barevné figurky neznámých zvířat a nezvykle oblečených lidí. Že by porcelán? Něco takového Natien viděl v jedné z otcových knih. Právě knihy byly v další skříní. Desítky svazků. Na stolku u zdi stála váza s neznámými květinami. A na té váze byla namalovaná nahá ženská s křídly, vznášející se nad vodní hladinou. Mystická postava? No a co? Ve snu je přece možné všechno.

„To je místní bohyně Fariana Hasada,“ ozvalo se za jeho zády.

V širokých dveřích, které se ještě nepokusil otevřít, stál Jeroným Podivný. V plném světle vypadal mnohem mladší. Byl umytý, ostríhaný a oholený. Jeho vlasy byly krátké a světlé stejně jako jeho pleť. Teprve teď bylo poznat, jak nezvyklou barvu mají jeho oči. Byly modré jako letní nebe. Oblečený do černých kalhot a sytě modré

košile s nabíranými a ozdobně prostřiženými rukávy vypadal jako postavy ze starých rodinných obrazů, které otec ukrýval na půdě. „Jsme na Hasadě,“ řekl a povzbudivě se usmál. „Daleko od území federace. Tento dům mám pronajatý od královnina ceremoniáře. Stojí přímo na náměstí. Můžeš mi věřit.“

Natien jen ukázal na obrázek na váze: „Něco takového by na světech federace neprošlo,“ zabručel. Kulturní komisaři mystickou symboliku dávno zakázali. Stejně tak brojí proti používání historizujících prvků v umění a architektuře, v oblékání, nebo u vybavení domácností. V novinách se o tom psalo často: *Kulturní komise federace doporučuje účelné a hladké tvary. Dokonce i umělecké předměty jako sochy a obrazy mohou být materiálově úsporné a cenově efektivní.*

„Není pravda, že bohové tu nikdy nebyli,“ řekl Jeroným.

„Aha. No, to je zajímavé,“ prohodil roztržitě. O pohádky zájem neměl. Vibroval netrpělivostí, kdy se konečně dozví, co to má všechno znamenat.

„Je to necelých pět tisíciletí,“ pokračoval Jeroným, „co vaše univerzum, kterému vy říkáte Všehomír, postihla katastrofa. Všichni vaši bohové, démoni, běsové a draci, úplně všichni, kdo dokázali přetvářet energii v magii, vyvanuli. Nebýt té politováníhodné události, kavisanští by s federací neměli šanci. Jakmile by se totiž začali rozpínat, bohové jednotlivých světů by jim to zatrhli.“

Takové nehorázné sdělení už si naplno přitáhlo Natovu pozornost. Na první pohled znělo šíleně, a naprosto protikladně od toho, co hlásala kavisanská propaganda. Ne že by té propagandě věřil. Pořád si

velice dobře pamatoval na otcovy obrazy, i na matčin talíř. Ale i kdyby to, co cizinec a takovým bohorovným klidem sděloval, byla pravda, nic z toho nevysvětlovalo, proč mu pomohl z vězení.

Měl toho dost. Odsunul nejbližší židli, rázně se na ni posadil a spustil: „Tak bohové vyvanuli, jo? To znamená, že vymřeli? Neměli být nesmrtelní? A vůbec. Jestli k tomu došlo tak dávno, k čemu je nám ta informace dobrá?“

Jeroným se shovívavě usmál. „Když říkám, že vyvanuli, neznamená to nutně, že zemřeli. Protože bohové jsou, jak správně uvádíš, nesmrtelní.“

„Ale to přece nedává žádný smysl!“ nadskočil Natien. Byl by jistě dodal ještě něco nelichotivého, kdyby je nevyrušilo zabušení na dveře.

„Ale dává,“ odsekl cizinec. „Ovšem celá ta záležitost je příliš delikátní na to, aby se dala probírat s prázdným žaludkem. Takže se na to nejdříve najíme,“ prohodil a šel otevřít.

Právě jídlo, které jim přinesli, tolik odlišné od neslaných nemastných vojenských polních balíčků, pomohlo Natienovi uvěřit, že se mu to nezdá. Maso na všechny způsoby! Úžasně křupavý a voňavý chleba. A co teprve koláče! S ovocem, s krémem, s karamelovou a máslovou drobenkou! Hospodyně se představila jako Erveda, Její svižné hasadštině Natien rozuměl každé třetí slovo, ale i tak pochopil, že paní domu těší, že mu chutná. Servírovala ty koláče na křehké porcelánové talíře zdobené zlatými ornamenty. Podobný talíř měla Natova matka. Opatrovala ho ve skříni pod vypraným prádlem. Říkala, že je to dědictví po prababičce Tewenii Vertexové, a že je moc vzácné. Prý je to jediný kousek nádobí ze starých

svobodných časů. Všechny ostatní ozdobné věci rodině zabavily nebo zničily federální konsolidační gardy. Matka Natovi nikdy nedovolila, aby vzal ten talíř do rukou.

Když se živly vybouřily, hospodyně sklidila ze stolu, a než se odporoučela, zanechala jim tam džbánek s horkým bylinným odvarem, kterému Jeroným říkal čaj, a dvojici hrnků s podšálky.

„Je čas nalít si čistého čaje,“ ušklíbnul se Jeroným. „Tak kde jsme to skončili?“

„U těch bohů, co jsou nesmrtelní a přesto zemřeli,“ zabručel ironicky Natien. Jeho pozornost v té chvíli náležela obrazu na stěně. Reliéf obrazu byl hrbolatý od toho, jak se malíř bez ladu a skladu plácal barvy na plochu. Asi je vůbec neředit. Byly tak hutné, že se místy odlupovaly. Když si ten obraz předtím prohlížel zblízka, ničím ho nezaujal. Tehdy viděl jenom zběsilou změť barevných skvrn a pomyslel si, že se až podezřele podobá abstraktním mazanicím soudobých kavisanských umělců. Ale nyní, při pohledu zdálky, rozpoznával viditelný motiv. Bylo patrné, že obraz je velmi starý. Znázorňoval dvojici draků, vznášejících se nad horami. Měli silná svalnatá těla, široká blanitá křídla, z otevřených mord jim šlehaly plameny, jejich šupiny se kovově leskly. Z výjevu sálala bolestná malířova touha proletět se s nimi.

„Abys pochopil šíři té šlamastyky, musím začít u mě doma, v Metaprostoru,“ prohlásil Jeroným. „Naši bohové, démoni, draci,

běsové jakož i příslušníci dalších magických ras udělali tu chybu, že si nechali přerůst přes hlavy civilizaci smrtelníků, který si říkali vivané. A tihle vivané v Metaprostoru byli podobného ustrojení jako vaši současní lidé. Cílevědomí, bojovní, chamtiví, draví. Stejně tak tvořiví a vysoce schopní se zorganizovat za společným cílem. Protože nedokázali využívat magii, zaměřili se na techniku. Z generace na generaci se zdokonalovali. Přetvářeli sebe a svůj životní prostor. Vydrželi naživu sotva sto padesát let, než museli předat rozdělanou práci potomstvu. Proto dokázali být neuvěřitelně intenzivní. Sledování jejich úsilí připadalo našim dlouhověkým zábavné a inspirativní. Proto je nechali se rozvíjet. Dokonce jim pomáhali osídlovat další a další světy. Trvalo to jen několik set let, než se ti legrační krátkověcí tvorečkové rozmnožili, sjednotili, a než začali potichu a nenápadně přebírat moc. Všechno vyvrcholilo, když dlouhověké prostřednictvím technických prostředků odstříhli od prostorové pleteně, a znemožnili jim používat magii.“

„Magie!“ prskl Natien. „Cokoliv, u čeho na první dobrou nechápeme, jak funguje, můžeme svádět na magii. Jasně, přenesl jsi nás z území federace do svobodné oblasti. Na první pohled by se to mohlo jevit jako nějaká magie, ale jistě jsi k tomu použil nějaký dopravní prostředek. Něčím jsi mě uspal, s pomocí maskovací clony vynesl z dolu, nacpal do stíhačky. Všechno jenom čistá technika. I naše lodi přece...“

„...fungují na principu hyperprostorových přesunů,“ dopověděl s potutelným úsměvem Jeroným. „K tomu se dostanu, tak mě nepřerušuj. Jakmile vivané znemožnili dlouhověkým v mém rodném

univerzu využívat magii, začala dlouhá a těžká válka. I naši nejstarší bohové si na to pamatují jen mlhavě, protože od té doby uplynulo pět tisíciletí. Jistě víme jen to, že dlouhověcí nakonec zvítězili a pod vedením legendárního Adwu-Dekhena usadili smrtelníky do patřičných mezí. Od té doby na lidi dohlížíme, aby to s technikou nepřeháněli. Zvláštní pozornost věnujeme civilizacím na industriálně zaměřených světech.“

Natien navzdory své skepsi pozorně poslouchal. Když se Jeroným konečně odmlčel, sáhl po konvici a nalil jemu i sobě do hrnků další čaj a pak shrnul fakta: „Tvůj příběh pojednává o dávné válce mezi bohy a lidmi v tvém světě. Jak to souvisí s tím mým?“

„V mém světě převzali smrtelníci moc jen na chvíli. U vás jejich nadvláda trvá do současnosti.“

Natien otráveně zakoulel očima. „A co s tím mám dělat?“

Jeroným na jeho provokace nereagoval. „Víme o vašem univerzu teprve krátce. Když jsme vás mapovali, došli jsme k závěru, že ta událost, která tu před pěti tisíci lety tak zásadně změnila poměry sil, s tou naší dávnou krizí souvisí.“

„Aha.“

Jeroným sáhl po šálku s čajem. „Svět kolem nás, i když je tomu zpočátku těžké uvěřit, je energeticko-informační podstaty. Hmota, které se dotýkáme, je jenom jednou z forem vši té energie, definovaná informacemi. Realita, jak ji pozoruješ, je tvořená pletením reality. Všechny věci a události jsou určitým způsobem zaznamenané v Pravděpodobnostním poli, které pletením obklopuje. Pole obsahuje

nesččetně variant jedné a téže události, pulzuje a stále se proměňuje.“ Jeroným jemně položil šálek do podšálku. „Ještě pořád jsi v obraze?“

„Jistě,“ zabručel Nat s pohledem upřeným na létající draky. „Tyhle staré kosmologické teorie se vyučují na svobodných světech. Učenci federace je hodnotí jako vybájené a dávno vyvrácené. Na kadetce nám je uváděli jako příklad fanatického a zhoubného mysticismu, kterému podléhají národy na primitivních světech.“

Jeroným si trpitelně povzdechl. „Ryze materialistickou doktrínu Kavisanské federace samozřejmě znám. Ale vtip je v tom, že pleteň reality skutečně existuje.“ Narovnal se a rozpráhl paže, jako kdyby v nich svíral velký neviditelný míč. „Představ si tu pleteň jako svetr roztažený prostorem. Jenom nemá jednu plochu, ale vytváří síť do všech stran. Prostupuje předěly mezi univerzy, sjednocuje veškerenstvo, které známe i to, které jsme ještě poznat nestačili. Pleteň je pružná. Když na jedné straně zatáhneš,“ Jeroným oběma rukama uchopil neviditelný svetr a zatáhl, „někde jinde se mezi vlákna udělá díra. Za války s vivany byla pleteň poškozená. Obě strany proti sobě použily pulzní děla, feen-texové paprsky, implozivní střely, které síť potrhaly a zmuchlaly. Někde ji narušily více, a jinde méně. Připomínám, že pleteň reality prostupuje všechna známá univerza. Někde je hustší, jinde řidší, ale je všudypřítomná. Poškození v našem univerzu jsme dokázali opravit záhy po porážce vivanů, ale...“

„Jak?“ štěkl Natien. Jak jste mohli něco tak... imaginárního a nedozírného opravit?“

„Protože i my jsme toho součástí,“ zněla odpověď. „Na rozdíl od smrtelníků jsme my, dlouhověcí, na pleteň energeticky napojení.“

Díky tomu vládneme tím, čemu z nedostatku dokonalejší definice říkáme magie.“

Natien se chytil za hlavu. Původní podezření, že má co dělat se šilencem, bylo správné.

„Tak tedy,“ pokračoval pokojně Jeroným, „v některých oblastech jsou se pletě roztrhala tak fatálně, že po sobě zanechala prázdná místa a v nich celá univerza. Jedním z nich je to vaše. Náhlá absence pleteně ve vašem univerzu měla za následek vyvanutí tvorů existujících s podporou magie. Bohové, draci, běsové, démoni začali slábnout a stárnout a nakonec vyvanuli.“

„A můžete za to vy s vaší válkou?“ zasyčel konsternovaně Natien.

„Víceméně,“ připustil cizinec. „Ale jelikož většina aktérů z těch dob dávno vyvanula, řekněme, že vinu na poškození vašeho univerza nesou naši předkové.“

„Takže mají páprdové z federace pravdu, když říkají, že magie v našem světě neexistuje,“ pronesl sžiravě Natien.

„Ne tak docela,“ namítl Jeroným. „Jak už jsem říkal, pletě reality je pružná. Když na jedné straně prudce zatáhneš, někde jinde se mezi vlákny vytvoří mezery. Ale když tah povolíš, mezery se zase zavřou, i když pomalejším tempem, než vznikaly. Může to zabrat i tisíce let.“

„Aha,“ ušklíbl se Natien. „Naznačuješ, že ty zdejší mezery se pořád ještě uzavírají?“

„Přesně tak. Struktura pleteně se konsoliduje a nulové pole mizí.“

„Ale co s tím, když to... napojení nemá kdo využít? Nebo to chcete udělat vy? Proto jste sem přišli, abyste nás zotročili?“

„Naše motivace jsou ryze studijní,“ odpověděl prkenně Jeroným. „Sledujeme, co všechno je možné obnovit po tak fatálním poškození. Kdybychom chtěli někoho zotročovat, jako že nechceme, vybrali bychom si univerzum se snazším přístupem k pleteni. A co se zotročování týká, na to vám plně stačí Kavisanská federace. Roztahuje se na třetině vašich soustav a pořád jí to nestačí.“

„Ale federaci řídí lidé,“ namítl krotce Natien, protože si pamatoval, jak Jeroným prohlásil, že smrtelníci magii využívat nedokážou, proto si osedlali techniku.

„A jsi si tím jistý?“

Představa, že by federaci mohl řídit někdo jiný, připravila Natiena o řeč.

„Podařilo se nám vypátrat, že potomstvo rodů vyvanulých bohů tu přežilo do současnosti,“ pokračoval monotónně Jeroným. „Po katastrofě začali stárnout a umírat. Z bohů a démonů a běsů se stali smrtelní králové a aristokraté. Jejich dávné vědění postupně okorávalo časem. Některé rodové linie se nevhodnými sňatky rozpustily mezi smrtelníky, jiné následkem válečných konfliktů a nemocí vymřely. Poslední důkazy na historickou velkolepost těch starých rodů spolehlivě zlikvidovaly pořádkové síly Kavisanské federace, alespoň na světech, které federace schlamstla.“

„Jo, o tom náhodou něco vím,“ zabručel hořce Natien.

Jeroným vzrušeně potřásl hlavou. „To jsem si myslel. Co ale nevíš, je fakt, že tu pořád přežívají jedinci, u kterých ten dřímající zárodek bazální magie stále přetrvává. Mám na mysli tu schopnost, díky které je možné propojovat se s pletení a provozovat magii, jestli mi rozumíš. A tím se konečně dostáváme k tobě, Natiene Vertexi.“

„Ke mně?“

„Nikdy ti nepřišlo divné, že jsi ze všech misí vyšel prakticky nezraněný? zeptal se Jeroným. „Nikdy ses nepozastavil nad tím, žeš věděl o výbušninách na Levendinu nebo o podzemních nádržích s ewariem na Kwarkenu? Jak jsi zarazil tu epidemii na Dixirianu? A jak jsi věděl, že to s kodexem jde léčka?“

Na takové otázky nedokázal Natiene odpovídat. Jenom krčil rameny. Šťastná náhoda? Jeho přímý nadřízený, major Glen, ho za to nesnášel. Tvrdíval, že hlupáci mají štěstí. Na mysl mu vytanulo otcovo chvástání, kterého se dopouštěl jenom, když se opil: *Nám, Vertexům, kdysi patřil tento svět! My, Vertexové z Vertexu, jsme kdysi dokázali neuvěřitelné věci!* Natiene nebral otcovo opilecké blábolení vážně. Jistě, podle těch starých obrazů na půdě se dalo odvodit, že kdysi dávno jejich rodina nějaký význam měla. Nejspíš patřili mezi aristokraty, co suverénně ovládali svěřené území. Ale všechny písemné doklady během věků podlehly zkáze, o zbytek se postarali poskokové úřadujícího guvernéra. Pro současnost nic neznamenají. Nebo ano?

„Skoro se ti kouří z hlavy, jak bouřlivě se těm myšlenkovým dedukcím bráníš,“ zasmál se Jeroným. „Zkus o tom uvažovat aspoň jako o hypotéze. Bohové a další nesmrtelní ve vašem univerzu nezemřeli, ale vyvanuli. To znamená, že jejich tělesná schránka se bez

napojení na pleteň opotřebovala, a nakonec podlehla rozkladu. Ale to, co je dělalo výjimečnými, předali svým potomkům. Zárodky bazální magie tak přecházely z generace na generaci a čekají na uplatnění. Na každém světě vašeho Všemíra přežívají potomci starých rodů. Na Levendinu, Dixiranu, na Vertexu, a dokonce i na Sarkenu. Pikantní na tom je, že nejvíc jich najdeš v Kavisanském federálním konventu. To oni se postarali, abyste vy ostatní šli ke dnu. Nemají zájem o konkurenci. Jejich propaganda, že magie je blábol, zastírá pravý opak. Jak myslíš, že fungují ty jejich hyperprostorové transportéry? Kdyby šlapaly čistě na bázi technologie, kavisané by do dneška nezískali dostatek paliva ani k jednomu jedinému přesunu. A ty jejich antigravitační plošiny? Všiml sis, že pokaždé, když se vznášejí nad terénem, zůstává aspoň jedna osoba na palubě? Vždycky jedna konkrétní osoba ty plošiny zvedá a pohání. Ovládá je pomocí své vnitřní energie. Ta energie je produktem mentálních procesů živých bytostí. Smrtelníci jí mají nejméně. Dokonce méně, než zvířata a rostliny. Zato potomci nebo míšenci nesmrtelných, to je něco jiného...

„Kdyby to byla pravda,“ vypravil ze sebe ztěžka Natien, „co se očekává ode mě?“

„Chci, abys našel Sarkenský kodex, pokud možno i s císařovnou. A taky potřebuji, abys mi pomohl s výzkumem. Musím vědět, do jaké míry jsou potomci vašich bohů schopní se opětovně napojit na pleteň. Když ten mechanismus pochopím, můžeme s ním pracovat v dalších postižených univerzech. Pokud to odsouhlasíš, odeberu ti ještě dnes vzorek krve. Otestuji tvé schopnosti nebo to, co z nich zbylo. Zjistím,

jestli jsi pro práci s energií využitelný, stejně jako to zjišťuji u jiných přeživších. Vypečené kavisanské konzuly z pochopitelných důvodů nechávám stranou.“

Dalších několik dní hlavně jedli a spali, protože Jeroným tvrdil, že se potřebují po anabázi v dolech zrehabilitovat. Natien si spíš myslel, že mu tím cizinec dává čas, aby se vzpamatoval z těch šokujících informací. Očekávalo se o něj, že si vše v klidu promyslí, a že se pak bez odporu podrobí lékařským procedurám. Ne že by se mu líbilo dělat pokusného potkana. Ale za vysvobození z kavisanského lágru byl ochotný to přetrpět. Ne že by si od toho něco sliboval. K jeho pochybnostem přispívalo, že mu Jeroným pořád ještě neřekl, co je ve skutečnosti zač a kdo ho poslal. Na první pohled vypadal jako člověk. Ale Natien na vlastní oči viděl, jak si vedl v dolech. Bylo načase připustit, že takový zával by normální člověk nepřežil. Čím více si Nat připouštěl, že by cizinec mohl mít s tou magií pravdu, tím více ho popuzovalo, že stále nevěděl, jakým způsobem se z vězení dostali. Hyperprostorovým kanálem to najisto nebylo. Kebrazidová ruda svým zářením všechny pokusy o roztažení Opony reality ruší. Samozřejmě se na to Jeronýma zeptal, ale bylo mu řečeno, že na některé odpovědi je brzy.

Natien si uvědomoval, že s ním cizinec manipuluje, ale přesto mu jistým způsobem důvěřoval. Neměl pro to racionální vysvětlení. Uklidňovalo ho, že Jeroným sám ochotně přiznal, že mu neříká

všechno, protože na některé informace Natien ještě není připravený. Už i to, co bylo vyřčeno, mu připadalo šílené. Možnosti, které by z toho vyplývaly, by se jevily jako fascinující. Ale byly příliš vzdálené jeho skeptickému životnímu názoru na svět. Byl ochotný připustit, že Jeroným tomu, co hlásá, upřímně věří, ať už je pravda jakákoliv. Usmyslel si tedy, že cizince v jeho bláhovém úsilí podpoří, aby mu oplatil navrácenou svobodu. Nechá se medicínsky otestovat, možná najde ten zatracený kodex, ale potom se s ním rozloučí. Vydělá nějaké peníze, a potom se vypraví na Vertex. Postará se o rodiče a sourozence. Pomůže jim s emigrací, daleko za hranice federace. Od chvíle, co ho komando ze sociálky odvěklo, na rodném světě nebyl. Celých dvacet let. Netušil, jak se rodiče, mladší bratr a sestra mají, protože mu nikdy nepovolili je navštívit. *Subjekt vyřazený z Plánu populačního rozvoje a z civilního sektoru*, stálo v jeho papírech. *Kontakty s biologickým rodinným zázemím nejsou žádoucí pro perspektivní začlenění subjektu do intervenčních složek federace.*

Dům pronajatý ceremoniářem hasadské královny oplýval dobře vybavenou knihovnou. Na stole uprostřed byla rozložená hvězdná mapa komplexu Hrubé brázdy. Natien do ní zabodl ukazovák. „Tady. Tipoval bych to Eset.“

„Proč myslíš, že se císařovna uklidila právě tam?“ zabručel Jeroným. „Je to jako hledat jehlu v kupce sena, jak říkáme u nás doma.“

Natien přehlédl hromadu podkladů naházených na kanapi. Byly to hlavně encyklopedie a společenské ročenky o demografii, geografii a historii světů Hrubé brázdy. Něco málo si pamatoval z kavisanské kadetky. Informace ve federálních učebnicích byly vždycky zabalené do krusty ideologických slátanin. Řešilo se tam, jestli jsou popisované jevy v souladu nebo v rozporu s idejemi federace. Jednomu dalo zabrat, aby při čtení připitoměných komentářů oddělil zrno od plev. Knihy z Jeronýmovy knihovny takové nebyly. Obsahovaly fakta. Nadien se v nich hrabal celou noc a pořád mu to nestačilo.

„V komplexu Hrubé brázdy,“ řekl Jeronýmovi, „máme dvanáct obydlených soustav. Celkem to zahrnuje asi třicet světů a nějaké drobné. Na pěti soustavách žijí lidé v obdobných civilizačních poměrech jako na Sarkenu. Ale jenom na Esetu jsou u moci stoupenci boha Času Jasiona. A právě Jasian byl podle společenské příručky Fantimy z Tusenu dvojčetem sarkenského boha Času Chadena.“

„To by si mohla císařovna stejně dobře zvolit i Vandaulon,“ zašklebil se Jeroným. „Protože na něm se usídlila Jasionova dcera, bohyně Veda. Provдалa se za tamějšího boha Války. Škoda, že jsou všichni po smrti. Ale dobře. Pokud se chceš podívat právě na Eset, máš to mít.“

Natien ukázal na hromadu knih na kanapi. „Trochu mi dělá starosti, že pořád nevím, jak ta císařovna vypadá. Císařovu fotku jsem viděl v intervenčním zpravodaji. Byla porízená v den poprav. V té době to byl křehký starý pán.“

Cizinec z Metaprostoru si povzdychl. „Sarkenský císař byl už od začátku intervenční anabáze zdravě paranoidní. Oženil se až ve zralém

věku a císařovnu držel v závětrí. Já na Sarkenu nikdy nebyl, tak ani nevím, jestli je císařovna malá nebo velká, tlustá nebo tenká. Víme jen, že se jmenuje Miraina Analia Ob-Tey. Ale pod tím jménem ji určitě nenajdeme.“ Zamyšleně nakrčil čelo. „Někde jsem zaslechl, že císař Heran říkal své ženě takovým podivným roztomilým jménem. Byla to zdobnělina. Popisovala někoho, kdo na všechno moc spěchá. Á, už to mám. Říkal jí Kalupinka.“

Natien si představil malou buclatou osůbku, s vlasy v šedivém drdůlku, která sedí na vysokém trůně obložená polstáři a plete svetr šileně rychlým tempem, a vyprskl smíchem.

„Jsem rád, že to bereš s humorem,“ řekl zamyšleně Jeroným. „Přinesu další knihy. Snaž se toho pochytit co nejvíc, já se zatím postarám o tvou novou identitu. Nezapomeň, že federace má špiony všude. Jsou rozpínaví až hrůza. Pozítí ti otevřu portál.“

„Ty se mnou nepůjdeš?“ podivil se Nat. Zdálo se mu divné, že na Eset ho chce Jeroným pustit samotného, zatímco tady mu nedovolil ani vyjít z domu. Moc rád by Jeronýmovi viděl do hlavy. Pochybnosti se v něm střídaly s návaly opatrné naděje. Skutečně je ten chlápek emisarem z cizího univerza? Opravdu nemá v úmyslu nikoho poškodit?

Cizinec se na Nata podíval tak potměšile, jako kdyby naprosto přesně věděl, nač myslí. „Mám práci v laboratoři. Ztratil jsem tři roky času, když jsem tě hledal. Teď budu bádát nad tvými vzorky a musím se podívat na hromady dalších vzorků, co mi sem natahali kolegové.“

„Kolik vás tu vůbec je?“ zpozorněl.

„Jenom pět,“ řekl nevzrušeně Jeroným. „Vídáme se tady na Hasadě jednou za sto dní, jinak jsme každý někde jinde. Toto je něco jako náš hlavní stan.“

Nat už se ničemu nedivil. Jeroným ho vyváděl z konceptu každou chvíli. Teprve dnes ráno při snídani se mu mimoděk světil, že je profesí lékař. „Přesněji imunolog. Ale už roky tu práci nedělám,“ poznamenal. „Vlastně od té doby, co jsem ovdověl. Ale pracovní metody té specializace se mi stále hodí.“

Laboratoř se skrývala v podzemních prostorách domu. Uspořádáním připomínala vojenské výzkumné zařízení, které Natien viděl na Kavisanu tři. Nábytek a přístroje vypadaly opotřebované. Skoro, jako kdyby se tam Jeroným pohyboval celá desetiletí. Bez cirátů Nata uložil na vyšetřovací stůl, svítil mu do očí, přikládal mu na tělo detekční čidla. Odebíral mu krev a sliny do miniaturních krabiček, které zasouval do podezřele blikajících aparatur. Nejspíš aby mu ty procedury zpříjemnil, rozptyloval ho popisem reálií rodného univerza.

Z vyprávění vyplývalo, že Metaprostor hostí pestrou směsí naprosto bizarních magických i nemagických tvorů. Tak například Quosibané, kterým se přezdívá skalní obři, mají dvě životní formy, které cyklicky střídají. V té první existují jako kameny. Zabudovaní v podloží vybraných světů ukládají do své struktury všechny dostupné informace. V té druhé, kratší fázi, se mění do lidské podoby, aby mohli ty informace využívat a aby se mohli rozmnožovat. Další úžasnou rasou jsou inteligentní fytohomínidé, co prorůstají skrze hyperprostor, a umějí přenášet sebe i jiné přes obrovské vzdálenosti.

Mají tam rovněž antropomorfní draky, kočičí měniče, světelné démony, arcidémony, ohnivě běsy, víly, skřety i jinády. Ti všichni existují v interakci s prostorovou pletením. Ale prospívají tam i tvorové, kteří magii nepotřebují, anebo jsou vůči jejímu působení inertní. Třeba Polymorfové z Cochranu. Ti prý na první pohled vypadají jako úředníci z guvernérova magistrátu, ale když jim jde o krk, rozsypou se na tisíce stejných kuliček, nehledě na to, že když je po všem, poskládají se dohromady jako stavebnice. Anebo Skollové ze Sunnisenu. Jejich civilizaci založili vivané, kteří jako jediní přežili válku s dlouhověkými. Tito poražení a vysoce technicky vyspělí smrtelníci se dlouho skrývali. Protože už neměli šanci se rozpínat, pokračovali v přetváření sebe samých. Naučili se kopírovat své vědomí do technických zařízení. Ovládli klonování. Když jedno tělo dosloužilo, nahradili ho novým, a všechny vzpomínky a dovednosti originálu do něj přenesli. Dosáhli tím jistě verze nesmrtelnosti, a to je zklidnilo. Jakmile je přestala pohánět typická úpornost krátkověkých, vzalo je univerzální společenství dlouhověkých na milost a dovolilo jim se zapojit do nadřazených mocenských struktur.

Na otázku, do jaké nadřazené mocenské struktury patří on sám, Jeroným skromně odpověděl, že do té jediné, na které záleží, do Aliance. A když se ho Natien neomaleně zeptal, k jakému druhu magických bytostí patří, emisar řekl, že je zvláštní případ, protože má od každého trošku. *Jak je možné mít od každého trošku?* pídil se Natien. Emisar s podivně zamženýma očima upřenýma do prázdnoty pronesl, že ne, že normálně to možné není. Víc z něj Natien nedostal.

Zíral do zrcadla a nepoznával se. Viděl chlápka v černých kalhotách a zářivě bílé tunice. Tmavě hnědé vlasy s načervenalým nádechem mu splývaly kolem obličeje a padaly k ramenům. Na bradě mu rašilo lehké strniště, o kterém Jeroným prohlásil, že se právě nosí. Nakrátko ostříhaný a hladce oholený voják federace, navlečený v přepisové blátivě šedé uniformě, byl nenávratně pryč.

„Jmenuješ se Natan Zádumčivý a pocházíš ze soustavy Dračí oko. Tvůj svět se jmenuje Antados a vládne mu král Antados Moudrý.“

„Zádumčivý. Divné příjmení,“ zabručel Nat. „Stejně jako Podivný.“

„Taková příjmení jsou v antadosských končinách běžná,“ řekl kousavě Jeroným. „A přiznávám, že moje zdejší falešné příjmení je významovým ekvivalentem mého skutečného jména. Jedni tomu říkají náhoda, druzí konvergence. Tady,“ strčil Natovi pod nos ošoupaný společenský časopis, „najdeš článek o Kasiu Zádumčivém, co v Antadosu vybudoval Sluneční citadelu. Jeho dcera se provdala za prapředka současného krále. Většina Zádumčivých se proslavila dávno před odchodem bohů. Ti dnešní jsou nudní patroni, ale jejich výhodou je vysoký počet. Hodně se rozmnožili. Jsou to úředníci, obchodníci s nemovitostmi, pěstitelé zeleniny a tak.“

„Čím se zabýváš já?“ zeptal se ponuře Nat. „Kromě střelení a řvaní nic neumím.“

Emisar přemýšlivě našpulil rty. „No, mohl by ses prezentovat jako hejsek z bohaté rodiny na studijní cestě. Ale budeš důvěryhodnější,

když si nějakou práci vybereš. Čím jsi chtěl být, než tě schlamstla armáda?“

Natien dlouho mlčel. Byl to jenom sen. Nikdy by se nesplnil, ani kdyby mu dovolili na Vertexu zůstat.

„No tak,“ dotíral Jeroným.

„Malířem,“ vyštěkl. „Kdysi jsem rád maloval. Otec zachránil pár obrazů z rodinné galerie. Dokonce jsme doma měli knihu o výtvarném umění. Četl jsem ji pořád dokola. Je to dávno, ale pořád ji znám zpaměti.“

„No výborně,“ rozzářil se Jeroným. „Bude z tebe znalec výtvarného umění. Zaměř se hlavně na to moderní, protože tomu nikdo nerozumí. Nebude hrozit, že uděláš chybu. Nakupuješ a oceňuješ ty krámy pro Královské muzeum v Antadosu. Takových nákupcích muzeum zaměstnává mraky. Ovšem ty jsi něco extra, protože pocházíš ze starého rodu Zádumčivých. Na Esetu tak nikomu nebude divné, když se budeš ochomýtat kolem aristokracie. Seznam se s těmi správnými lidmi. Využij svůj exteriér. Zapomeň na všechny ty nesmysly o tvé nicotnosti, o poslušnosti a skromnosti, co ti vtloukali do hlavy kavisanští kaprálové. Chovej se sebevědomě, ale zásadně na sebe neupozorňuj. Když budeš dostatečně tajemný, přijdou sami. Ten náramek nedávej z ruky. Jinak bys mě nemohl přivolat, a já bych nevěděl, kde a kdy tě vyzvednout. Ta věc reaguje na vibrace. Pošle mi signál, i kdybys dostal polenem do hlavy a ležel ve škarpě. Nikomu neříkej, kdo skutečně jsi, ale sám na to nepřestávej myslet. Pamatuj, že jako Vertex z Vertexu nejsi o nic horší než oni. Máš noblesu v krvi. Zůstane v tobě, i kdyby ses brodil hnojem. A co

se týká způsobu pátrání, hlavně poslouchej, o čem plácají jiní. Nikdy se na sarkenskou císařovnu nevyptávej přímo, nebo ji vyplašíš.“

Nat obrátil oči v sloup, aby tím Jeronýmovi naznačil, že je sice jenom tupý voják, ale úplného pitomce z něj dělat nemusí. Naposledy si zkontroloval civilní příjemně lehký komunikační náramek na svém zápěstí.

Sídelní město Eset se rozkládalo v deltě řeky Jaruny. Jeronýmův portál Nata vyplivnul mezi nevzhlednými cihlovými budovami přístavních skladů, v Zálivu požehnaných. Bylo teplé pozdní odpoledne, ve vzduchu bylo cítit říční bahno.

Prošel kolem námořnických hospod a zamířil do centra. Hledal decentní podnik, v kterém se scházejí příslušníci aristokracie. Na náměstí jeden takový našel. Připomínal klubovnu pro důstojnické paničky z Kavisanu, jenom vybavení bylo honosnější. Nat se usadil k malému stolku blízko dveří a objednal si kibisové maté, které v jednom magazínu z Jeronýmovy sbírky nazvali „mlékem esetských intelektuálů“. Z vnitřní kapsy černého saka vytáhl napůl složený luxusně vypracovaný katalog z Dražby užitého moderního umění na Valvadosu. Rozložil ho na stole, a předstíral, že si ty dlouhé sloupce katalogových čísel s popisky, vytištěné na tvrdém lesklém a navoněném papíře, pročítá. Byl nervózní. Nechtěl, aby na něm bylo poznat, že s vysedáváním po restauracích nemá zkušenosti, a s tlacháním o pitomostech už vůbec ne. Během zatracené vojenské

kariéry chodíval jenom do bordelů, a tam se na nějaké sociální dovednosti nehrálo.

Pročítal ty sloupce a cítil, jak se na něj upírají zvědavé pohledy.

Pak mu někdo zaklepal na rameno. *Není to katalog z Valvadosu, mládenče? Byl jste tam?*

Naneštěstí jsem to nestihl, odpověděl. Dával si záležet, aby reagoval tím správným roztržitým tónem ambiciózního, sebevědomého a přiměřeně nafoukaného mladého muže z lepších vrstev. *Moc mě to mrzí. Víte, klient mě pověřil koupí intimního umyvadla Renety Hašteřivé. Nabízeli ho pod číslem... ééé, kdybych si tak vzpomněl. Slyšel jsem, že ho koupil někdo z Esetu. Nevíte, náhodou, kdo to byl? Můj klient chce nabídnout mnohem víc. Promiňte, ještě jsem se nepředstavil...*

Lov na kodex sarkenské císařovny právě začal.

Ubytoval se v penzionu na náměstí, ale chodil se tam jen vyspat. Trvalo sedm dní vymýšlení, improvizací a špiclování, než se doslechl první zmínku o Kalupince, která by měla být přítomna na společenském dýchánku u staříčké a silně krátkozraké baronky Alispety Mníškové, manželky ministra obchodu.

V přijímacím salonu se mezi nastrojenými panáky cítil jako nahý v trní, ale snaživě napodoboval ostatní. Nejvíc ho štvaly zvědavé pohledy pěkných mladých dívek plné náznaků a příslibů. Jejich rádoby svůdné nakrucování, špitání a významné pohledy ho rozptylovaly a otravovaly. Připomínaly mu křehké květiny lákající

opylující hmyz, výměnou za péči a ochranu. Natien nic takového nabídnout nemohl a vlastně ani nechtěl. Znal jenom holky z vesmírných doků a přístavišť. Já dám tobě, ty dáš mě. Transakce bez zbytečných kudrlinek.

Přestože se dávno zatvrdil vůči falešným nadějím, nemohl se uprostřed těch vůní, barev a lákavých tvarů ubránit lechtivým myšlenkám. Byl napružený, ale navenek mluvil tiše a pohyboval se pomalu. Se sklenicí slabého šumivého vína se zdravil s pány a proplétal mezi skupinkami obstarožních dam. Přemýšlel, která z nich by mohla být sarkenskou císařovnou Kalupinkou, natahoval uši, jestli nezaslechne něco důležitého.

Roztáhl rty do úsměvu, když si ho všimla ctihodná Hedviga Pumprlová, s kterou se poznal v té načínčané restauraci. Poněkud odkvétající ale stále hezká sestřenice královnina vrchního lovčího byla obklopená štěbetajícím barevným hloučkem „Á, tady ho máme,“ zatrylkovala Hedviga. „Dámy, představím vás.“

Natien měl v zásobě několik komentářů na téma moderní umění a zatím mu to procházelo. Odpovídal na otázky, nezřízeně si vymýšlel a sledoval reakce. Nejvíce ho zaujala drobná osůbka, která do jeho cílové skupiny vůbec nepatřila. Mladá dáma, skoro ještě děvče, oblečená v cudně střížených a nudných šedivých šatech. Vlasy měla utažené v pevném drdolu. Její bledá tvář nenesla stopy líčidel, takže v porovnání s ostatními dámami vypadala skoro nezdravě. Tvářila se znuděně až otráveně. Mohla by to být placená společnice některé z dam, až na to, že její krk obtáčely tři řady vzácných černých perel. Co tady vůbec dělá? Proč se nebaví s děvčaty svého věku?

Ze spárů přítelkyň ctihodné Hedvigny ho vysvobodila hostitelčina výzva k přesunu do hudebního salonku. Využil krátkodobé tlačence u schodiště a vklouznul do zimní zahrady. Věděl, že by se měl držet u matron, ale najednou měl té šaškárny plné zuby. Jak mohl být Jeroným tak bláhový, a poslat jeho, burana ze zákopu, pátrat po nějaké sarkenské exulantce? Ale dobrá. Určitě není jediný, kdo nemá rád operní árie. Jenom se trochu vzpomatuje, a potom se tam vrátí.

Zimní zahrada osvětlená plazmovými lampičkami představovala azyl pro intrikány a tajné milence. Na jeden párek narazil hned v první zelené uličce. Otočil se na patě s úmyslem vycouvat, když do někoho narazil.

„Dávejte pozor, nemehlo!“

Stála před ním ta bledule v šedých šatech. Byla o dobrou hlavu menší než on. Čišela z ní taková nevráživost, až ho brnělo za krkem.

„Velice se omlouvám, madam,“ zablekotal.

Její pěkná ústa se pohrdavě zkřivila. „Tak vy jste ten znalec moderního umění z Antadosu.“

„Natan Zádumčivý, k vašim službám,“ představil se. „Máte zájem o moderní umění?“

„V žádném případě,“ odsekla. „Preferuji klasiku. Precizně řemeslně zpracované umění má nadčasovou hodnotu a lidé to zase brzy pochopí. Veškeré ty moderní umělecké předměty jsou laciné narychlo uplácené krámy. Jako ten strašný obraz, co visí v knihovně nad krbem. Jistě vám ho prateta Alis ukázala. Cákance oranžové a černé barvy. Výtvor nazvaný „Rozverná svačina na úpatí hory Uff.“

„Řekl bych, že nejvíc práce dalo vymyslet ten název,“ pronesl váhavě.

Zírala na něj s takovým ponurým zaujetím, jako kdyby mu brala míru na rakev. „Myslela jsem, že budete toho patlala hájit. Jeho výtvoři se draží za miliony.“

Nat si povzdechl. „Asi bych měl, že?“

Pohrdavě nakrčila nos. „Na vině je slaboduchá propaganda, která sem proniká z Kavisanské federace. Všichni idioti, kteří s těmi krámy obchodují, by zasloužili zavřít.“

„Nebo rovnou zastřelit,“ doplnil melodramaticky. „Za úsvitu před rozvinutou standardou a při víření bubnů.“

A potom se usmála.

Nejdřív jenom trošku, ale vzápětí naplno. Natovi se z té podívané zatočila hlava. Tvář, kterou mu tím ukázala, se od té původní zásadně lišila. Tím, jak akurátně mluvila a jednala, připomínala spíš holky z kavisanských prádelen, navzdory tomu, že přímo sálala noblesou. Byla nádherná a vzácná.

„Nechcete se projít do zahrady?“ vybafnul. Dal by cokoliv, aby s ní mohl zůstat aspoň ještě chvilku. Vrtalo mu hlavou, jestli jsou její ústa tak měkká, jak si představoval. Samozřejmě věděl, že ona je absolutně mimo jeho ligu. Stejně ho pošle do háje. Ale kdyby jeho pozvání přece přijala, možná, že od ní něco zjistí. Vypadala nevinně, ale chovala autoritativně. Dělal dojem osoby, která běžně svačí s císařovkami ze všech možných světových stran.

Místo aby ho poslala do háje, zavedla ho do ořešákové aleje.

Stromy rostly až na samém konci parku, podél zdi. Mohutné kmeny nesly větve, které se nad hlavami spojovaly do klenby. Listí švelilo ve větru. „Jsou pět set let staré,“ řekla o nich. „Esetští je zasadili ještě předtím, než bohové zmizeli.“

Řekla, že se jmenuje Ralia. Bylo mu jasné, že její jméno bude ve skutečnosti daleko delší. Měl by ho z ní dostat celé. A měl by zjistit, co je zač. Ale pokaždé, když otevřel ústa, udělala něco, čím ho připravila o řeč.

Sledoval, jak se pohybuje mezi stromy, a jak pokládá dlaně na hrubou rozpraskanou kůru. Její tvář v měsíčním světle bledě zářila. Mluvila o moderním výtvarném umění a dělala si legraci z novodobých znalců. Chtěla znát jeho názor na nové směry estetického efektivismu, pronikající na nezávislé světy z lůna Kavianské federace. V této oblasti se kupodivu vyznal. Ideoví propagátoři chodili do kasáren pravidelně a vojáci museli ty bludy poslouchat povinně.

„O zbytečnosti a hlouposti estetického efektivitu bych mohl mluvit hodiny,“ ušklíbnul se a uvedl pár do očí bijících příkladů.

„Mluvíte o tom, jako kdybyste na Kavisanu znal každý patník,“ poznamenala.

„Ale ne,“ dušoval se. „Jenom obyčejný studijní pobyt na Lidové univerzitě. Ale přiznávám, že jsem byl z toho přepjatého optimismu vyděšený. Jednomu to zaleze pod nehty jako třísky z rakve. Konzulové z Konventu a členové a členky federálních komisí mají

plné huby kolektivních hodnot, ale sami podle nich nežijí. Ovládají hordy úředníků, vynucují na obyvatelstvu dodržování jediných správných norem. V hospodářské politice, filozofii, v architektuře, v umění. Propagují estetický efektivismus, ale v soukromých rezidencích oprašují sochy a obrazy starých bohů, nakradené z pokořených světů. Mají plné huby solidarity, ale ze života svých voličů se vyčleňují úplně stejně, jako to dělali králové starých říší.“

„Takže byste se na území federace dobrovolně neusadil?“

„Rozhodně bych se tam neoženil,“ odsekl. „A už vůbec bych na ten svět nepřivedl děti. Nedokázal bych se dívat, jak je selektují, a jak rozhodují o jejich životě v zájmu kolektivního blaha.“ V té chvíli se zarazil. Konečně si uvědomil, že Ralia z něho tahá informace ve velkém. A že je v tom daleko šikovnější než on sám.

„Sálá z vás tolik hořkosti,“ prohodila.

V té chvíli mu to do sebe zaklaplo. O pěstitelích, kteří vysadili alej, mluvila jako o Esestských. Kdyby tu byla doma, nenazývala by zakladatele aleje více konkrétně? Znamená to, že sama pochází z ciziny? A ty její nudné šaty. Copak není šedivá smuteční barvou na Sarkenu? Hledal dámu v letech, zatímco tahle je mladá. Mohla by to být císařovna důvěrnice. Až na to, že všechny jeho instinkty říčely, že pravá císařovna stojí přímo před ním. Skoro to vypadalo, že se neskrývá ani nemaskuje, ale naopak chce být nalezena.

„Jste císařovna Miraina Analia Ob-Tey?“

„A vy budete ten agent, kterého mi posílá doktor Jeroným Podivný,“ řekla nadurděně. „Máte tři roky zpoždění.“

„Toho pána neznám,“ zavrčel. „To je další znalec?“ Krev mu divoce zavířila v žilách. Moc dobře si vzpomínal, jak mu emisar tvrdil, že on sarkenskou císařovnu v životě neviděl. Tady je něco špatně. Že by mu Jeroným přece jen lhal? Proč by ho nechal vybírat místo císařovna pobytu z nabídky třicíti světů, když naprosto jistě věděl, že bude na Esetu? Proč by ho nechal bloudit v hlavním městě, jestliže věděl, že císařovna bude u své pratetičky?

Čekal od ní vysvětlení, ale zatvářila se podrážděně. „No to je dobré,“ prskla. „Tak vy ho neznáte? Já toho chlapa taky neznám. Vím o něm od manžela. Heran mě zapřísahal, abych s ním odešla, kdyby nás kavisanští dostali. Těsně před popravou pro mě přišli dva podivní chlápci. Objeví se v zamčené cele, právě když jsem si listovala v kodexu. Vypadalo to, jako kdyby prošli zdí. Jeden měl špičaté uši a ten druhý měl oči jako kočka. Řekli, že je posílá Jeroným. Osvobodili šest vojáků z mé ochranky a přenesli nás sem, k pratetě Alispetě. Řekli, abychom nic nepodnikali, že pro nás Jeroným někoho pošle. Soudím, že ten někdo musíte být vy.“

„Kde berete tu jistotu, že jsem to právě já?“ rozčílil se. „Uvědomujete si, že bych mohl být špionem federace? Nebo rovnou najatý zabiják?“

Mladinká císařovna ho obdařila vražedným úsměvem: „Prostě instinkt.“ Vsunula dva prsty mezi svoje pěkné rty a hvízdl.

Z korun stromů se snesly černé stíny. Než stačil Natien cokoliv udělat, sarkenští ho strhli k zemi. „Měli jsme tě na mušce celou dobu, chcípáku,“ zasyčel jeden z nich.

Bylo jich šest. Měli paprskometry a paralyzéry, a on jenom pěsti. Kromě nadávek mu neřekli vůbec nic. Zavřeli ho do kumbálu bez oken, v kterém bylo cítit plesnivé ovoce. Dveře měly zvenčí závoru, a byly z tvrdého dřeva vyztužené ocelí. Těsně pod stropem ústila do kobky větrací šachta. Komunikační náramek mu sebrali ještě v aleji. Jeho tušení, že ho Jeroným oblafnul, se potvrdilo. Připadal si jako idiot.

Podle sílící žízně odhadoval, že tam trčí víc než den a noc. Konečně uslyšel kroky. Závora zarachotila a dveře se otevřely.

Do kumbálu vkráčel Jeroným. „Kořist chytila lovce,“ řekl pobaveně. „Odlož ty krvežíznivé nápady, hochu. Brzy ti všechno vysvětlím. Ale nejdřív se dáš do pořádku.“

Vrátili se do Alispetina paláce. Schodištěm pro služebnictvo vystoupali do třetího patra. Dva hrozivě zamračení sarkenští vojáci je vpustili dál. Prošli salonem, kde se na kanapi a na křeslech rozvalovali další čtyři. Jeroným zavedl Nata do koupelny, a řekl mu, aby si pospíšil. Když umytý a převlečený vyšel ven, jeden ze sarkenců ho odvedl do jídelny.

Emisar už seděl za prostřeným stolem. Ukázal na místo naproti. „Byl jsi v tom skladu skoro dva dny. Sedni si a jez.“

Natien měl takový vztek, že skoro necítil hlad. Neochotně si něco naložil na talíř a bez chuti začal žvýkat. „Náramek reagoval na vibrace?“

„Správně,“ přikývnul Jeroným. Potom začal vysvětlovat: „Chtěl jsem, abys našel císařovnu a kodex. Ještě v tom dole jsem tě vyzval, aby ses zamyslel a abys mi řekl, kam asi mohla císařovna utéct. Vzpomínáš? A tys mi odpověděl, že to tipuješ na světy Hrubé brázdy. A když jsme byli na Hasadě, upřesnil jsi to místo na Eset.“

„Proč ses mě ptal, když jsi to věděl? Proč jsi mi lhal, že jsi ji nikdy neviděl?“

„Tak úplně jsem nelhal,“ odsekl Jeroným. „Před šesti lety jsem poznal jejího manžela. Heran mě vyhledal na Hasadě. Obával se, že federace Sarken schlamstne. Chtěl, abych mu sehnal zbraně z mého univerza. Ale naše zbraně by ve světě bez bohů a bez proudící magie nefungovaly. Poradil jsem mu, aby emigroval. Prohlásil, že národ neopustí, i kdyby ho to mělo stát život. Řekl jsem mu, že ho intervenční síly poníží a popraví. Využijí jeho pád ke svému triumfu. Seberou národu veškerou naději. To se taky stalo. Těsně předtím, než se na Sarkenu vylodila intervenční vojska, mě císař znovu kontaktoval a prosil mě, abych se postaral o jeho ženu. Měl jsem zrovna napilno v Laridánské soustavě, ale poslal jsem na Sarken dva kolegy. Podářilo se jim císařovnu unést den před Heramovou popravou. A vzali s sebou i kodex a šest chlapů z ochranky.“

„A já jsem tu proč?“

„Pamatuješ, jak jsem ti řekl, že bohové vymřeli, ale potomci zůstali? A že jsi jeden z nich?“

„No a?“

„Jsi osoba speciálního významu, hochu. A já jsem si to potřeboval ověřit.“ Emisar se shovívavě usmál. „Řekni mi, co tě napadá, když pomyslíš na budoucnost Kavisanské federace?“

„To je jasné,“ zabručel. „Celý ten složitý systém se zhroutí sám do sebe. Ne proto, že by konzulové a komisaři nedrželi ty přidružené světy pevně v hrsti, ale proto, že oni sami zdegenerují kvůli vlastní výlučnosti. Potrvá to ještě pár desetiletí. Ale už teď jsou ti u kormidla přesytení, rozmazlení a přecitlivělí. A až se to celé zborší, převezme to někdo další, hladovější.“

Jeronym pokýval hlavou.

„Ale možná se spletu,“ znejistěl Natien. Jeronymovy otázky ho rozčilovaly, ale už začínal tušit, kam to směřuje. Cítil to rozuzlení jako chvění pavoučího vlákna ve větru. Neviditelné, sotva postřehnutelné.

„Nepleteš. Když jsi našel ty nádrže s ewariem, odůvodnil sis to logickými a racionálními předpoklady, že?“

Natien pokrčil rameny. „No bylo to takové divně nezastavěné místo uprostřed průmyslové zóny. Prostě mě to napadlo. Řekl jsem o tom Darenovi a on na to, že bychom to asi měli nahlásit na velitelství.“

„Přesně,“ usklíbnul se Jeronym. „Daren byl tvůj pozorovatel. Rekrutoval se to té role nevědomky, ale fungoval dokonale.“

„Nerozumím.“

„Ty jsi totiž prorok, chlapče. Propojuješ se s pletením naprosto instinktivně.“

Roztržitě se uchechl. „Kdyby tu nějaká pleteň byla, neměl bych ji sakra vidět?“

Jeroným pokýval hlavou a vstal. Obešel stůl a ukázal na Natovo zápěstí. „Dovolíš?“

Jakmile ho uchopil a stiskl, Natien se překvapeně nadechl, protože interiér místnosti se rozestoupil. Skrze stěny a předměty prostor křížovaly teninké mihotavé linie. Zářily vlastním světlem, pableskovaly v osobitém rytmu, vzájemně se proplétaly a mizely v dálkách tak nesmírných, že se z toho točila hlava. Pozoroval, že i on sám je toho součástí. Vnímal, jak jím ta vlákna prochází, jak se otírají o jeho jádro a jak podivně to šimrá.

„Tohle je pleteň reality,“ zašeptal mu do ucha Jeroným. „Je řídká, ale pozvolna se zahušťuje. Neviděl bys to, kdybys to v sobě neměl taky. Nebude to snadné, ale časem se to naučíš využívat i bez mé pomoci. Vezmeš si zpátky to, oč vás ta válka připravila.“

Potom jeho zápěstí pustil a vrátil se k protějšší židli.

Natien, záda rovná jako prkno, zíral do zdi a lapal po dechu. Pomalu se z ohromujícího zážitku vzpamatoval. Jeho vnitřní skeptické já zaraženě mlčelo.

„Umíš vycítit dynamiku pravděpodobnostních polí,“ konstatoval Jeroným. „Dokážeš odhadovat kontinuitu příčin a následků, a větvení budoucích událostí. Něco plácneš, aniž tušíš, že míříš do černého. Víš, pro proroka je bezpečnější, když to o sobě neví. Jinak ty nápady neustále přemílá. Topí se v pochybnostech a dřív nebo později se z toho zblázní. Další nešťastníci z množiny proroků se na vlastní nebo na cizí popud pokouší do pravděpodobnostních polí zasahovat a měnit

realitu. Výsledek končí tragicky. Zním takové případy z vlastní domoviny. Bývá na to žalostný pohled.“

„To se mi vůbec nelíbí,“ zasyčel.

„Žádný strach,“ houkl Jeroným. „Kdybych si nebyl jistý, že to uneseš, tak bych ti to neříkal. A kromě zhroucených proroků, existují i takoví, kteří ten úděl zvládají. Dokonce vedou normální život. Pro jednoho takového, jmenuje se Trajanis z Robustuy, jsem už poslal, aby tě trochu proškolil. Dorazí stromistím expresem přibližně do desíti dnů. A navíc už pro tebe mám nového pozorovatele.“

„Takže to s hledáním císařovny a kodexu byla zkouška,“ dovtípil se Nat. Od začátku věděl, že s ním Jeroným manipuluje, ale tohle už mu připadalo přes čáru. „Dokonce i ta šaškárna se závalem. Chtěl jsi vědět, jestli tě tam nechám ležet, nebo...“

Daremný vyslanec z cizího univerza se blazeovaně usmál. „Jsem rád, že jsi ty kameny odházel. Proroků, co mají charakter, je jako šafránu.“

„Ne že by se mi to líbilo,“ zahučel. „Ale já tu práci беру. A jestli mě naučíš otevírat portály bez přístrojů, přísahám, že se vynasnažím. Klidně se navleču do otrhaného prostěradla a nechám si narůst dlouhý prorocký vous.“

„Tak to nefunguje,“ rozchechtal se Jeroným. „Postačí, když budeš žít jako normální chlap. Třeba tady na Hasadě, kde mi pomůžeš s výzkumem. Občas něco plácneš a tvůj pozorovatel to vyhodnotí a upozorní nás na to. Proč se vlastně chceš naučit otevírat portály? Ne že bych ti to chtěl upřít, ale doufám, že nečekáš, že budeme proti

federaci bojovat. Nebylo by to efektivní, když víme, že se zhroutí sama. Proto tu nejsme.“

„Dělám si starosti o rodiče a o sourozence na Vertexu,“ přiznal Nat. „Kdybych je dostal za hranice federace, cítil bych se mnohem líp.“

Jeronym vstal od stolu a popošel k oknu. Drahnou chvílí zíral do setmělé zahrady, než poraženým tónem zabručel: „Je mi to líto, Natiene. Tví rodiče a sourozenci jsou už dvanáct let po smrti. Zemřeli při nepovoleném překročení hranic. Letěli v ukradeném raketoplánu. Pohraniční hlídka na ně vystřelila torpédo.“

Natien odsunul talíř stranou, až to zařinčelo.

Celou dobu doufal, že se k nim vrátí a že jim pomůže. „Nevěřím ti,“ zakrákoral.

Jeronym se otočil a podíval se na něj zpřímá. „Zjistil jsem to, když jsem tě hledal. Bylo to v tvých papírech. S dodatkem, že není žádoucí, abys to věděl. Mám pro tebe kopie.“ Dlouhými kroky se přesunul za Natienuva záda, pevně ho uchopil za ramena a zabručel: „Tvůj otec byl statečný chlap. Zaskočilo ho, když tě systém sebral. Nemohl tě získat zpátky, ale udělal vše proto, aby podobného osudu ušetřil tvé sourozence.“

„Oni je vážně sestřelili, že?“ zablekotal.

Vybavilo se mu, jak ho otec nabádal, aby nikde mimo domov nedával na přetřes svoje názory. Radil mu, ať se ve škole na nic nevyptává, ať se v hádkách drží zpátky, hlavně ať se nenechá zatáhnout do rvačky. A vzpomněl si, že když s ním o tom otec mluvil, rysy v tváři měl zaťaté, oči přimhouřené, ústa sevřená. Vypadal, jako kdyby

ho něco bolelo. Až mnohem později Natien pochopil, co otec tehdy prožíval. Vertexe seniora štválo, že musí synovi lhát. Dávat doporučení, kterými sám pohrdá, jen aby ho ochránil. Protože malý kluk, jakým Natien tehdy byl, nemohl chápat, že tamti venku čekají na jakoukoliv záminku. Cokoliv řekne, může být využito a zneužito proti rodině. Přesně to se později stalo, když ho rodičům odebrali. Bylo zbytečné, aby si dával vinu, že se nechoval podle otcových doporučení. Oni by ho dostali, i kdyby tak činil.

Hlavou mu vířily obrázky matky, otce, bratra a sestry. Barevné a rozostřené momentky z minulosti, které si v paměti roky opatroval. Udržoval se v naději, že jednou se opět setkají a rozmlžené kontury milovaných tváří nabudou na ostrosti. Ale to se nestane, protože jsou mrtví.

„Na mě se nezlob, hochu,“ dolehl k němu Jeronýmův hlas. „Já s tím nemám nic společného. A že jsem ti to neřekl dřív? Na špatné zprávy je vždycky času dost.“

Jeroným odešel, a nechal Natiena o samotě. Hodiny plynuly a on pořád seděl za stolem, ani se nehnul. Jeho vnitřní hodiny se zastavily. Byl nakloněn uvěřit, že když neudělá vůbec nic, vrátí se čas a vymaže ten okamžik, kdy mu to Jeroným řekl. Vždycky když mu bylo během posledních dvaceti let zle, odkazoval se na rodiče a na sourozence. Jak byl naivní! Cítil hořkost, žal a zradu.

Tmu v oknech ředily první záchvěvy svítání, když se Jeroným vrátil. „Teď se půjdeš pozdravit s novým pozorovatelem.“

„Bylo mi třináct, když jsem je viděl naposledy,“ zavrčel.

„No mě bylo osm, když mi zemřel otec a potom hned matka,“ řekl kousavým tónem Jeroným.

Natien se zle zasmál. „Budeme soutěžit, kdo měl horší dětství? Na to ti kašlu, agente.“

Jeroným se opřel o skříň, a založil si paže na prsou. „Kdyby to byla soutěž, garantuju ti, že bych vyhrál. Narodil jsem se jako smrtelník. Na mém světě se svítilo loučemi a jezdilo na vozech se zvířecím potahem. Poté, co jsem osiřel, mě strýc odevzdal církvi, aby mě nemusel živit. Nenáviděl jsem to. Špína, zima, šero, hlad a strach. Ještě horší byla vyhlídka, že to tak zůstane napořád. Že nikdy nebudu mimo cizí kontrolu. Ale úplně, úplně nejhorší byla představa, že se mi to jednou začne líbit.“

Natien zvedl hlavu. „Přesně vím, co máš na mysli,“ zabručel neochotně. „Měl jsem takové stavy, kdy by bylo mnohem pohodlnější se s tím vším smířit. Přesvědčit sebe sama, že mi to tak vlastně vyhovuje.“

„Bylo to svůdné, že?“ uchechl se Jeroným. „Ale nakonec jsem se z toho systému dostal, protože mi s tím někdo pomohl. Dostalo se mi možností, o kterých jsem ani nesnil. Zažil jsem věci, dobré i zlé, které mě nevratně změnilo. A teď je na mě, abych pomohl tobě. A ujišťuji tě, že bych se s tím nenamáhal, kdybys za to nestál. Takže ano, respektuji tvůj žal, ale nebudu tě litovat. Alou za pozorovatelem!“

Cítil se jako vyždímaný hadr. O žádné seznamování nestál. Ať ho nechají na pokoji! Neměl ale energii se hádat, proto Jeronýma následoval.

V salonu seděla císařovna. Na klíně držela tlustou knihu. Její vojáci na Natiena nenávistně zírali. To se dalo čekat. Než ho zavřeli, bojoval v kavisanské armádě proti nim.

„Vaše Císařská Milosti, pánové,“ řekl Jeroným, „představuji vám Natiena Ewebiena Anaura Vertexe z Vertexu.“

„Zdravím,“ houkl Nat. Bylo mu fuk, jak neurvale se chová. „Kde je ten pozorovatel?“

„Tady,“ odsekla císařovna.

Vojáci nesouhlasně zamručeli. Císařovna na ně nedbala. Dál upřeně hleděla na Natiena, když řekla: „Jsou trénovaní chránit můj život a mou ctnost. Ale manžel je už tři roky po smrti a doba se změnila.“

Poslala brblající gardisty pryč, a s nimi se vytratil i Jeroným.

Natien tam stál a hlavu měl jako v úlu. „Ty jsi ten pozorovatel?“

„Pozorovatelka,“ odsekla.

Vstala a sepnula ruce. Tvářila se napjatě a přísně. „Odcestujeme na Hasadu k Jeronýmovi. Využijeme tvůj dar. Budeme hledat a

zachraňovat přeživší potomky nebešťanů Všehomíru, než je kavisanští vybijí.“ Ukázala na knihu. „Jejich jména včetně těch našich jsou zde. V příloze Sarkenského kodexu. V rodokmenech vladařských rodin starého světa.“

„Dobře,“ souhlasil, protože se mu to líbilo. Protože to mělo smysl. Protože ona se mu líbila.

„Budeme spolupracovat,“ řekla o něco důrazněji. „Ty a já. Měli bychom se lépe poznat.“

„Dobře,“ potvrdil.

Miraina Analia možná čekala nějaké námitky. Překvapeně zamžikala, když žádné neuplatnil. Její napjaté rysy povolily. Dokonce se zdálo, že je v rozpacích.

Opatrně se usmála a popošla blíž. „Oba jsme hodně ztratili.“

Se zatajeným dechem přikývl. Ani se nepohnul, aby ji nevyplašil.

Udělal další krok a dodala: „Ale přežili jsme. A já už odmítám přešlapovat na místě a sledovat, jak mi všechny dobré příležitosti protékají mezi prsty.“

Když byla na dosah, položila ruce na jeho hrudník, a řekla: „A ty se mi zdáš dostatečně silný, abys mi stačil.“

Další pobídku nepotřeboval.

Chytil ji kolem pasu a přitáhnul ji k sobě těsněji. „Dobře,“ zašeptal.

Konec

MIROSLAVA DVOŘÁKOVÁ – BIBLIOGRAFIE:

Ve sbírkách s díly dalších autorů tiskem zatím vyšlo:

- novela **"Kazisvět"**, ve sbírce MLOK 2010 (1. cena MLOK)
- mikropovídka „**Zímří**“ ve sbírce KOČAS 2013
- povídka „**Ex post**“ ve sbírce KOČAS 2014
- povídka **"Mám lidi docela rád"** ve sbírce MLOK 1014
- povídka **"Podej ďáblovi prst"** ve sbírce Žoldnéři fantazie 2016 Lovci monster v nakladatelství Straky na vrbě
- povídka **"Návrat"** ve sbírce Žena se Lvem vydané nakladatelstvím Fortna (2016)
- povídka **"O vlas"** ve sbírce Kočas, (2018)

První samostatný román vydaný tiskem (2017, 2018)

- román **Návrat na Mizeon I - Na hraně zkázy** (první díl románové série vydaný nakladatelstvím Nová vlna s redakční účastí Vladimíra Němce a Zdeňka Rampase.v roce 2017, dostupné na Kosmas.cz, Alza.cz, aj)
- román **Návrat na Mizeon II - Jiskřičky v popelu** (druhý díl románové série vydaný nakladatelstvím Nová vlna s redakční účastí Vladimíra Němce a Zdeňka Rampase.v roce 2018, dostupné na Kosmas.cz, Alza.cz, aj)
- román **Návrat na Mizeon III - Dárce života** (třetí díl románové série vydaný v listopadu nakladatelstvím Nová vlna

s redakční účastí Vladimíra Němce a Zdeňka Rampase.v roce 2018, dostupné na Kosmas.cz, Alza.cz, aj)

Knížně elektronicky zatím vyšlo:

- novela: **Kazisvět** (2014 vydáno na Google play)
- první díl románové série **Vykladač I - Zuby poražených** (2014 vydáno na Google play, 2017 vydáno Nová vlna)
- druhý díl románové série **Vykladač II - Strípky Sváru** (2016 vydáno na Google play, 2017 vydáno Nová vlna)
- třetí díl románové série **Vykladač III - Slzy Netrebů** (2017 vydáno na Google play a paralelně v Nová vlna)
- román **Až přijde bouře** (2014 vydáno na Google play)
- román **Kozel zahradníkem** (2016 vydáno na Google play, druhé vydání 2021 Martin Koláček E-knihy jedou)
- sbírka povídek **Stéblo na hladině** (2014 Google play)
- sbírka sci-fi povídek **Ex post** (2014 Google play)
- sci-fi povídka: **Mám lidi docela rád** (2014 Google play)
- román **Ani párem volů** (2017 vydáno na Google play, druhé vydání 2022 Martin Koláček E-knihy jedou)
- román Sarvonův odkaz (2022, Martin Koláček E-knihy jedou)

VYBRANÉ ANOTACE JIŽ VYDANÝCH KNIH TÉŽE AUTORKY

Kozel zahradníkem

(Martin Koláček E-knihy jedou, druhé vydání, 2021)

Plukovník Aderawen, syn zavražděného rondorského císaře, je zapřísáhlý ateista a ze všeho, co souvisí s církví, uctíváním a vírou, má srandu. Je přinucen postojem přehodnotit poté, co je uvězněn za vzpouru, a dostává na výběr: Buď se stane veleknězem a rituálním souložníkem bohyně Krassiony, nebo bude společně s ostatními vzbuřenci odeslán do dolů. Volí církevní dráhu, a ocitá se v prostředí, ze kterého měl vždycky husí kůži. Jediným světlým bodem je fakt, že jako velekněz může dál pokračovat v pátrání po vrazech svého otce. Rawen vždycky podezíral nového císaře a svého nevlastního bratra, Konvexe. Teď dostane možnost ho usvědčit, i když mu plány komplikují bohové, v které odmítá uvěřit. Odkaz: https://eknihyjedou.cz/kozel_zahradnikem

Trilogie Vykladač

Vykladač – 1. díl – Zuby poražených

(vyšlo jako e-book na Google play 2014, a později jako e-book u Nová vlna, Praha 2017)

Janis z Morfenu, nechutně bohatý a přiměřeně zkažený králův rádce, je objektem obdivu, závisti a pomluv, ale současně i vykladačem triftových karet. A jak už to na Tenerisu chodí, vykladač, který se jednou jedenkrát v předpovědi mine, propadá ohni. Z pragmatických důvodů uzavírají vykladači dohody se silami, které je před omyly chrání. I když Janis nabídkám o dohodu zarytě odolává, jeho předpovědi, kupodivu, vycházejí. Jakmile se ale zaplete do zápasu mezi starými a novými bohy, je každým dalším krokem blíže maléru. Pokouší svůj osud tak úporně, jako kdyby si o tu hranici opravdu koledoval. Odkaz: <https://www.kosmas.cz/knihy/238838/vykladac-i/>

Vykladač – 2. díl – Střípky Sváru

(vyšlo jako e-book na Google play 2014, a později jako e-book u Nová vlna, Praha 2017)

Někdejší vykladač akezonského krále se po rituální popravě ocitá za oponou, ve světě, který doposud znal jen z náboženských knih. S úžasem zjišťuje, jak se realita světů Senedina náhrdelníku od teorie liší. Rád by se pustil do pátrání po příčinách zkázy Grededonu, ale nejdříve musí sahíjiny přesvědčit, že dvě stě let poroby krenevů už stačilo. Plánuje, intrikuje, konspiruje, vymýšlí básničky pro vyšinutou věštkyni, až se jeho plány dostanou do kolize se zájmy Aliance.

Trajanis uzavírá problematickou dohodu, podle které má pouhých jedenadvacet dní, aby životaschopnost svých návrhů dokázal. Nemusí se obávat o život, nýbrž o svobodu, což – jak už dobře ví, je mnohem horší. Trajanisův čas se krátí. Odkaz:

<https://www.kosmas.cz/knihy/238839/vykladac-ii/>

Vykladač – 3. díl- Slzy Netrebů

(vyšlo jako e-book na Google play 2017, později jako e-book u Nová vlna Praha 2017)

Nedobrovolně zverbovaný agent Aliance Trajanis z Gredonu nastupuje na první misi. Jako vyšetřovatel trojnásobné vraždy na Robustue bez uzardění vyvolává mocenské převraty, vkrádá se do pečlivě uzavřených kobek, manipuluje veřejné mínění, jen aby zamaskoval, že navzdory všem zákazům nepřestává hledat nástroj obnovení krenevske moci. Obrací naruby všechna dogmata. Dohání exponenty Aliance k nepřičetnosti a mimoděk se zaplétá do vztahu s naprosto nevhodnou zelenookou dívkou. A zatímco Trajanis bojuje své malé bitvy, pletivo reality metaprostoru se hroutí. Podivnou shodou okolností právě Trajanis, agent s nálepkou kverulanta a ignoranta, ví, co s tím. Budou mu exponenti Aliance naslouchat? Odkaz: <https://www.kosmas.cz/knihy/238842/vykladac-iii/>

Série Návrat na Mizeon - tištěná verze ve formě trilogie

Návrat na Mizeon I - Na hraně zkázy

(Nová vlna Praha, 2017)

Vítejte na Mizeonu, světě démonů zrozených z Krvavého deště, kde život plyne bezpečně a v poklidu. Seznamte se s Arrakiem Arci-Quinnem, jehož největší starostí je zajistit přátelům dostatek povyražení, zatímco víno nezteplá a ořechové rolky zůstanou křupavé. Až jednou se nevinná zábava promění v tragédii, která jako poslední kamínek spustí dlouho nastřádanou lavinu katastrof. V ohrožení je samotná existence mizeonské civilizace. Útěk z Mizeonu teprve začíná. Návrat je nejistý a v nedohlednu. Odkaz: <https://www.kosmas.cz/knihy/235237/na-hrane-zkazy/>

Návrat na Mizeon II - Jiskřičky v popelu

(Nová vlna Praha na podzim 2018)

Mizeon, domov démonů zrozených z Krvavého deště, opanovali Staří bohové. Poražení si lížou rány na vojenské základně pod vedením regenta Sibiela Arci-Quinna. Jenom vydání Dárce života bývalým nepřátelům dělí exulanty od definitivní porážky. Je těžké kšeftovat s Dárce života jako s košíkem vajec, pokud je to současně váš přítel. Ale záchrana rasy má přednost. Naštěstí je tu Sibielův všehoschopný bratr Arrakiel, který má dva dobré ryze osobní důvody, aby Rawanta doprovodil. A bude to právě Arrakiel, kdo způsobí největší rozruch.

Odkaz: <https://www.kosmas.cz/knihy/248569/jiskricky-v-popelu/>

Návrat na Mizeon III - Dárce života

(Nová vlna v zimě 2018)

V závěrečném dílu série sváry o Mizeon mezi arcidémony a nechtěným příbuzenstvem gradují. Nezbyvá prostor na honosné ideály, pokud jde o přežití. Chápu to Staří bohové, chápe to Sibieli a je to jasné dokonce i takovému kverulantovi, jako je Ditrux. Jediný, kdo to možná nepochopí, bude čerstvě uzdravený staronový císař Rafedaxarr. Určitě se mu nebude líbit, že se musí o Mizeon dělit, a už vůbec nebude nadšený, jak Sibieli nakládal s jeho mazlíčkem, Dárcem života - Rawantem. Ale možná právě Rawantes dokáže rozzuřeného císaře zkrotit.

Odkaz: <https://www.kosmas.cz/knihy/252597/darce-zivota/>

Série Návrat na Mizeon – sedmidílná elektronická verze

Mizeonskou sérii v sedmidílné elektronické verzi vydal jako e-booky Martin Koláček E-knihy jedou, s obálkami z dílny Nely Korbelové v letech 2021 a 2022, odkaz:

Arrakiel, díl I, Návrat na Mizeon -

https://eknihyjedou.cz/navrat_na_mizeon_1_arrakiel

Lissarius, díl II, Návrat na Mizeon -

https://eknihyjedou.cz/navrat_na_mizeon_2_lissarius

Essius, díl III, Návrat na Mizeon -

https://eknihyjedou.cz/navrat_na_mizeon_3_essius

Sibiel, díl IV, Návrat na Mizeon –

https://eknihyjedou.cz/navrat_na_mizeon_4_sibiel

Teggen, díl V., Návrat na Mizeon –

https://eknihyjedou.cz/navrat_na_mizeon_5_teggen

Ditrux, díl VI., Návrat na Mizeon –

https://eknihyjedou.cz/navrat_na_mizeon_6_ditrux

Rawantes, díl VII., Návrat na Mizeon –

https://eknihyjedou.cz/navrat_na_mizeon_7_rawantes

Ani párem volů

(druhé vydání, Martin Koláček E-knihy jedou, 2022)

Zachary nechce být sedlákem. Má plné zuby přehnané kontroly ze strany dědečka z otcovy strany. Chystá se opustit rodný statek. Dřív, než tak učiní, je odvečen na dvůr císaře Urvala, a současně mnohem méně laskavého dědečka z matčiny strany. V srdci říše Mlžného roje, v ohnisku řevnivosti a zášti, pod kuratelou novopečeného příbuzenstva, je Zachovi vnucena kariéra v Urvalově armádě. Aby se v tom marastu neutopil, vypomáhá si postupy, které zná z domova. Navzdory dřívější averzi přemýšlí a jedná jako sedlák. Jeho jednání je chápáno jako hloupé a provokativní, ale on trvá na svém: Plevel je třeba likvidovat i s kořeny. Před setím je nezbytné pole poorat. Škodnou nutno zabít.

Odkaz: https://eknihyjedou.cz/ani_parem_volu

Sarvonův odkaz

(první vydání, 2022, Martin Koláček E-knihy jedou)

Ottumor z Orkenu, známý též jako Šílený Otta, kdysi úspěšně vládl mocné říši smrtelníků. Ale posledních několik století působil v podsvětí, kde dělal špinavou práci pro svou matku, riiberionskou bohyni Exis, majitelku vyhlášené Dražební síně. On a jeho tři neviditelní symbionti kradou magické artefakty, zastrášují a likvidují konkurenci, a přitom se vzájemně nesnášejí. Konečně dostávají ryze samostatný úkol: Poplést hlavu potrhlé princezně Viole, a ukrást originály Sarvonových diářů z nepřístupného archívu její babičky. Peripetie, které s obsahem diářů souvisí, jakož i potíže s nečekaně urputnou Violou, přinutí Ottu a společníky opustit vyšlapané chodníčky.

Odkaz: https://eknihyjedou.cz/sarvonuv_odkaz

Více zde: <https://www.miroslava-dvorakova.cz/knihy/>

A zde: <https://www.cbdb.cz/autor-99026-miroslava-dvorakova/knihy>

COPYRIGHT

© Miroslava Dvořáková
Za devatero mlhovinami
Sbírka povídek

Autorka: Miroslava Dvořáková
Výtvarné zpracování obálky: Nela Korbelová
Grafické úpravy obálky: Anna Marie Dvořáková
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2. upravené vydání, 1. el. vydání v nakladatelství E-knihy jedou
Česky
Praha, 2023

ISBN 978-80-281-0896-0 (ePub)
ISBN 978-80-281-0897-7 (mobipocket)
ISBN 978-80-281-0898-4 (pdf)